

1. Vezető politikusaink, szerzőink és konzulenseink életútja¹

1.1. Politikai vezetők életútja

Miniszterelnökök

Németh Miklós

1948. január 24-én Monokon született. A rendszerváltozás előtti utolsó kormány miniszterelnöke, az 1989. október 23-án kikiáltott Magyar Köztársaság első kormányfője. A középiskolát Miskolcon végezte. 1971-ben szerzett diplomát a budapesti Marx Károly Közgazdaság-tudományi Egyetemen. Ezt követően ugyanott egyetemi oktató és kutató volt. 1974–1975-ben ösztöndíjjal tanult az amerikai Harvard Egyetemen. 1977-ben az Országos Tervhivatalban, majd 1981-től az MSZMP KB Gazdaságpolitikai Osztályán dolgozott, 1987-ben a pártközpont gazdaságpolitikai titkárává választották. Kádár János leváltása után, 1988-ban bekerült a Politikai Bizottságba (PB), amelynek 1989. október 7-éig, az MSZMP átalakulásáig tagja volt. 1988 októberében – képviselői lemondás folytán – bekerült az egy párti parlamentbe. 1988. november 24-én alakított kormányt, 1989. május elején eltávolított több túlzottan baloldali kormánytagot és reformpolitikusokat állított a helyükre.

Kormányával részt vett a demokratikus többpárti választások előkészítésében, a valódi jogállamiságot és piacgazdaságot kiépítő törvények előkészítésében. (1989-ben az Országgyűlés 58 törvényt fogadott el. Strasbourgban sikeres előkészítő tárgyalásokat folytatott Magyarország jövőbeni felvételéről az Európa Tanácsba. Felszámolta a párt magánhadseregét, a Munkásőrséget. 1990 első negyedében kormánya további fontos törvényeket készített elő, illetve „fogadtatott el” az egypárti Országgyűléssel.) A modern polgári berendezkedés előkészítése idején fékezni próbálta az államszocializmus strukturális hibáiból és a külgazdasági helyzet romlásából adódóan elmélyülő gazdasági válságot.

Az egypárti irányítástól és ellenőrzéstől függetlenedő kormánya a külügyminisztere útján Moszkvában 1990. március 10-én aláírta a Magyarországon állomásozó szovjet katonák 1991. július 30-ig való teljes kivonulásáról szóló egyezményt. 1989. június 16-án részt vehetett a demokratikus ellenzék által Nagy Imre és mártírtársai újratemetésén. 1989. szeptember 11-én kormánya megnyitotta a nyugati határt az itt tartózkodó NDK-állampolgárok számára. Gazdasági programját a párt legnagyobb platformja, a Haza és Haladás Platform elutasította, emiatt kilépett az MSZMP-ből időközben MSZP-vé átalakult párt elnökségéből.

¹ Az életutak, azokon belül a szakmai vonatkozású jellemzők leírása a vonatkozó alma matereken, az internetes forrásokon, az idézett szakkönyveken, a szerzők és konzulensek által megadott adatokon, illetve a szerkesztő saját ismeretén alapul. A miniszterelnökök, miniszterek és államtitkárok kronológiai sorrendben, míg a többi vezető alfabetikus sorrendben szerepelnek.

Az 1990-es választásokon függetlenként indult, és az egykori pártfunkcionáriusok közül – Szűrös Mátyás mellett – egyedül ő volt képes választási körzetében parlamenti mandátumot nyerni. (A függetlenné vált Németh Miklóst nagy többséggel már az első fordulóban képviselővé választották.) 1991 tavaszáig független képviselőként politizált tovább a már demokratikusan megválasztott Országgyűlésben. Ezt követően a londoni központú Európai Fejlesztési Bank alelnöke volt 2000. május 2-áig.

Antall József

1932. április 8-án született Budapesten. Középiskolai tanulmányait a budapesti Piarista Gimnáziumban végezte (1942–1950). Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudomány, illetve Állam- és Jogtudományi Karának 12 évig volt előbb nappali (1950–1954), majd kiegészítő szakos hallgatója, történelem és magyar nyelv és irodalom szakon középiskolai tanár, levéltárosi, könyvtárosi, muzeológiai diplomát szerzett. A Magyar Országos Levéltárban kezdte szolgálatát (1954–1955), majd a Pedagógiai Tudományos Intézet kutatója lett. A levéltári kutatómunkát és a különböző kutatóintézetekkel megbízásos jogviszonyát gimnáziumi tanárként is megtartotta.

Az Eötvös József Gimnázium tanáráként már 1956 tavaszától részt vett diákjaival a politikai eseményeken, összehívta az első diákszövetséget, ott volt 1956. október 6-án a Batthyány-örökmécsesen lezajlott tüntetésen, majd az október 23-i tüntetésen, annak valamennyi fontos színhelyén. A forradalom aktív résztvevője, egyik alapító tagja a később emigrációban tevékenykedő kereszténydemokrata ifjúsági szervezetnek (Keresztény Ifjúsági Szövetség). Vezetése alatt került sor a Független Kisgazdapárt országos székházának elfoglalására, a fegyveres csoport (később nemzetőrség) megszervezésére. A forradalom leverése után a szovjet és a magyar hatóságok letartóztatták, szabadlábra helyezését követően folyamatosan kihallgatták és vizsgálatot folytattak ellene. Előbb fegyelmi eljárással áthelyezték a Toldy Ferenc Gimnáziumba, majd 1959-ben politikai magatartása miatt eltiltották a tanítástól. Eltávolítása indoklásának rövid összegzésében megállapították, hogy „politikai magatartása miatt” nem alkalmas pedagógusi pályára. 1960-ban engedélyezték könyvtárosi állásba történő elhelyezését. 1968-ban a „prágai tavasz”, majd 1981-ben a lengyelországi rendkívüli állapot kihirdetése idején ismét szigorított megfigyelés alá helyezték. Történészként – folytatva politikai, művelődéstörténeti munkásságát is – 1964-ben orvostörténelmi szakterületen helyezkedett el mint tudományos kutató. Kiemelkedő szerepe volt a Semmelweis Orvostörténelmi Múzeum, Könyv- és Levéltár megszervezésében, annak nemzetközi elismertségű intézetté tételében. Tudományos főmunkatársként, igazgatóhelyettesként, főigazgató-helyettesként, 1984-től főigazgatóként huszonöt évet töltött el az intézetben, egészen miniszterelnökké történt megválasztásáig. Tudományos és szakirodalmi munkássága, intézetvezetői tevékenysége mellett a Magyar Orvostörténelmi Társaság főtítkárává, majd elnökévé választották. Az *Orvostörténelmi Közlemények* szerkesztője, majd főszerkesztője volt (1968–1990). Szakmai munkásságáért megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát.

A Magyar Demokrata Fórum rendezvényein 1988 elejétől vett részt (1987-ben, az első lakiteleki találkozó idején nem tartózkodott itthon), a második lakiteleki találkozón 1988 szeptemberében lett a szervezetté alakult MDF tagja. Kezdetől fogva célul tűzte ki egy középpárt, illetve pártkoalíció megteremtését. Az FKgP-hez, az 1956-os Petőfi Párthoz

(Nemzeti Parasztpárt), a Kereszténydemokrata Néppárthoz fűződő kapcsolata segítette a koalíció megszervezését. Más pártba nem lépett be, csak az MDF-be. Az MDF első országos gyűlésén – ahol a bevezető politikai előadást tartotta – nem fogadta el az elnökségi tagságot, így a Kerekasztal ülésein, illetve az 1989. június 13. és szeptember 18. közötti tárgyalásokon párttiszség nélkül volt az MDF egyik fődelegátusa. 1988-tól állandó meghívott tagja volt az elnökségnek és a választmányának. Párttiszséget csak akkor vállalt, amikor a tárgyalások sikeres befejezése után sor került az MDF második országos gyűlésére, ahol elnökké választották. 1989 nyarán olyan előzetes megállapodást kötött Az Európai Demokratikus Unió (EDU) vezetőivel, hogy a későbbi három koalíciós pártot együttesen felveszik.

Az 1990. évi országgyűlési választásokon pártja budapesti listáján szerzett mandátumot, 1990. május 2-ától kormánya kerüléséig az MDF képviselőcsoportjának a vezetője lett. 1990. május 3-án Göncz Árpád ideiglenes köztársasági elnöktől – mint a választásokon győztes, legnagyobb parlamenti párt vezetője – kormányalakítási megbízást kapott. Kormányalakítási megbízásait megelőzte az MDF–SZDSZ-megegyezés (1990. április 29.), amely az úgynevezett kétharmados törvények számának jelentős csökkentésével az ország kormányzati stabilitását biztosította. A három párt – MDF, FKgP és KDNP – koalíciós megállapodásán alapuló kormányát és rövidített programját 1990. május 22-én mutatta be az újonnan megválasztott parlamentnek. 1990. május 23-án az Országgyűlés 218 igen, 126 nem szavazattal és 8 tartózkodással megválasztotta a Magyar Köztársaság miniszterelnökévé, és elfogadta a jobbközép kormánya programjának irányelveit. Miniszterelnöksége idejére esik hazánk nemzeti függetlenségének megteremtése (a szovjet csapatok távozása, a Varsói Szerződés politikai és katonai szervezetének megszüntetése, a KGST gazdasági szervezetének felszámolása), a demokratikus politikai intézményrendszer kialakítása és a szociális piacgazdaság kiépítése. Szót emelt a határon túli magyarságért és következetesen képviselte érdekeiket. Miniszterelnöksége ideje alatt lett hazánk az Európa Tanács teljes jogú tagja (1990. november 6.), és ő írta alá társulási megállapodását az Európai Közösséggel (1991. december 16.). Meghatározó szerepe volt abban, hogy a Magyar Köztársaság az 1990-es évek elejére Kelet-Közép-Európa legstabilabb országává vált. Három és fél évi történelmi államtípust változtató és polgári korszakot elindító kormányzása közben méltósággal viselt hosszú betegsége után 1993. december 12-én elhunyt.

Boross Péter

1928. augusztus 27-én született a Somogy megyei Nagybjom községben. 1938-ban 10 éves korában kezdődött katonai neveltetése, amikor a kőszegi Hunyadi Mátyás Honvéd Középiskola és Nevelőintézetbe került. Az iskola felvilágosult fegyelme és hazaszeretetre nevelése formálták személyiségét. 1942-ben a pécsi Zrínyi Miklós Honvéd Gyalogsági Hadapródiskolában folytatta tanulmányait. Az iskolát 1944. év végén a közeledő front miatt a németországi Butzbach nevű városkába helyezték át. Innen 1945 januárjában többedmagával hazaszökött, és a mai Szlovákia területén harcoló magyar alakulathoz csatlakozott. Amikor ezt az alakulatot is Németországba irányították, hazatért Magyarországra.

Középiskolai tanulmányait a kaposvári Somsich Pál Gimnáziumban folytatta. 1947-ben tett érettségi vizsgát. Érettségi után beiratkozott a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetem

Jog- és Államtudományi Karára, ahol 1951-ben szerzett jogi doktorátust, ezt követően a Fővárosi Tanács VB Pénzügyi Osztályán tisztviselőként dolgozott.

Az 1956-os forradalom idején a forradalmi bizottság és az értelmiségi forradalmi tanács tagja volt. Emiatt 1957 elején elbocsátották állásából. Letartóztatták, majd internálták, és szabadulásától 1959-ig rendőri felügyelet alatt tartották, dolgozott mint segédmunkás, képügynök, csapos. Később vendéglátóipari üzletvezető lett, részt vállalt a magyar vendéglátóipar és idegenforgalom felsőfokú szakemberképzésének megszervezésében. Jórészt ennek köszönhetően 1965-ben a Dél-Pesti Vendéglátó Vállalat igazgatóhelyettesévé, majd 1971-ben igazgatójává nevezték ki. Innen ment nyugdíjba 1989 februárjában.

Létrehozója és elnöke az 1988-tól működő Országépítő Alapítványnak, amely a magyar nemzeti szellem erősítésének és a hagyományok ápolásának szolgálatában áll. Egyik emberi példaképe Kós Károly, akit a magyar sors kiemelkedő vállálójának tart. (Kós Károly 1920 után itthagytta Magyarországot, és visszament az időközben Romániához csatolt Erdélybe, ahol mindennel foglalkozott, ami a magyarság megtartásához és felemeléséhez szükséges.) Ezért határozta el 1983-ban, hogy a kispesti Wekerle-telepen Kós Károlynak szobrot állíttat. Többszöri elutasítás után, ellenzések és támogatások eredményeként 1987-ben a szobrot felavatták, az avatás jelentős demonstrációvá vált a magyar nemzeti megújulás szellemében. Párton kívüli volt. 1992 augusztusától az MDF tagja, 1993 februárjától alelnöke. 1990. május 29-től államtitkári, majd július 23-tól tárca nélküli miniszteri rangban a Magyar Köztársaság Információs Hivatalának, valamint Nemzetbiztonsági Hivatalának felügyeletét látta el. Az Antall-kormány 1990. decemberi átalakításakor belügyminiszterré nevezték ki. Belügyminiszterként egyben a miniszterelnök helyettesítését is ellátta. A súlyos betegségbe eső miniszterelnököt minden vonatkozásban elkötelezetten segítette. A parlament 1993. december 21-én megválasztotta a Magyar Köztársaság miniszterelnökévé. Az 1994. évi májusi parlamenti választásokon a miniszterelnök koalíciós kormánya vereséget szenvedett, Boross Pétert ezen a választáson az MDF budapesti területi listavezetőjeként országgyűlési képviselőnek választották. A következő 1998. évi országgyűlési választásokat követően Orbán Viktor miniszterelnök főtanácsadója lett. 2002 után napjainkig a politikai és a társadalmi közéletben a hazafiság bölcs embereként általános tisztelet veszi körül.

Horn Gyula

1932. július 5-én született Budapesten. Sokat nélkülöző munkáscsaládban nőtt fel. Műszerstanuló, majd a rövid szakérettségi tanfolyam elvégzése után, 1950-ben érettségi vizsgát tett. Ezt követően szovjet ösztöndíjasként a Don-rosztovi Közgazdasági és Pénzügyi Főiskolára került, ahol 1954-ben diplomázott. Hazatérve a Pénzügyminisztériumban dolgozott. Az 1956-os forradalom idején előbb nemzetőr volt, később felvételét kérte a Kádár-kormány „pufajkás” karhatalmi fegyveres szolgálatába, ahonnan 1957-ben szerelt le.

1959-ben a Pénzügyminisztériumból a Külügyminisztériumba került mint a szovjet referatúra szakértője. Diplomáciai szolgálatban volt a bulgáriai és jugoszláviai magyar nagykövetségen. 1969-től az MSZMP KB külügyi osztályán dolgozott, ahol 1983-ban osztályvezető lett, 1985-ben a minisztérium államtitkárává nevezték ki, 1989 májusától a Németh-kormányban a külügyminiszteri posztot töltötte be. A Németh-kormány külügyminisztereként önálló magyar külpolitikát alakított ki. A miniszterelnök meghatározó

szerepe mellett 1989-ben sikeresen közreműködött a keletnémetek előtti magyar határnyitás diplomáciai előkészítésében és lebonyolításában. Külügyminiszersége alatt Magyarország felvette Dél-Koreával, Vatikánnal, Izraellel és a Dél-afrikai Köztársasággal a diplomáciai kapcsolatokat. 1990-ben a Somogy megyei területi listáról lett ellenzéki képviselő az első szabadon választott Országgyűlésben. Az 1994. évi országgyűlési választásokon sikerre vitte a baloldali pártot, a szocialisták egymaguk megszerezték az 50%-os abszolút többséget, a 209 mandátumot. Ennek ellenére koalícióra léptek a csak 70 képviselői helyet szerző Szabad Demokraták Szövetségével. Így koalícióban elérték a 2/3-os többséget.

1954-ben lépett be a Magyar Dolgozók Pártjába, 1957-ben MSZMP-tag, 1985-ben az MSZMP Központi Bizottságának a tagja. Az 1989 októberében létrejövő MSZP egyik alapítója, a párt országos elnökségének tagja.

Horn Gyula nagy munkabírási államférfiként vezérelte a hazai gazdaságiválság-kezelést. „Bozótharcosként” nem ábrándozott, hanem az eléje került akadályok lebontásán fáradozott. Az előtte tornyosuló hazai problémák hatékony megoldása érdekében bárkivel (még bírálóival is) együtt tudott működni. A külpolitikai törekvései között sikerként említhető, hogy kormányzása idején lettünk a NATO tagja, Magyarországot felvették az OECD-be, előrehaladt az EU-tagságunk előfeltételeinek teljesítése. A következő, 1998. évi választásokon az MSZP nem tudott ismét győzni, Horn Gyula ellenzéki képviselőként nem akart közéleti szerepet vállalni. Viszont járta az országot, több száz lakossági fórumon agitált a baloldal mellett, a maga részéről ezzel járult hozzá a szociálliberális újabb koalíció 2002-es választási győzelméhez. 2013. június 19-én hunyt el.

Belügyminiszterek

Horváth István

1935. szeptember 1-jén született Pakson. Jogász, bíró, politikus.

A budapesti jogi egyetem elvégzése után 1958–1959-ben a kecskeméti járásbírószágon dolgozott bíróként. Ezt követően az MSZMP Bács-Kiskun megyei apparátusába került, először politikai munkatárs, később osztályvezető volt, majd 1968–1970-ben a megyei pártbizottság egyik titkára. 1970-ben a KISZ Központi Bizottságának első titkárává választották, e tisztséget három évig töltötte be, és ehhez kapcsolódóan 1971–1975 között országgyűlési képviselő és az Elnöki Tanács tagja volt. 1973-ban visszakerült Bács-Kiskun megyébe, ahol a megyei pártbizottság első titkári tisztségét töltötte be hét éven át.

Horváth István 1980-ban lett először belügyminiszter. 1985-ben az MSZMP KB titkárává választották, ahol az ügynevezett adminisztratív területet, többek között a Belügyminisztériumot is felügyelte két éven át. 1987-ben, Grósz Károly miniszterelnökké választásakor Horváth ismét a kormány tagja lett, ezúttal miniszterelnök-helyettesként, és továbbra is az adminisztratív terület felügyeletét látta el. Még abban az évben jelentős kormányátalakításra került sor, az addigi öt miniszterelnök-helyettes mindegyike miniszteri posztot kapott, így lett Horváth másodízben belügyminiszter. 1989–1990 januárja között – Pozsgay Imréhez kapcsolódva – pozitív szerepet töltött be a rendszerváltoztatás előkészítésében.

Politikai pályafutásának lezárulta az ügynevezett Dunagate-ügyhöz kapcsolódik. 1990. január 5-én nyilvánosságra került, hogy a Belügyminisztérium III/III. Csoportfőnöksége

1989. október 23-a, vagyis az ezt tiltó új alkotmány hatálybalépése után is titkosszolgálati módszerekkel gyűjtött információkat az ellenzéki pártokról és vezetőikről. A heteken át dagadó botrány következtében a miniszter 1990. január 23-i hatállyal mondott le. Politikai pályafutása nem teljesedhetett ki, annak korántsem pozitív befejezését követően Horváth István nyugdíjba vonult. A szakmai közvéleményben azonban nem homályosult el az a pozitív szerep, amelyet 1989 legnehezebb időszakaiban betöltött. Ennek egyik megerősítéseként 2015. április 2-án a Terror Háza igazgató asszonya – többek közt Pozsgay Imre és Kozma Imre atya elismerése mellett – a volt miniszternek a határnyitásban játszott szerepéért átadta az „Emléklap a helytállásért” elismerő dokumentumot.

Horváth Balázs

1942. augusztus 13-án született Budapesten. 1960-ban Balatonfüreden, a Lóczy Lajos Gimnáziumában érettségizett. 1960-ban felvették az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára. Az egyetem befejezését követően zárógyakorlatosként Pápán az ügyvédi munkaközösségben, majd 1966-tól a veszprémi 2. számú ügyvédi munkaközösségben ügyvédjelöltként, az ügyvédi szakvizsga letételét követően ügyvédként dolgozott. Érdeklődése meghatározta a munkáját, ezért szinte kizárólag gondatlanságból elkövetett bűncselekményekkel, ezen belül is közlekedési ügyekkel foglalkozott. E témakörben publikált a *Belügyi Szemlében*, illetve a *Magyar Jog* című szaklapban. 1988-ban az Országos Ügyvédi Tanács tagjává választották. A Haza és Haladás, valamint a Reguly Antal Alapítvány kuratóriumának elnöki tisztét töltötte be. 1986 óta az általa alapított Nagyvázsonyi Lovas Klub elnöke, a Magyar Lovas Szövetség Military Szakbizottságának tagja volt.

1988 szeptemberétől az MDF tagja, a veszprémi szervezetet 1988. október 9-én barátaival együtt alakította meg, 1990-ig ennek elnöke. Az 1990. évi első szabad választásokon a veszprémi 6. számú választókerületben egyéni képviselőnek választják meg. Két évig az MDF Országos Etikai Bizottságában tevékenykedett. A választásokat megelőző politikai egyeztető tárgyalásokon az MDF-et képviselte, valamint a párttörvényt kidolgozó, illetve az MSZP lebontásához szükséges politikai álláspontok koordinálását végző bizottságban tevékenykedett. 1990. május 3-tól az Önkormányzati, Közigazgatási, Belbiztonsági és Rendőrségi Állandó Bizottság alelnöke volt. 1990. május 24-étől 1990. december 21-éig belügyminiszter, ezt követően 1990. december 22-étől 1993. február 22-éig tárca nélküli miniszter. Belügyminiszteri működése során fogadta el a parlament az önkormányzati törvényt és a helyi önkormányzatok és polgármesterek választásáról szóló törvényt. Tárca nélküli miniszterként feladatkörébe tartozott az Országgyűlés és a kormány közötti kapcsolattartás, a határokon túli magyarságért dolgozó kormánysszervek munkájának koordinálása, majd az OTSH (Országos Testnevelési és Sporthivatal) felügyelete. Ez időszak alatt fogadta el a parlament az általa beterjesztett országgyűlési határozati javaslatot a sport megújításának koncepciójáról.

1990 decemberétől 1991 decemberéig az MDF ügyvezető alelnöke, az MDF országos választmányának tagja. 1993. március 26-ától ismét az MDF veszprémi szervezete elnöke. 2006. július 2-án hunyt el.

Boross Péter életútját a miniszterelnökök közt ismertettük.

Kónya Imre

1947. május 3-án született Budapesten. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán 1971-ben szerzett diplomát summa cum laude minősítéssel. A demokratikus választásokig mint ügyvéd dolgozott.

1988-ban lépett be az MDF-be, ezt megelőzően politikai pártnak nem volt tagja. Az 1990-es választások előtt a Független Jogász Fórum megalakítójaként és annak vezetőjeként lett közismert. Szervezte és összehangolta az Ellenzéki Kerekasztal munkáját, amely a Független Jogász Fórum felhívása nyomán 1989. március 22-én jött létre, és a nyolc legfontosabb ellenzéki szervezetet tömörítette az MSZMP-vel szemben a békés átmenetet biztosító tárgyalásokon. Az 1990-es választásokat megelőzően részt vett a Választási Etikai Kódex megalkotásában.

A parlamentális demokrácia, a jogállamiság és a szociális piacgazdaság, az európai integráció és a transzatlanti gondolat elkötelezett híve volt, az MDF-en belül a centrumot képező politikai irányhoz tartozott. Az MDF megyeilista-vezetőjeként szerzett képviselői mandátumot. 1990-től az MDF Országgyűlési Képviselőcsoportjának elnöke. 1993 októberétől az MDF alelnöke, 1993. december 21-étől belügyminiszter, 1994-től országgyűlési képviselő, majd ügyvéd volt.

Kuncze Gábor

1950. november 4-én született Pápán. 1964-től a kecskeméti Piarista Gimnázium tanulója. 1970-ben felvették a Felsőfokú Építőipari Technikumba (1972-től Ybl Miklós Műszaki Főiskola), ahol 1974-ben mélyépítő üzemmérnöki diplomát szerzett. 1980 és 1985 között a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem ipari szakán szerzett egyetemi diplomát, majd 1988-ban szakközgazdász képezést. 1974-től a Fővárosi Vízművek műszaki előadója, majd a Közép-magyarországi Közmű- és Mélyépítő Vállalat építési művezetője, illetve az Országos Villamos-távvezeték Vállalat beruházási ellenőre volt. Később a Duna Menti Regionális Vízművek építési üzemvezetője. 1983 és 1985 között az Építőipari Gépesítő Vállalat beruházási osztályvezetője, majd ellátási főosztályvezetője. 1985 és 1990 között az Égépterv gazdasági igazgatóhelyettese volt.

1989-ben a tököli Falufórum alapítója. Az országos politikai életbe 1990-ben kapcsolódott be, amikor az országgyűlési választásokon párton kívüli, de SZDSZ-es jelöltként nyerte el a szigetszentmiklósi egyéni választókerületi mandátumát. Ezt az eredményét a következő négy választáson is megismételte. Az első ciklusban előbb az SZDSZ-frakció közlekedési és hírközlési szóvivője, az Országgyűlés költségvetési, adó- és pénzügyi bizottságának tagja. 1992-ben lépett be a Szabad Demokraták Szövetségébe (SZDSZ), még ugyanabban az évben az országos tanács tagja lett. 1993 és 1994 között a frakció vezetője. 1993-ban országos listavezetővé, a következő évben az SZDSZ ügyvivőjévé választották. 1997-ben elnyerte a párt elnöki tisztét, amelyről az 1998-as országgyűlési választás után lemondott, ellenben újra bekerült a párt ügyvivői testületébe. 2001-ben a párt küldöttgyűlése újra elnökké választotta, posztján 2003-ban és 2005-ben megerősítették. 1998-tól 2000-ig pártja ellenzéki képviselőcsoportjának vezetője. 2002-től ismét a szabad demokraták frakcióvezetője,

a házbizottság tagja. Tagja volt még a gazdasági és a mezőgazdasági bizottságnak, valamint az egészségügyi bizottságnak alelnökként.

Az MSZP és az SZDSZ koalíciókötése után 1994 és 1998 között a Horn-kormány belügyminisztere és Horn Gyula miniszterelnök koalíciós helyettese lett. A két párt 2002-ben és 2006-ban alakított koalíciós kormányaiban már nem vállalt szerepet. 2006. október 19-én bejelentette, hogy nem indul az újráválasztásért, és a következő országgyűlési választást követően visszavonul a politikai életből.

Belügyi államtitkárok, címzetes államtitkárok

Gál Zoltán

1940. december 10-én született Budapesten. 1959-ben érettségizett a budapesti Vörösmarty Mihály Gimnáziumban. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán kezdte meg egyetemi tanulmányait, ahol 1964-ben szerzett jogi doktorátust. Ezenkívül posztgraduális képzésen vett részt a Zrínyi Miklós Katonai Akadémián 1981-ben.

1964-ben lépett be az MSZMP-be. Diplomájának megszerzése után a közalkalmazottak szakszervezetének politikai munkatársa, később osztályvezetője lett. 1970-ben az MSZMP Politikai Főiskolájának adjunktusává nevezték ki. 1974-től az MSZMP Központi Bizottság Közigazgatási és Adminisztratív Osztályának politikai munkatársaként dolgozott. 1981-ben a Közigazgatási Alosztály vezetője lett.

1987-ben belügyminiszter-helyettesé és a Politikai Főiskola címzetes egyetemi docensévé nevezték ki. 1989-ben belügyminisztériumi államtitkárként dolgozott. 1990. január 23-a és május 23-a között a Dunagate-ügy miatt lemondani kényszerült Horváth István helyett megbízott belügyminiszter volt. 1989-ben a Magyar Szocialista Párt (MSZP) alapító tagja és az országos elnökség tagja volt. Az 1990-es országgyűlési választáson pártja országos listájáról szerzett mandátumot, Pozsgay Imre lemondása és kilépése után a frakció vezetőjévé választották, tisztségét a ciklus végéig viselte. Az 1994-es országgyűlési választáson pártja budapesti területi listájáról szerzett mandátumot, az Országgyűlés elnökévé választották.

1994-től a házbizottság, 1995-től pedig az alkotmány-előkészítő bizottság elnöke volt. 1998-ban pártja Pest megyei területi listájáról került be az Országgyűlésbe, mivel pártja ellenzékibe került, távozott a házelnöki székből. E ciklusban az alkotmány- és igazságügyi bizottság alelnökeként dolgozott. 2000-ben kivált pártja országos elnökségéből. 2002-ben a Pest megyei 7. egyéni választókerületből szerzett mandátumot, a ciklusban a rendészeti bizottság elnökeként dolgozott. 2006-ban egyéni választási sikerét megismételte. A 2010-es országgyűlési választáson azonban már nem indult el.

Morvay István

1938. augusztus 20-án született Budapesten. Mezőgazdasági mérnök, táj- és kertépítész, okleveles városépítési-városgazdasági szakmérnök, urbanisztikai szakértő, magántervező, Budapest Főváros főkertésze. Középiskoláit Budapesten végezte, egyetemi tanulmányait

a budapesti Kertészeti és Szőlészeti Főiskolán folytatta 1956–1961 között. Az 1956-os forradalomban az egyetemi nemzetőrség tagja.

Szakmérnöki képezését az 1970-es években a Budapesti Műszaki Egyetemen szerezte. Ezután urbanisztikai, településszociológiai tanulmányokat folytatott, településtudományi kutatásokkal, gyakorlati regionális és településszervezéssel, tájrendezéssel foglalkozott. Alapító tagja a Magyar Kert- és Tájépítészek Szövetségének. Tagja a Magyar Urbanisztikai Társaságnak, a Tájépítészek Nemzetközi Szövetségének (IFLA).

1988-tól az FKgP tagjaként vett részt a politikai rendszerváltozáshoz vezető folyamatokban. Az Antall-kormány megalakulását követően 1990. május 30-tól a Belügyminisztérium politikai államtitkára. 1992. februárban kezdeményezője és egyik megalapítója az FKgP történelmi platformjának, amelynek célja a párt alkotmányos működésének visszaállítása. 1992 márciusában a pártvezetés koncepció indokok alapján a pártból jogellenesen kizárta. 1992. februártól menekült- és migrációs ügyek címzetes államtitkára. 1992 októberében megalapítója a Történelmi Független Kisgazdapártnak, a párt Országos Intéző Bizottságának ügyvezetője. Kezdeményezője és tevékeny szervezője a különböző kisgazdacsoportosulások 1993. év végi egyesítésének, az Egyesült Kisgazdapárt megalakításának, az új párt országos egyesítésének tagja, a párt budapesti szervezetének ügyvezető alelnöke volt. 1994 után nem vett részt a politikai életben, szakmájában dolgozott.

Józsa Fábián

1957. november 20-án született a Bács-Kiskun megyei Hatán. A kecskeméti Bányai Júlia Gimnázium angol tagozatos osztályában 1976-ban érettségizett. A szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán 1983-ban szerzett diplomát (az első két évet levelező szakon végezte el). 1976 szeptemberétől közel egy évig a Dunai Vasúti Kazánápoló volt, majd Kecskeméten a Megyei Illetékhivatalnál dolgozott két évig. 1979 őszétől Szegedre költözött, ahol könyvesbolti eladó lett. Az egyetem elvégzését követően a dunaegyházi Haladás Mezőgazdasági Termelőszövetkezetben jogászként dolgozott. 1985-től Kecskeméten telepedett le családjával, a Bács-Kiskun megyei Tanács VB. Szervezési és Jogi Osztályán szervezési előadóként, majd csoportvezetőként dolgozott. 1989-ben csupán négy hónapig – előzetes elképzelésével ellentétben – volt újságíró az akkor indult megyei független politikai hetilapnál a *BácsKapocs*nál. Ezt követően a megyei tanács egészségügyi osztályán szociális titkárként tevékenykedett. A családból, elsősorban apja révén, egy erőteljes nemzeti töltésű, érték- és hagyománytisztelő, némiképp a keresztény elemekkel is átitatott konzervatív gondolkodásmódot örökölt. 1988 novemberében, a kecskeméti városi szervezet megalakulását követően az MDF tagja. 1989 elején a szervezet öttagú elnökségének tagjává választották. Az 1990. évi választásokon Bács-Kiskun megye kecskeméti 2. sz. országgyűlési egyéni választókerületében az MDF színeiben indult és nyert. 1990-ben egyik szervezője volt az elsősorban koalíciós vezetés alatt álló önkormányzatokat tömörítő Magyar Önkormányzatok és Önkormányzati Képviselők Szövetsége létrehozásának. Országgyűlési képviselővé választása óta az MDF-frakció önkormányzati munkacsoportjának munkáját szervezte 1993. februárig. 1993. február 23-ától a Belügyminisztérium politikai államtitkára. 1994-től jegyzői állást töltött be a főváros I. kerületi önkormányzatánál. Később vezető köztisztviselő volt a fővárosi köztársasági megbízotti

hivatalban. Családtagként több évet töltött az Egyesült Államokban, ahol felesége hazánk külképviseletén diplomáciai feladatokat látott el.

Regionális köztársasági megbízottak (címmzetes államtitkárok)

Bögnér Miklós

1952. január 4-én született Pécsen. 1970-ben tett képesítő vizsgát a Zrínyi Miklós Közgazdasági Technikumban, majd 1976-ban szerzett diplomát a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. 1979-ben jogi szakvizsgát tett. A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen szervezés és vezetés szakon a szakközgazdász végzettséggel egyenértékű kiegészítő oklevelet szerzett. A Pázmány Péter Egyetem Teológia Karának levelező tagozatán 1993-ban szerzett bizonyítványt. Francia nyelvből nyelvvizsgával rendelkezik. Az egyetem elvégzését követően tíz évig iparvállalatnál dolgozott, három évig mint gyakornok, majd a szakvizsga megszerzésétől jogtanácsosként. 1986-ban pályázat útján nyerte el a Pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem Rektori Hivatalának vezetői állását, ahol 1990. decemberig dolgozott. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Baranya, Somogy és Tolna megye működési területtel.

Farkas László

1938. december 20-án született Szegeden. A középiskolát Esztergomban a Római Katolikus Ferences Gimnáziumban végezte el. A József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán 1964-ben szerzett diplomát, majd letette az ügyvédi-jogtanácsosi szakvizsgát is. Az egyetem elvégzését követően vállalati jogásként dolgozott, a szakvizsga letétele után ügyvédi munkát végzett. Elsődlegesen polgári peres ügyekkel foglalkozott. Felkérésre jogi ismeretterjesztő előadásokat tartott, majd meghívott előadóként a József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán vett részt a hallgatók oktatásában. Számos jogtudományi konferencia és fórum részt vevő előadója volt az elmúlt két évtizedben. Szakmai érdeklődése az utóbbi időben – munkájából adódóan – a jog speciális területe, a közigazgatás irányába fordult. Életidentitásából következően is, a középiskolás tanulmányai hatására mély meggyőződésként él benne a keresztény hit. Kereszténydemokrata politikusként választották be szülővárosa, Szeged önkormányzati képviselő-testületébe, amelynek 1990 decemberéig tagja volt. Több karitatív és más jellegű civil szervezet tagjaként tevékenykedik. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Bács-Kiskun, Békés és Csongrád megye működési területtel.

Gyulai Gábor

1951. április 20-án született Abodon. A miskolci Földes Ferenc Gimnáziumban érettségizett 1969-ben. Ugyanebben az évben felvételt nyert a szegedi József Attila Tudományegyetem

Állam- és Jogtudományi Karára. 1974-ben summa cum laude minősítéssel szerzett jogi diplomát. 1977-ben tette le az ügyvédi-jogtanácsosi szakvizsgát. 1974-től 1978-ig a Sátoraljaújhelyi Járási Hivatalnál jogi előadó. 1978-ban családjával Nyíregyházára költözött. 1978 és 1980 között a Szabolcs-Szatmár Megyei Tanács Kereskedelmi Osztályán igazgatási-jogi előadó. 1980-ban az Elnöki Tanács bíróvá választotta. 1980-tól 1986-ig a Nyíregyházi Munkaügyi Bíróságon megyei bíróként, 1987-től 1990-ig a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróságon megyei bíróként dolgozott. Az 1990. évi helyhatósági választásokon a Kereszténydemokrata Néppárt jelöltjeként a nyíregyházi 8. számú választókerületben önkormányzati képviselővé választották. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Borsod-Abaúj-Zemplén és Heves megye működési területtel.

Hegedűs Tamás

1956. szeptember 30-án született Zalaegerszegen. Pakson érettségizett, 1981-ben Pécsen végezte el a jogtudományi egyetemet. Tanulmányai befejezése után rövid ideig postásként dolgozott, majd a Veszprémi Városi Tanácshoz került (1981), ahol több mint hat évet töltött el különböző ügyintézői és vezetői állásokban (előadó, főelőadó, csoportvezető, osztályvezető), közben 1985-ben a szentgáli községi tanács megbízott vb-titkára. 1987-től 1990-ig a Balaton Bútorgyár osztályvezető jogtanácsosa. 1988-tól tagja a Magyar Demokrata Fórumnak, a veszprémi szervezet alapítói közé tartozik. 1989 tavaszán a szervezet ügyvivője, az 1990. évi országgyűlési választások idején megyei kampányfőnök, majd a városi szervezet és a megyei választmány elnökének választották. Elsősorban az önszerveződő közösségek (munkástanácsok, ipartestületek, gazdakörök) és az önkormányzatiság témájával foglalkozott, részt vett az MDF önkormányzati programjának megalkotásában. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Fejér, Veszprém és Zala megye működési területtel. Ezzel egyidejűleg lemondott politikai funkcióiról.

Horváth József

1945. március 8-án született Győrben. Középiskolai tanulmányait a győri Hild József Építőipari Technikumban végezte, ahol 1963-ban építésztechnikusi oklevelet kapott. Kezdetben műszaki területen dolgozott tervezőirodában, majd három évet töltött járási közigazgatásban. Ebben az időben építész-magántervezői gyakorlatot is folytatott. 1972-ben jogi diplomát szerzett. Az egyetem elvégzése után építőipari vállalatnál, majd beruházási, illetőleg tervező vállalatnál volt jogtanácsos. 1983-tól 1988-ig ügyvédként praktizált jogi területen, és nemzetközi iparjogvédelmi témákkal is foglalkozott. 1988-ban külön jogi irodát hoztak létre vállalkozásszervezésre és egyes vállalatok alapítására. Ezt a tevékenységet 1991. január 1-jéig folytatta. Tagja volt Győr város képviselő-testületének, valamint a Jogtanácsosok Országos Kamarája elnökségének. 1992-ben megválasztották a Magyarországi Evangélikus Egyház Országos Zsinata tagjává. 1993-ban pedig az Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem elnökségi tagjai közé került. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Győr-Moson-Sopron, Komárom-Esztergom és Vas megye működési területtel.

Skultéty Sándor

1945. október 16-án született Abonyban. Középiskoláit szülőfalujában végezte el kitűnő eredménnyel. Sikertelen jogtudományi egyetemi felvételi után matematika-kémia szakos tanári oklevelet szerzett Szegeden, 1968-ban. A József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar levelező tagozatán 1980-ban szerzett diplomát. Pedagógusként Abonyban a Szelei úti Általános Iskolában, később a Bem József Szakmunkásképző Iskolában tanított. 1972-től 1973-ig az abonyi József Attila Nevelőotthon igazgatóhelyettese volt. Jogászként a Ceglédi Búzakalász Termelőszövetkezetben dolgozott, majd megalapította a 2. sz. Jogtanácsosi Munkaközösséget, amelynek vezetője lett. 1989-től a Munkaközösség ügyvédi irodává alakult át. Ügyvédi tagságát szüneteltette. 1992-től a Magyar Birkózó Szövetség alelnöke volt, és tagja a Jégkorong Szövetség elnökségének is. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Jász-Nagykun-Szolnok, Pest, Nógrád megye működési területtel. 2001. szeptember 26-án elhunyt.

Szentgyörgyvölgyi Péter

1942. január 28-án született Debrecenben. A Debreceni Református Kollégium diákja, 1961-ben érettségizett. Tanulmányait Felsőfokú Kereskedelmi és Vendéglátó Szakiskolában folytatta. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán 1971-ben szerzett diplomát. Először jogtörténettel, majd kereskedelmi joggal foglalkozott. Disszertációjának címe: *Tisztességtelen verseny a mai bírói gyakorlat tükrében*. Ügyvéd-jogtanácsosi szakvizsgát tett, és külkereskedelmi szakjogász képzettséget szerzett. A szakiskola elvégzése után az Eger Park Szállóban, majd kerületi vendéglátó vállalatoknál dolgozott. 1968-ban áruforgalmi vezető lett. A Magyar Szálloda és Cukrászszövetség fegyelmi és jogi bizottságának elnöke volt. 1975-től a Danubius Szálloda és Gyógyüdülő Vállalat vezető jogtanácsosa lett. Nevéhez fűződik a Margitsziget második világháború miatt megszakadt gyógyhelyé nyilvánítási eljárásának befejezése. 1990-től a Jogtanácsosi Munkaközösség tagja, az iroda átalakulása után ügyvéd. Kamarai tagsága 1991-től szünetel. Számtalan kereskedelmi és vendéglátást érintő tanulmánya, védjegyvoltalmi kérdésekkel foglalkozó cikke jelent meg a később évekig általa szerkesztett *Vendéglátás* szaklapban. 1983-tól a Jogi Szakvizsga Bizottság tagja. Világszemléletét az otthoni indíttatás és az egyházi iskola nevelése alapozta, alakította. Az Ökumenikus Szeretetszolgálat Kuratóriumának elnöke, a Református Felsőoktatásért Alapítvány alapítója, a Huszár Hagyományörző Baráti Társaság ügyvezetője. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Budapest Főváros működési területtel.

Virágh Pál

1939. január 15-én született Földes községben. Érettségi vizsgát a berettyóújfalui Állami Arany János Gimnáziumban tett 1957-ben. A középiskolai tanulmányok befejezése után a szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára nyert felvételt, 1962-ben summa cum laude minősítéssel avatták jogi doktorrá. Az egyetemen három éven

át a polgári jogi diákkör titkára, s a részben társszerzőségben is írt cikkei mind a polgári jog témaköréhez tartoztak. Egyetemi tanulmányai befejezése után ügyészségi fogalmazóként 1962 augusztusában kezdte el pályáját, s a bírói-ügyészi szakvizsga letétele után, 1964 decemberében nevezték ki a Debreceni Városi Járási Ügyészségre ügyésszé. A megyei főügyészségre 1969. augusztus 1-jén helyezték át, 1980. augusztus 1-jéig beosztott ügyész-ként mindvégig polgári jogi tevékenységet folytatott. Az ügyészi szervezetből a Megyei Tanácshoz távozott, ahol 1980 és 1982 között az Igazgatási Osztály vezetője, 1982. július 1-jétől 1990. december 31-éig pedig a Megyei Tanács vb-titkára volt. A debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen több éven át az állampolgári és jogi ismeretek tárgyat oktatta. Az igazságügy-miniszter a jogi szakvizsga bizottsági elnökévé nevezte ki, a Miskolci Egyetem az Állami Vizsgáztató Bizottság elnökének kérte fel az 1993–1995. évi időszakra. A Biharért Alapítvány kuratóriumának elnöke, az Alapítvány a Választásokért, a Kárpátalja Alapítvány kuratóriumának tagja, a Nemzeti Alapítvány alapító tagja. A Magyar Jogász Egylet elnökségének, valamint a Közigazgatási Kamara elnöksége tagjaként is tevékenykedett. A Debrecenben létrejött Kárpátok Eurorégió tanácsának tagja, 1994. évben főtitkári teendők ellátására kérte fel a régió tanácsa. 1991. január 1-jétől köztársasági megbízott volt Hajdú-Bihar, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye működési területtel.

1.2. Közigazgatási szakemberek (vezetők és beosztottak)

Közigazgatási felső vezetők

Kara Pál – önkormányzati helyettes államtitkár

1943. április 30-án született Szombathelyen. Az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán 1967-ben szerezte meg jogászdiplomáját, majd 1980-ban sikerrel tette le az egységes jogi szakvizsgát. Az érettségi után két évig segédmunkásként, illetve gépkocsivezetőként dolgozott. Mint tanácsi ösztöndíjas került 1966-ban gyakornokként a Hajdú-Bihar Megyei Tanács VB-Titkárságára, ahol 1970-ig dolgozott. 1970-től 1981. december 31-éig városi és nagyközségi, illetve megyei tanácsoknál töltött be vezető tisztségeket, és látta el a vb-titkári teendőket. 1982. január 1-jétől 1989. február 28-áig az Államigazgatási Szervezési Intézet munkájába kapcsolódott be mint kutatásvezető, majd 1986. november 1-jétől az intézet igazgatóhelyettese lett. 1989. június 1-jétől a Belügyminisztérium Tanácsi Igazgatási Főosztály vezetőjévé nevezték ki. 1990. július 1-jétől a Belügyminisztérium önkormányzati helyettes államtitkára. Az Országgyűlés először 1989. október 20-án, 1994. február 8-án pedig ismételt az Országos Választási Bizottság titkárává választotta. A rendszerváltást követően, 1990-től a közigazgatási, majd önkormányzati helyettes államtitkári munkakört látta el 2004. január 31-ei nyugállományba vonulásáig. Több évtizedes, a közigazgatás szervezésében, irányításában végzett kimagasló teljesítménye széles körben ismert volt, jelentős szerepet játszott a rendszerváltást követően az önkormányzati rendszer kialakításában, a közigazgatási rendszer megújításában. Martonvásár díszpolgára volt. Életének 70. évében, 2013. április 15-én elhunyt.

Komor Attila – költségvetési és műszaki helyettes államtitkár

1949. június 30-án született Hajdúböszörményben. 1964-ben a Magyar Néphadsereg Zene-növendék Iskoláján kezdte el középiskolai tanulmányait. A középiskola elvégzése után az első szolgálati helye a debreceni helyőrségi zenekar, majd 1970-ben mint oktató került vissza a középiskolájába. 1975–1980 között elvégezte a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem pénzügyi szakát, okleveles közgazda. 1972-től a Honvédelmi Minisztérium különböző pénzügyi szolgálatainál teljesített szolgálatot. 1982–1988 között a Pénzügyminisztériumban főrevizor, főmunkatárs, illetve osztályvezetőként dolgozott mint a Honvédelmi Minisztérium hivatásos állományú vezényelt tisztje. 1988-tól 1990. június 5-éig a Magyar Nemzeti Bank Testületi Szervek Főosztályának vezetőjeként teljesített szolgálatot, ez idő alatt részt vett az adóreform és a költségvetési reform megvalósításában. 1990. június 6-ától 1994. március 21-éig a Belügyminisztérium költségvetési és műszaki ügyekben illetékes helyettes államtitkára volt. Ezt követően ezredesi rangban központi pénzügyi szerveknél dolgozott.

Korinek László – rendészeti helyettes államtitkár

1946. május 25-én született Ácsón. Az érettségi után egy évet dolgozott az Állami Térképészeti Hivatalnál, majd 1966-ban megkezdte egyetemi tanulmányait a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. 1971-től ugyanott egyetemi gyakornok, tanársegéd, adjunktus, majd egyetemi docens, egyetemi tanár. 1984-ben az állam- és jogtudomány kandidátusa címet nyerte el, kutatási területe a rejtett bűnözés vizsgálata volt. Később az MTA doktora, majd az MTA tagja lett. Több nemzetközi kutatás résztvevője, illetve vezetője. 1990-től a Magyarországi Kolping Egyesület (korábbi Katolikus Legényegylet) országos világi elnöke volt. 1990. június 15-étől 1993. április 1-jéig előbb a Belügyminisztérium rendészeti helyettes államtitkára, később a Rendészeti Hivatal elnöke volt. 1993. április 1-jétől a *Rendészeti Szemle* főszerkesztője.

Thuma József – közgazdasági helyettes államtitkár

1937. október 31-én született Baján. A Bólyai János Textiltechnikum szövő tagozatán 1956-ban érettségizett, majd a Budapest Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Kara nappali tagozatának hallgatója lett. 1961-ben a textiltechnológia szakon jeles eredménnyel gépészmérnöki, 1977-ben a BME Gépészmérnöki Karán gazdasági mérnöki diplomát szerzett. Angol és német nyelvből középfokú nyelvvizsgával rendelkezik. Az egyetem elvégzése után a Goldberger Textilművek I. sz. telepén (Keltex) helyezkedett el, majd a Pamutnyomóipari Vállalat megalakulásától, 1973. július 1-jétől a PNYV Műszaki Főosztályán dolgozott különböző beosztásokban. 1969. szeptember 1-jétől a termelési főosztályt vezette. 1973. február 1-jétől a Könnyűipari Minisztériumba került. 1981. január 1-jétől az Ipari Minisztériumban az Ipargazdasági Főcsoport Iparpolitikai Főosztály vezetését látta el. 1983. szeptember 1-jétől az Országos Tervhivatalnál az Ipari Főcsoport vezetője lett. 1990. július 1-jétől volt a Pénzügyminisztérium helyettes államtitkára. 1993. április 1-jétől a Belügyminisztérium közgazdasági helyettes államtitkára volt.

Verebélyi Imre – közigazgatási államtitkár

1944. július 21-én született Budapesten. 1967-ben summa cum laude minősítéssel végezte el az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karát. Az egyetemen másodéves korától az Államigazgatási Jogi Tanszék demonstrátora és tudományos diákkörének titkára volt. 1966–1977 között az Államigazgatási Jogi Tanszéken oktató, 1978–1989 között az Államigazgatási Szervezési Intézetet irányította, illetve végezte a közigazgatás modernizálását szolgáló gyakorlati szervezéseket és a szakmai-módszertani fejlesztéseket. A közigazgatás gyakorlati továbbfejlesztését szolgáló tevékenységét megalapozták a minisztériumok és a helyi hatóságok viszonyrendszerével, továbbá a helyi önkormányzati rendszer hazai bevezetésének lehetőségével foglalkozó tudományos kutatásai, amelyek alapján 1979-ben elnyerte az állam- és jogtudomány kandidátusa, 1987-ben az MTA doktora tudományos minősítést. Gyakorlati szervező és elméleti munkája mellett előbb címzetes egyetemi tanár, 2004-től pedig egyetemi tanár. 2006–2014 között a győri Széchenyi István Egyetem Állam- és Jogtudományi Karán a doktori iskola alapító vezetője, 2014-től professor emeritus. Az 1990-ben létrehozott *Magyar Közigazgatás* szakmai-tudományos folyóirat alapító főszerkesztője, majd a névváltozással megjelenő *Új Magyar Közigazgatás* szerkesztőbizottságának elnöke, később tiszteletbeli elnöke. 1992–1998 közt az *International Review of Administrative Sciences* nemzetközi folyóirat szerkesztőbizottsági tagja. 1998–2007 között a brüsszeli székhelyű Nemzetközi Közigazgatástudományi Társaság (Intézet) három ciklusra megválasztott alelnöke. 2007–2010 között az OTKA Politikatudományi és Jogtudományi Bizottságának vezetője. Nemzetközi közigazgatási szakértő volt Rio de Janeiróban, Kínában, Oroszországban, Lettországon.

1989–1994 között a Belügyminisztériumban közigazgatási miniszterhelyettes, közigazgatási államtitkár. A Miniszterelnöki Hivatalban 1994–1998 között közigazgatási korszerűsítési kormánybiztos, 1998–2001 között miniszteri biztos és a Magyar Közigazgatási Intézet főigazgatója. 2001–2006 között közigazgatási követ és meghatalmazott miniszter az OECD mellett és az európai közigazgatási térségben. 1990 óta a BM által alapított Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány kuratóriumának elnöke. 2016–2018 között a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Önkormányzati Kutatóintézet Tudományos Tanácsát vezette.

Zsuffa István – közjogi helyettes államtitkár

1943. november 27-én született Budapesten. 1962-ben érettségizett az Eötvös József Gimnáziumban. 1962-től 1963-ig a Pénzjegynyomdában dolgozott segéd munkásként. 1963-ban felvételt nyert az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára. Másodévtől kezdődően demonstrátorként dolgozott az Államigazgatási Jogi Tanszéken, másfél éven át a tanszék tudományos diákkörének titkára volt. 1967 augusztusától a Pénzügyminisztérium Szervezési és Ügyvitelgépesítési Intézetében dolgozott államvizsgája letételéig gyakornokként, majd azt követően jogi előadói besorolással szervezőként. Államvizsgáit 1967–1968 telén tette le, 1968-ban szerzett summa cum laude minősítéssel jogi diplomát. 1970–1977 között a Tanácsakadémia Tanácsigazgatási Szervezési Intézetében dolgozott. 1978-tól a Minisztertanács Titkárságának államigazgatási tisztviselője

volt. 1986–1990 között a Miniszterelnöki Titkárság főosztályvezetőjeként, főtanácsosként tevékenykedett. Ezt követően 1991 januárjáig az Alkotmánybíróságon volt főtanácsos. 1991–1994 között a Belügyminisztérium helyettes államtitkára, a második kormányzati ciklusban, 1998-ig a minisztérium közigazgatási államtitkári feladatait látta el. Nemzetközi választási szakértő, 2002–2003 közt a Miniszterelnöki Hivatal közigazgatási államtitkára volt. 2020-ban elhunyt.

Közigazgatási középvezetők és más köztisztviselők

Bálint Tibor

1948. szeptember 12-én született Karácsondon. Hatvanban érettségizett 1967-ben. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán szerzett jogi diplomát 1974-ben. 1988-ban jogi szakvizsgát tett. 1988 novemberében került a Belügyminisztérium állományába, úgynevezett mozgó státuszba. Miniszter úr felkérésére elvállalta a Belügyminisztérium titkárságvezetői feladatait. (Maga a státusz tábornoki beosztás volt.) Szokatlan szituáció volt, hogy valamennyi beosztottja rendőrségi állományú volt, köztük nagyon sok főtiszt, akik jó felkészültségű, nagy munkabírási munkatársak voltak.

Az 1990-es parlamenti választások után Horváth Balázs belügyminiszter megszüntette a minisztériumi titkárságot, és létrehozta a közigazgatási államtitkár hivatalát. Ez lényegében ugyanazokat a feladatokat látta el, mint a minisztérium titkársága. Két hónapig ennek volt a vezetője, majd létrehozták a Hatósági Főosztályt, amelynek vezetőjévé nevezték ki. (Főbb szakterületei az állampolgársági és névváltoztatási ügyintézés, a korábbi rendőrségi igazgatásrendészet „civilesíthető” ügykörei: az okmányok, útlevél, személyi igazolvány, a gépjárműforgalmi engedély, a jogosítvány kormányzati igazgatása, a lakás- és helyiséggazdálkodás, az idegenrendészet irányítása, a kisajátítás, a bányakártalanítás, az önkormányzati vagyon átadásával kapcsolatos jogalkotás, a vagyonátadó bizottságok és az önkormányzati vagyon átadásának irányítása, a szabálysértési joganyag, a polgári törvénykönyvből fakadó igazgatási feladatok, az államigazgatási eljárásról szóló törvény, az ügyiratkezelés és a titokvédelem.) A világiállítási kormánybiztosa, Barsiné Pataky Etelka megállapodott Boross Péter miniszter úrral, hogy a Hatósági Főosztály vezetése mellett operatíván részt vegyen a világiállítási terület elkészítésében. 1993 szeptemberében lemondott a köztisztviselői státuszról, és ügyvédi praxist kezdett.

Bekényi József

1962. május 6-án született Szerencsen. 1980–1983 között a budapesti Államigazgatási Főiskolán tanult, ahol kitüntetéses oklevéllel igazgatósszervező diplomát kapott. Az Államigazgatási Főiskola befejezése után a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Tanács Oktatási és Továbbképzési Intézetében helyezkedett el főmunkatársként, és a tanácsi dolgozók képzését, továbbképzését szervezte. Feladata volt a rendszer kialakítása, a tanfolyamok tematikájának összeállítása, majd megbízott igazgatóként, igazgatóhelyettesként az intézet irányítása. Munka mellett,

levelező tagozaton végezte tanulmányait a NME Állam- és Jogtudományi Karán, Miskolcon, summa cum laude eredménnyel. 1989. január 1-jétől Szerencsen a Városi Tanács Titkársági Osztályának vezetője. Alapvetően a testületi ülések előkészítésével kapcsolatos teendőkért felelt, valamint az apparátus irányításában segítette a vb-titkár munkáját. Még a Városi Tanács alkalmazottjaként közreműködött a Belügyminisztérium felkérése alapján a közgazgatási jogszabályok deregulációs felülvizsgálatában. E tevékenység kapcsán fogadta el a minisztérium állásajánlatát, és 1989. november 1-jén szakreferensként kezdte meg munkáját. A rendszerváltoztatás időszakában az Önkormányzati Főosztály munkatársaként lehetősége nyílt az önkormányzati rendszer alapvető jogszabályainak (például önkormányzati, hatásköri, fővárosi törvények) kimunkálásában részt venni. Jogi szakvizsgát 1992-ben tett. Ugyanebben az évben megbízást kapott a Közigazgatási Osztály vezetésére, és e beosztás mellett 1997-től 2003-ig a BM Önkormányzati Főosztály főosztályvezető-helyetteseként dolgozott. 2003-tól az Önkormányzati Főosztály vezetője. E beosztást töltötte be a Belügyminisztérium megszűnése után, 2006 és 2008 között az Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztériumban, majd 2010-ig az Önkormányzati Minisztériumban is. 2010-től jelenleg is a Belügyminisztérium Önkormányzati Főosztályának főosztályvezetője.

Alapvető feladata az önkormányzatok tevékenységének figyelemmel kísérése, elemzése, ezek alapján a szükséges jogszabályi változások előkészítése, a tervezetek kodifikálása. Másik fontos szakmai feladata az önkormányzatok munkájának segítése. Az egységes jogalkalmazás elősegítése érdekében, ennek keretében – munkatársaival együtt – módszertani anyagokat készít, könyvet ír, szakmai fórumokat működtet, jogalkalmazást segítő szakmai kiadványokban publikál, előadásokat tart. Élethivatásának tekinti a közigazgatást.

Bognár László

1952. december 12-én született Budapesten. A középiskolát Budapesten a Fáy András Ipari Szakközépiskolában végezte. Sorkatonai szolgálatát követően 1974. szeptember 1-jével került a BM Határőrség hivatásos állományába, őrmesteri rendfokozatban, a letenyei határátkelőhelyen. 1979–1982 között kitűnő eredménnyel elvégezte a Rendőrtiszti Főiskolát. Ezt követően rövid ideig a Budapesti Határőrezrednél teljesített szolgálatot fegyelmi ügyek előadójaként. 1984. december 1-jétől a BM Fegyelmi Osztály állományában dolgozott 1990-ig. 1988-ban az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán jogász végzettséget szerzett, 1992-ben jogi szakvizsgát tett. 1990 júniusától a BM Személyzeti és Munkaügyi Főosztály Fegyelmi Osztályának munkatársa, 1991 májusától annak vezetője volt. 2003-tól a főosztályvezető helyetteseként irányította a személyügyhöz tartozó adminisztratív és nyilvántartási területet is. 1996-ban a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen szakirányú továbbképzésben belügyi gazdasági szakértő képesítést szerzett. 2006 és 2010 között az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Rendészeti Államtitkárságán dolgozott, 2008-tól főosztályvezető-helyettesként a rendészeti humánigazgatási szakterületen. 2010-től a Belügyminisztérium Személyügyi Főosztályán főosztályvezető-helyettesként, majd 2014-től főosztályvezetőként a belügyi ágazat humánigazgatási területét irányította. 2015-ben a köztársasági elnök rendőr dandártábornokká nevezte ki. 2016. június 30-ával nyugállományba vonult.

Bosánszky Lajos

1941-ben született a felvidéki Nagysurányban. Iskolás éveit már Eger környékén élte, apja foglalkozásának okán (kántor) osztályidegen, vagyis az akkori jelölés szerint „X”-es származásúként. Már 1955-ben munkakönyvet váltott, és segéd munkásként az Egri Város-gondozási Vállalatnál dolgozott „utcai” munkakörben, így az akkori „uralkodó osztály” tagjai közé kerülve már nem okozott gondot 1956-ban gimnáziumi felvétele. Az Egri Dobó Gimnáziumban tett érettségi után felvételt nyelt az ELTE Állam- és Jogtudományi Karára, ahol 1966-ban szerzett diplomát. Jogász pályafutását a közigazgatásban kezdte a fővárosi XII. Kerületi Tanácsnál, majd tovább a Fővárosi Tanácshoz, onnan a Pest Megyei Tanács agrárigazgatásához került. Itt csoportvezetőként érte az új gazdasági mechanizmus bevezetése, így segítője lehetett a termelőszövetkezetek felfutásának. Ekkor már tanulmányokat írt az Államigazgatási Szervezési Intézet megbízásából, és társszerzőként részt vett a *Szövetkezetek állami törvényességi felügyelete* című kézikönyv megírásában. Innen a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztériumba került, ahol 1977-től a Szövetkezet-politikai Osztályt vezette, majd hamarosan másodállásban az Államigazgatási Főiskolán oktatott földjogi és szövetkezeti jogi ismereteket 15 éven át. Itt nyerte el a címzetes főiskolai docensi kinevezést. Másfél évig az Államigazgatási Szervezési Intézetnél dolgozott kutatás-vezetői beosztásban. Ezt követően az Országos Tervhivatal munkatársa lett. Az MSZMP KB felkérésére a Gazdaságpolitikai Osztály munkatársaként segítette – Németh Miklós vezetése alatt – a társasági törvény, az értékpapírtörvény, a versenytörvény szakpolitikai előkészítését. Innen átkerült a Minisztertanács Hivatalába, ahol a miniszterelnök közvetlen munkatársaként a Gazdasági Deregulációs Tanács titkára lett.

A közigazgatási pályafutását 1995-ben befejezte. Útja a bankvilágba vezetett, az OTP Bank Rt. ügyvezető igazgatója lett. Egyébként külsősként már 1991 óta a bank igazgatóságának a tagjaként részt vett a privatizációs munkában. Kisebb kanyarokkal (Szerencsejáték Rt., Malév Rt.) 2000-től a Preventív-Security Biztonsági és Tanácsadó Zrt. vezérigazgatója lett nyugdíjba vonulásáig, majd egy betéti társaság alapító tagjaként (ügyvezetőjeként) ugyanennek és más biztonsági cégeknek végzett jogi igazgatási és minőségfejlesztési szakértői tevékenységet 2017 végéig. Itt nagyon jól tudta hasznosítani az USA-ban szerzett vezető terrorválság-menedzseri képzésen szerzett ismereteit, különösen a kockázatelemzések, a biztonsági tervek készítése területén. Az utóbbi években minőségirányítással és kockázatelemzéssel foglalkozott mint ISO 9001 vezető auditor, amely képesítést 2003-ban szerezte meg.

Bukovics István

1948. december 9-én született Kispesten. 1963–1967 között elvégezte a Bánki Donát Gép- és Gépipari Technikumot, 1973–1975 között tanulmányokat folytatott a Belügyminisztérium Tűzoltó Tisztképző Iskoláján. 1980-ban a Tűzoltómérnök-képző Műszaki Főiskolán (Moszkva) biztonságtechnikai és tűzoltómérnöki szakon szerzett diplomát. A későbbiekben műszaki tudományok kandidátusa címet szerzett. A Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem katonai műszaki tudományok habilitált doktora. BM Tűz- és Polgári Védelmi Országos Parancsnokság egykori parancsnoka. A Magyar Tudományos Akadémia doktora, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem egyetemi tanára. Aktivitása a felsőfokú felnőttképzés, PhD-képzés,

oktatásszervezés, oktatásigazgatás. Érdeklődési területe a logikai kockázat-, sejtautomata- és konfliktuselemzés, a fenntartható közigazgatás, a jó állam paradigmaticus elmélete. Több felsőoktatási intézmény vendégprofesszora, a BM Tudományos Tanács állandó tagja, alapító elnökségi tagja a Magyar Rendészettudományi Társaságnak.

Dudás Ferenc

1955. január 16-án született Szamossályiban. Tanulmányait Budapesten a Tanácsakadémia Szakoktatási Tagozatán, majd a budapesti Államigazgatási Főiskolán végezte. Ezt követően az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán jogi diplomát szerzett. A Budapesti Műszaki Egyetem Gazdaságtudományi Karán minőségmenedzser diplomát szerzett. Számos területen szakmai képesítéssel rendelkezik, többek között tervező, könyvelő, statisztikus, igazgatásszervező. A jogtudományok területén is komoly szakképzettségeket szerzett: európai szakjogász, jogtanácsos.

Egész életútját már a kezdetektől meghatározta a közigazgatás szeretete, és a közszolgálat területén teljesedett ki szakmai életpályája. Tanácsai gyakornok volt Fehérgyarmaton, majd a Községi Közös Tanács vb-titkára Cégénydányádon. Igen jelentős munkát végzett Budapest Főváros XX. kerületében Pesterzsébeten mint a kerületi tanács vb-titkára. Országos hírű közigazgatás-fejlesztési modell kialakítására irányuló kísérletük megalapozója volt a később országosan bevezetett okmányirodai rendszernek. A továbbiakban szakmai felkészültsége és jelentős gyakorlata alapján már főosztályvezető-helyettes, a Közigazgatási Deregulációs Tanács titkára, majd főosztályvezető a Belügyminisztériumban. Jogi ismereteit az Országos Közigazgatási Vizsgabizottság titkáráként, azt követően pedig a testület elnökeként kamatoztatta. Munkája elismeréseként a Miniszterelnöki Hivatalban szakállamtitkári funkciót is betöltött, és a Belügyminisztériumban közigazgatási államtitkár is volt. Az utóbbi években a piaci szférában közkapcsolati főtanácsadóként tevékenykedett. Nyugállományba vonulása kezdetén beiratkozott a bölcsészettudományi karra, ahol irodalmi művészetterápiás tanulmányokat folytatott. Mivel TQM Assessor címmel rendelkezik az Európai Minőségügyi Szervezet Magyar Nemzeti Bizottságában (EOQ MNB), jelenleg is a Közigazgatási Szakbizottság elnöke. Emellett a budapesti Metropolitan Egyetem címzetes főiskolai tanára.

Felkai László

1953. március 11-én született Pakson. 1977-ben a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán diplomázott. 1979-ben jogi szakvizsgát tett. 1986-ban elvégezte a Rendőrtiszti Főiskolát.

Az egyetem elvégzése után 1984-ig az ügyészségen dolgozott mint fogalmazó, városi-járási ügyész, majd főügyészségi ügyész. A Szolnok Megyei Ügyészség állományából 1984 decemberében került az akkori ORFK (II. Főcsoportfőnökség) hivatásos állományába. 1986 februárjától a miniszterhelyettesi titkárságon dolgozott különböző beosztásokban, majd 1991-ben az újonnan létrejött ORFK hivatalvezetőjévé nevezték ki. 1997-ben a BM Rendészeti Felügyeletének vezetője lett főosztályvezetői besorolással. 1998. július 15-étől

2002. május 29-éig a BM közigazgatási államtitkára volt. Ezt követően 2005 márciusáig a Budapest Főváros Közigazgatási Hivatalát vezette.

2005-től 2010-ig a Legfőbb Ügyészségen volt ügyész, később osztályvezető ügyész. 2010-től ismét a Belügyminisztérium közigazgatási államtitkára. 2010-ig részt vett a közigazgatási alap-, illetve szakvizsgáztatásban. 2010 májusáig a Magyar Rendészettudományi Társaság alelnöke, a Rendőrtiszti Főiskola folyóiratának szerkesztőbizottsági tagja. 2011-től a Belügyi Tudományos Társaság elnöke, címzetes egyetemi tanár.

Finszter Géza

1945-ben született Kispesten. 1968-ban szerzett jogi diplomát az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának nappali tagozatán. Rövid bírósági gyakornoki munka után 1968-tól 1997-ig szolgált hivatásos rendőrtisztként, először a Belügyminisztérium (III/1.) Vizsgálati Osztályán. 1984-ben bízták meg a *Belügyi Szemle* szerkesztőségének vezetésével. A Bűnügyi Technikai Intézet igazgatójának 1988-ban nevezte ki a belügyminiszter. 1989. év őszétől részt vett az állambiztonsági szolgálatok jogállami reformjának elméleti előkészítésében, 1990. február 28-ától bekapcsolódott az akkor megalakult Nemzetbiztonsági Hivatal munkájába. A rendszerváltást követően, 1990. október 1-jei hatállyal kérésére áthelyezték a Belügyminisztériumba, ahol a rendészeti helyettes államtitkárságon az Ellenőrzési Főosztályt vezette. 1993-tól a Rendőrtiszti Főiskola tudományos főigazgató-helyettese és a főiskolán alapított rendészeti kutatóintézet vezetője. E tisztségeket 1997-ig töltötte be. 1997 és 2010 között kutatóként dolgozott az Országos Kriminológiai Intézetben. Kandidátusi értekezését az állam elleni bűncselekmények kriminológiája tárgyában 1984-ben védte meg. 2007-ben nyerte el a Magyar Tudományos Akadémia doktora címet a rendészettudomány alapjait kutató *Rendészetelmélet* című értekezésével.

A Rendőrtiszti Főiskolán a 70-es évek elejétől tanított óraadó tanárként, majd 1993 és 1997 között főállású oktatóként. A főiskolai tanári címet 1993-ban kapta meg. 1997-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán egyetemi docensi pályázatot nyert, majd ugyanitt 2010-ben került sor egyetemi tanári kinevezésére. A jogi karon jelenleg is tantárgyfelelőse a kriminalisztikai stúdiumnak. A Nemzeti Közszerológiai Egyetem Rendészettudományi Karának professor emeritusa.

Firicz László

1963. január 26-án született Zircen. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem jogi karát 1989-ben végezte el. Az első munkahelye a MAVAD Rt. volt, ahol jogi előadóként dolgozott. A Belügyminisztérium állományába 1989. szeptember 1-jén került, és a közigazgatási miniszterhelyettes titkárságán másodtitkári feladatokat látott el. 1990-től a közigazgatási államtitkár titkárságát vezette. E feladatkört 1994. augusztus 31-éig látta el. Ezt követően a Konzumbank Rt. osztályvezetőjeként tevékenykedett, majd 1995-ben megnyitotta ügyvédi irodáját. 2000 és 2002 között a Miniszterelnöki Hivatal politikai tanácsadója volt, 2006 és 2016 között pedig a Pest Megyei Területi Választási Bizottság elnökhelyettesi pozícióját

is ellátta. 2016 februárjában kinevezték a Honvédelmi Minisztérium védelemgazdaságért felelős helyettes államtitkárává, majd ugyanezen év szeptemberétől a közigazgatási államtitkári tisztséget töltötte be 2018. május végéig. Ezt követően visszatért az ügyvédi pályára.

György István

1954. november 5-én született Budapesten. Középiskolai tanulmányait a József Attila Gimnáziumban végezte, majd felvételt nyert az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára. Érdeklődése már az egyetemi évek alatt a közigazgatás felé fordult, amikor demonstrátor lett az Államigazgatási Tanszéken. 1979-ben végzett az egyetemen summa cum laude minősítéssel. Tanszéki mentora, Madarász Tibor ajánlásának köszönhetően Lőrincz Lajos, az akkor alig egy éve működő Államigazgatási Főiskola főigazgató-helyettese és tanszékvezetője felvette az Államigazgatási Tanszékre. Lőrincz professzor szakmai, tudományos tevékenysége, politikai és kulturális szemléletmódja meghatározó volt a pályakezdő oktató számára, az ő munkássága terelte a közigazgatás személyi állományának kutatása felé. Meghatározó jelentőséggel volt pályájára a New York-i Columbia Egyetem Political Science intézetében 1984–1985-ben ösztöndíjasként eltöltött hat hónap. Itt ismerkedett meg mélyebben a közigazgatás politikatudományi, szociológiai és közigazgatás-tudományi aspektusaival, és mélyítette el szaknyelvi angoltudását. 1987-ben felkérést kapott, hogy dolgozzon az MSZMP KB Közigazgatási és Adminisztratív Osztályán, megtartva főiskolai beosztását. Ottani feladatai közül kiemelhető a népszavazásról szóló törvény előkészítésében végzett tevékenysége. A politikai rendszerváltozás idején részt vett a Nemzeti Kerekasztal tárgyalásain, előbb mint a tárgyalások egyik előkészítője, utóbb mint az Alkotmány szövegének kidolgozásáért felelős albizottság tagja. 1989-ben kezdett dolgozni a Belügyminisztériumban (főiskolai foglalkoztatását ott is megtartva). Első kinevezése az Általános Közjogi Főosztály főosztályvezető-helyettesi munkakörére szólt, majd a Közszolgálati Főosztály főosztályvezetője lett. A főosztály szakmai apparátusának megerősítését követően a kollégák vezetésével a közszolgálati (köztisztviselői) törvény koncepciójának, majd szövegtervezetének előkészítése volt a legjelentősebb feladata. 1991-ben főállásúként visszatért az Államigazgatási Főiskolára, ahol – gyakorlati tapasztalatait kamatoztatva – kidolgozta a közszolgálati jogi diszciplína tematikáját, majd megírta és megszervezte a *Közszolgálati jog* című tankönyv első kiadását. Az akkori tudományos tevékenységéből kiemelhető az abban az OECD-kutatásban való részvétel, amely az ezredforduló előtt kísérletet tett a közép- és kelet-európai országok közszolgálati rendszereinek összehasonlító bemutatására. A kutatás eredményeként kialakult tematika alapján az összefoglaló kötetben ő mutatta be Magyarországi közszolgálati modelljét. Később, 1999 és 2002 között a főiskola oktatási főigazgató-helyettese volt, ekkor tért át a főiskola is a bolognai rendszerre és a kreditrendszerre. Következő vezetői megbízását 2006-ban nyerte el, amikor a közben már a Budapesti Corvinus Egyetem Közigazgatás-tudományi Karává vált intézmény oktatási dékánhelyettese lett. Szerepet vállalt az új alap- és mesterszakok kidolgozásában. 2010-ben kinevezték a Budapesti Corvinus Egyetem stratégiai és kommunikációs rektorhelyettesének, amely pozíciót 2012-ig, a kar BCE-ből való kiválásáig megőrizte. Rektorhelyettesként részt vett az újonnan alakuló Nemzeti Közszolgálati Egyetem felépítésében közreműködő

bizottságban. Utolsó vezetői megbízását 2012 nyarától 2014 őszéig töltötte be a Nemzeti Közzolgálati Egyetem Közigazgatás-tudományi Karának oktatási dékánhelyetteseként.

Haraszi Margit Katalin

1964. február 12-én született Budapesten. 1988-ban végzett Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetem Állam- és Jogtudományi Karán. Első munkahelyén, az Esztergomi Városi Ügyészségen fogalmazóként, majd 1989. szeptember 1-jétől Budapesten, az Államigazgatási Szervezési Intézetben tudományos munkatársként dolgozott. 1992. április 1-jétől a Belügyminisztérium Politikai Államtitkári Titkárságának jogi előadója, majd titkárságvezetője. 1993. március 1-jétől a Menekültügyi és Migrációs Ügyekért Felelős Címzetes Államtitkár Titkárságának vezetője. 1994. augusztus 1-jétől a Belügyminisztérium Önkormányzati Főosztályán előadó, majd 1995. január 1-jétől 1996. december 31-éig a Menekültügyi és Migrációs Hivatal főigazgatójának helyettese. 1997. január 1-jétől jelenleg is főosztályvezető-helyettes az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosa, jelenleg Alapvető Jogok Biztosának Hivatalában.

Hazafi Zoltán

1963-ban született Pécsen. Iskoláit is Pécsen végezte. A Janus Pannonius Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán szerzett diplomát summa cum laude minősítéssel. Az egyetemi évek alatt az Államigazgatási Tudományos Diákkör tagja volt, professzorai közül Szamel Lajos és Kiss László munkássága, személyisége befolyásolta leginkább abban, hogy később a közigazgatást s azon belül a közzolgálatot választotta hivatásul. Rövid ideig kinevezett megyei ügyészként dolgozott a Baranya Megyei Főügyészségen általános felügyeleti ügyszakban. A rendszerváltozáskor, 1990. augusztus 1-jén nyilvános pályázat alapján került a Belügyminisztérium Közzolgálati Főosztályára referensként, s részt vett a köztisztviselői törvény kidolgozásában. 1991-ben – szintén nyilvános pályázat alapján – elnyerte a francia kormány ösztöndíját, amelynek segítségével egy évig folytatott tanulmányokat az École Nationale d'Administration vezetőképző iskolán, s itt szerzett diplomát. Visszatérését követően a Belügyminisztérium Közzolgálati Főosztályának osztályvezetője, később főosztályvezető-helyettese lett. A kormányzati szerkezetátalakításokat követve hol a Belügyminisztériumban, hol a Miniszterelnöki Hivatalban, hol pedig a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumban dolgozott vezetői beosztásban, mindvégig a közzolgálat fejlesztésével, jogi szabályozásával foglalkozott. Elvégezte az ELTE Jogi Továbbképző Intézetben az európai jogi szakjogászi, valamint a Budapesti Műszaki Egyetemen a minőségmenedzser-képzést. A 90-es években részt vett az OECD etikai munkacsoportjának munkájában, illetve az európai uniós csatlakozásunkat követően – szakértőként – éveken keresztül képviselte Magyarországot a közzolgálati együttműködés (EUPAN) fórumain. Vallotta, hogy a gyakorlat és az elmélet szoros együttműködése különösen olyan időszakban indokolt, amikor a „rég” igazságok már nem érvényesek, de az újak még nem születtek meg. A 90-es évek elejétől folyamatosan publikál, s 2009-ben *Közzolgálati jogunk a változó*

nemzetközi és hazai térben (de lege lata, de lege ferenda) címmel védte meg PhD-értekezését. A 90-es évek elején újjászervezett köztisztviselői továbbképzésben rendszeresen oktatott, vizsgáztatott köztisztviselőket. Innen egyenes útja vezetett a felsőoktatásba. 2007-től kezdődően egy évig a Zsigmond Király Főiskola, majd a Széchenyi István Egyetem Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Karának oktatója volt. 2012-től a Nemzeti Közszerkeleti Egyetem oktatója, s intézetvezetője. Verebélyi Imre felkérésére az *Új Magyar Közigazgatás* szakfolyóirat főszerkesztője volt 2010-ig, s jelenleg is a lap szerkesztőbizottságának tagja. Szintén szerkesztőbizottsági tagja a *Pro Publico Bono – Magyar Közigazgatás* című szakmai-tudományos folyóiratnak. Bár jelenleg fő hivatása az egyetemi oktatás, élő kapcsolatát a közigazgatással nem veszítette el – köszönhetően korábbi vezetőinek, munkatársainak –, s a Belügyminisztérium szakmai főtanácsadója.

Horváth János

1947. november 1-jén született Dámócon. 1970-ben elvégezte a Bánki Donát Gépipari és Műszaki Főiskolát, ahol szervező mérnöki diplomát szerzett, majd 1987-ben tanulmányokat folytatott a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen, okleveles közgazda diplomát szerzett. 1970–1975 között üzemszervezőként dolgozott, majd 1975-től 1988-ig csoportvezető főmérnök, főmunkatárs volt az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztériumban, a szervezési és számítástechnikai tevékenység ágazati koordinációját végezte. 1989–1992 között osztályvezető, majd főosztályvezető-helyettes lett a Belügyminisztériumban, feladata a közigazgatási informatikai alkalmazások koordinálása, a választások informatikai rendszerirányítása volt. 1993–1998 közötti időszakban kormányfőtanácsadó, az IKI vezetője, az ITB titkára, a MEH helyettes államtitkára, az ITB elnöke, akinek feladatai közé tartozott a kormányzati informatikai alkalmazások irányítása és koordinációja. 2000-ig az Altus Kft. és a Perfekt Kft. informatikai igazgatója, főként informatikai tanácsadással foglalkozott. 2000–2006 között az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatalánál főosztályvezető, feladata az informatikai tevékenység irányítása volt. 2006-ban BM-, ÖTM-, MEH-főosztályvezető, főként koordinációs feladatokkal foglalkozott. 2006-tól 2009-ig vezérigazgató-helyettes, stratégiai igazgató, feladata a fejlesztések koordinációja volt. 2008–2012 között igazgató az LSI HJF Kft.-nél mint a Harsányi János Főiskola fenntartója. 2012-től 2014-ig pedig az LSI HJF Kft.-nél stratégiai főtanácsadó.

Laky Csaba

1961. május 21-én született Tatabányán. 1979–1983-ban elvégezte a Pénzügyi és Számviteli Főiskolát, ahol okleveles üzemgazdász diplomát kapott. 1985–1989 között elvégezte a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemet, pénzügy szakos okleveles közgazda végzettséget szerzett. 1994-ben a Pénzügyminisztérium Szakképesítési Igazgatóságán okleveles könyvszakértő, adószakértő végzettséget szerzett. Főként pénzügyi és gazdasági területekkel foglalkozott. 1983–1989-ig a Pénzügyminisztérium Ellenőrzési Igazgatóság Komárom Megyei Igazgatóságán főrevizorként dolgozott. 1989–1995 között a Belügy-

minisztérium Önkormányzati Gazdasági Főosztályán már címzetes tanácsosként a helyi önkormányzatok működésének gazdasági alapját érintő jogszabályok előkészítésében működött közre. 1995–1998 a Consulting Önkormányzati Pénzügyi Tanácsadó Zrt. igazgatósági tagja, majd vezérigazgatója.

Loydl Tamás

1939. április 20-án született Budapesten. A Budapesti Építőipari és Közlekedési Egyetemen 1962-ben végzett okleveles építészmérnökként, majd 1969-ben a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen szerzett okleveles mérnök-közgazdász diplomát. 1980-ban lett a UN-Habitat regionális és városi tervezési és fejlesztési szakértője. 1964-től 1987-ig a Városépítési Tudományos és Tervező Intézetben tervező, műteremvezető és tudományos kutatási osztályvezető, majd 1987–1990 között a National Urban Planning Institute-nál (Addisz-Abeba – Etiópia) szakértőként, tervezőként dolgozott. Ezt követően 1991–1997 között a Belügyminisztérium Településfejlesztési és Kommunális Főosztályán volt főosztályvezető. 1997–1998-ban a Reginfő Kht. ügyvezetője, majd 1998–2005 között a Miniszterelnöki Hivatal kormány-főtanácsadója, és 1995–2010 között az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karán a településfejlesztés meghívott előadója volt. Említésre méltó szakmai tevékenységei: építőipari kivitelezések, beruházások, építésügyi hatósági munka, magasépítési, települési és regionális tervezések hazánkban, Vietnámban, Iránban, Etiópiában. Számos tervpályázaton nyert díjat és megvételt, hazai és külföldi publikációi, egyetemi tankönyve jelentős, valamint kutatási tevékenysége a terület- és településfejlesztésben szintén figyelemre méltó.

Nagy Attila

1952. november 26-án született Budapesten. A Rendőrtiszti Főiskolán, majd a József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán diplomázott. A Belügyminisztériumban 1976 júliusától 1991 októberéig hivatásos állományúként, majd utána köztisztviselőként, illetve kormánytisztviselőként dolgozott. 1976-tól 13 évig a BM „M” és Szervezési Csoportfőnökség Szervezési Osztályán kiemelt főmunkatársként, 1989-től 26 évig a személyügyi szakterületen vezető beosztásban, először a Szervezési Osztály osztályvezetőjeként, majd a Személyügyi Főosztály főosztályvezető-helyetteseként dolgozott.

A kormányzati struktúra változásaival összefüggésben 2006-tól 2010-ig az Önkormányzati és Területfejlesztési, illetve az Önkormányzati Minisztériumban dolgozott. 2015. május végi nyugállományba vonulásáig a Belügyminisztérium Személyügyi Helyettes Államtitkárság titkárságvezetőjeként végezte a feladatait. Nyugállományba helyezésekor a miniszter úr kinevezte rendőr ezredessé.

Nagy Károly

1944. június 18-án született Nagykőrösön. A középiskolát Kecskeméten végezte, 1962-ben érettségizett a Katona József Gimnáziumban. 1962 és 1964 között az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Kar vegyész szakán folytatott tanulmányokat. 1964 és 1968 között elvégezte a Kossuth Lajos Katonai Főiskolát, ahol tanári diplomát szerzett, és rendőr hadnaggyá léptették elő. 1968 és 1990 között a rendőrség különböző szolgálatainál dolgozott. 1981-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán jogi doktori diplomát szerzett. 1987-ben kineveztek a BM Külföldiek Ellenőrző Országos Központi Hivatal vezetőjévé, 1988-ban rendőr ezredessé léptették elő. 1989-ben az ORFK Igazgatásrendészeti Csoportfőnökség vezetője lett. 1991-től 1995-ig a Belügyminisztérium Rendészeti Főosztályát vezette. 1993-ban rendőr tábornok lett. 1995-ben szolgálati nyugdíjba vonult, és onnantól a korábban letett ügyvédi szakvizsga alapján egyéni ügyvédként dolgozott 2017. december 31-éig.

Pálffy Ilona Éva

1948. július 19-én született Berettyóújfalun. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán szerzett jogi diplomát 1972-ben. 1991-től a Pest Megyei Köztársasági Megbízott Hivatala törvényességi osztályvezetője, majd hivatalvezetője, azt megelőzően 1974-től különböző helyi tanácsi hivatalokban tevékenykedett. 1993-tól az Országos Választási Irodában (OVI) jogi és adatvédelmi osztályvezetőként, az OVI helyettes vezetőjeként, majd az Önkormányzati Főosztály főosztályvezető-helyetteseként dolgozott. 1995 és 1998 között az Országgyűlési Biztosok Hivatalának hivatalvezetője volt. 1998-tól közjogi helyettes államtitkár volt az Igazságügyi Minisztériumban. 2000-ben került az Alkotmánybíróságra, ahol 2011 augusztusáig a főtitkári feladatokat látta el. 2011 szeptemberétől a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium jogi és koordinációért felelős helyettes államtitkári pozícióját töltötte be. 2012-től az IMF-tárgyalásokért felelős tárca nélküli miniszter politikai főtanácsadója, majd ugyanebben az évben a Miniszterelnökség politikai főtanácsadója lett. 2013. május 24-étől a Nemzeti Választási Iroda elnöke. A szakmai életrajzából kiderül, hogy végig a közigazgatásban dolgozott. Ott kezdte 1972-ben, innen ment nyugdíjba 2011-ben, majd nyugdíjas jogviszonyát felfüggesztve a mai napig a közigazgatásban dolgozik. A közigazgatáson belül pedig ismét kedvenc területével, a választással foglalkozik. Már 1985-ben Szentendre és környéke választási feladatainak ellátásáért volt felelős, 1990-ben a Pest Megyei Tanács területi választási irodájának előbb helyettes vezetője, majd vezetője lett. 1993-tól az Országos Választási Iroda helyettes vezetőjeként vett részt az iroda munkájában. 2013-tól pedig az Nemzeti Választási Iroda elnökeként irányította a két országgyűlési, egy európai parlamenti, egy helyi önkormányzati választást, valamint egy országos népszavazás munkálatait. A választási terület többször kap különböző támadásokat, mint köszönetet, mégis azt tapasztalta, hogy aki részt vesz ebben a munkában, sajnálja, amikor véget ért. Szerinte a választási előkészületek alatt megszűnnek a pletykálgatások, az irigykedések,

és a munkatársak egy emberként dolgoznak, ha kell, besegítenek ott, ahol éppen szorít a határidő. Ez a hangulat, ez a „varázslat” az, amely visszahozta erre a területre, és vállalta, hogy akár nyugdíjasként is tovább csinálja. Mindenkinek azt kívánja, hogy tapasztalja meg ezt az érzést, a kollektív munkavégzés és összetartás örömet.

Sallai János

1960. február 19-én született Szolnokon. A középiskola befejezése után a Kossuth Lajos Katonai Főiskola (KLKF) határőr szakát végezte el, amit követően első tiszti beosztásban a Határőrség rábafüzesi őrségén szolgált két évet. Ezt követően visszakerült a KLKF-re, Szentendrére, ahol századparancsnok-helyettes, oktató beosztásokat töltött be. 1992-ben elvégezte a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiát, ahol később egyetemi doktori címet szerzett. 1990-óta kutatja és publikálja a magyar államhatárok és határőrizet történetét. 2002-ben a Debreceni Egyetemen a történelemtudományok területén szerezte meg a PhD-fokozatot majd ugyanitt 2008-ban habilitált. Az államhatár történetét és a schengeni egyezmények elméletét, gyakorlatát oktatta a debreceni, pécsi és a szegedi állami egyetemeken és a Károli Gáspár Református Egyetemen. 2000-től öt évet a RTF RVTKI-ben töltött vezető beosztásban. 2008-tól a Kodolányi János Főiskola, majd 2012-től a Nemzeti Közszoigazlati Egyetem Rendészettudományi Karán főiskolai, majd egyetemi oktató.

2010-től főiskolai, 2013-tól egyetemi tanár. Jelenleg a Nemzeti Közszoigazlati Egyetem Rendészettudományi Kara Közjogi és Rendészettani Intézetének megbízott vezetője és a Rendészettörténeti Tanszék tanszékvezető egyetemi tanára.

Szabó Lajos

1942. július 17-én született Budapesten. Középiskolai tanulmányait Veszprémben végezte. Jogi diplomát 1965-ben szerzett a Janus Pannonius Tudományegyetemen, 1970-ben ügyvédi-jogtanácsosi szakvizsgát tett. A Veszprém Megyei Tanácsn 1964 és 1990 között dolgozott gyakornoki, főelőadói, osztályvezetői munkakörökben, 1987-ben megyei tanácsi vb-titkári kinevezést kapott. (Főállása mellett 12 éven át a tanácsi Jogi Iroda jogtanácsosi és irodavezetői tennivalóit is ellátta.) A rendszerváltoztatást követően, 1990–1994 között a Belügyminisztérium Önkormányzati Főosztály vezetőjeként dolgozott. 1990-ben alapító tagja volt a Magyar Közigazgatási Kamarának, az első évben ügyvezető elnöke is, majd az átalakult Magyar Közigazgatási Kar megválasztott elnöke 2003–2006 között.

1994-ben pályázat alapján nyerte el Budapest Főváros Közigazgatási Hivatala hivatalvezetői tisztségét, ahol 2000-ig tevékenykedett. Ebben az évtizedben fontos szerepet vállalt a helyi önkormányzati rendszer működési gyakorlatának formálásában, az önkormányzati szervek feletti törvényességi ellenőrzésben, a hatósági jogalkalmazás alakításában. 2000–2005 között az Alkotmánybíróság Hivatala alkalmazásában állott, az egyik bírói szakértői stáb főtanácsadói beosztásában dolgozott. 2005 tavaszától a Központi Kárrendezési Iroda főigazgatója, majd a szervezetek egyesítése következtében 2006-tól az Igazságügyi Hivatal általános szakmai főigazgató-helyettese, 2011 tavaszán nyugdíjba vonult.

Szabó Zoltán

1949. július 25-én született a Tolna megyei Kajdacs községben. A középiskolát Nagydorogon végezte. 1967-ban felvételt nyert a Kossuth Lajos Katonai Főiskola határőr szakára. Tiszti és nevelőtanári diplomáját, valamint határőr hadnagyi előléptetését 1971-ben kapta meg. Első tiszti beosztása szerint a kiskunhalasi kerület (akkor jugoszláv, ma szerb határszakasz) katymári őrsén őrsparancsnok-helyettes volt. Négy év csapatszolgálat után Kiskunhalasra, a kerületparancsnokságra helyezték főelőadói beosztásba. 1976-ban felvételt nyert a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiára, ahol 1979-ben magasabb parancsnoki diplomát szerzett. 1979-től Kiskunhalason, majd 1981-től a Határőrség Országos Parancsnokságán dolgozott főelőadói beosztásban. A Belügyminisztériumban 1984 és 1986 között teljesített szolgálatot főelőadóként, majd 1993. július 1-jétől a Rendészeti Főosztály helyettes vezetőjeként. Közben 1992 októbere és 1993 júliusa között részt vett Kambodzsában az ENSZ UNTAC nevű békefenntartó missziójában. 1994. március 15-én a belügyminiszter határőr ezredessé, 1999-ben pedig határőrségi főtanácsossá nevezte ki. 1996 és 2005 között ismét a Határőrség Országos Parancsnokságán teljesített szolgálatot, EU-integrációs főosztályvezetőként, majd nemzetközi főosztályvezetőként, és végül a Nemzetközi Határrendészeti Konferencia titkára volt. Tagja volt 1997-től a belügyi delegációnak, amely Magyarország Európai Unióhoz való csatlakozása során az úgynevezett „III. pillér” joganyagát dolgozta ki. 1999-ben részt vett Brüsszelben az említett fejezet tárgyalásán mint a Határőrség képviselője. 2001 és 2004 között részt vett a genfi székhelyű Democratic Control of Armed Forces (DCAF) által szervezett *Nyugat-balkáni országok határőrizetének korszerűsítése* nevű nemzetközi projektben. 2005. március 1-jén vonult nyugdíjba. 2013 óta tagja, 2016 óta európai igazgatója a WBO Borderpolnak (Nemzetközi Határrendészeti Szervezet).

Szépe Edit

1959. október 7-én született Sátoraljaújhelyen. 1978-ban érettségizett a Rákóczi Ferenc Gimnáziumban, Sáropatakon, majd jogi diplomát szerzett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar nappali tagozatán 1985-ben. 1995-ben képesítést szerzett az IM Jogi Szakvizsgabizottságánál. 1985-től 1987-ig a XII. Kerületi Tanács VB Szociális és Gyámhatósági Csoport főelőadója, szakterülete az első fokú hatósági feladatok ellátása szociális és gyámhatósági feladatkörben, majd 1987–1989-ig ugyanitt a titkárságon főelőadó, a szakigazgatási szervek törvényességi ellenőrzésével foglalkozott. 1989-től 1998-ig a Belügyminisztérium számos szakterületén dolgozott: többek közt a Közigazgatási és Közjogi Főosztályon, majd a Választási Irodán. 1998. február 2-ától egyéni ügyvéd.

A szerző szakmai életútja a helyi közigazgatásban kezdődött, majd a központi közigazgatásban folytatódott, ahol közel tíz évig dolgozott különböző jogi területeken. Mind a két helyen igen sok szakmai tapasztalatot szerzett, amit a mai napig hasznosít ügyvédi munkájában. A szakmai munka mellett fontosnak tartotta az emberi kapcsolatokat. Szerinte kell hogy legyen mindig egy biztos pont az ember életében, akihez fordulhat, bármilyen szakmai kérdéssel. Az idő múlásával egyre jobban megtapasztalja, és azt üzeni mindenkinek, aki a közigazgatásban dolgozik vagy szeretne dolgozni, hogy „Jót, s jól! Ebben áll a nagy titok”.

Szikinger István

1952. március 5-én született Budapesten. 1977-ben végezett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. A Rendőrtiszti Főiskolán tanított államtudományi tárgyakat 1998-ig. Akkor az Államigazgatási Szervezési Intézetbe került kutatóként, majd rövid idő elteltével a Belügyminisztériumban a közigazgatási miniszterhelyettes titkárságát vezette. 1990-ben ugyanott a Rendőrségi és Határrendészeti Főosztály vezetője lett, 1991 őszétől pedig az ugyanazon főhatósághoz tartozó Rendészeti Kutatóintézetet irányította. 1995-ben az Alkotmány- és Jogpolitikai Intézet (Constitutional and Legal Policy Institute – COLPI) főmunkatársa lett. 2000-től ügyvédként tevékenykedik. Az állam- és jogtudomány kandidátusa, címzetes egyetemi tanár a Pécsi Tudományegyetemen.

Tóth Judit

1962. október 13-án született Budapesten. 1986-ban szerzett jogi diplomát az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. 1986–2012 között fő-, majd félállásban jogászként dolgozott a közszolgálatban. Kezdetben a környezetvédelmi tárca, majd a Szociális és Egészségügyi Minisztérium alkalmazásában állt. Innen került át a belügyi, az igazságügyi tárcához, majd a Miniszterelnöki Hivatalhoz, az Országgyűlés Hivatalához. Végül az ombudsman munkatársaként zárta közigazgatási gyakorlati pályáját. Jogi szakvizsgát tett, és megszerezte az állam- és jogtudományi kandidátusi fokozatot. Oktatói és kutatói tevékenységét 1987 óta félállásban látta el (MTA Politikatudományi Intézetben, majd a Kisebbségkutató Intézetben, illetve a Wesley János Főiskolán, a Károli Gáspár Egyetemen, 1997–2010 közt pedig a JATE / Szegedi Tudományegyetemen). 2010-től főállásban tevékenykedik Szegeden. Ennek keretében oktat alkotmányjogot, jogalkotást, nonprofit szervezetek jogát, migrációs, állampolgársági és kisebbségi jogi kurzusokat angol és magyar nyelven, 2005 óta vezeti a Jogklinikát, oktat a doktori iskolában angol és magyar nyelven. Több önálló kutatást vezetett (PHARE, Horizon2020, FP6, OTKA).

1990–1996 között képviselte Magyarországot az Európa Tanács migránsokkal és honfoglalókkal foglalkozó jogi bizottságában, majd annak alelnöke volt 1994–1996 között (CAHAR), az EU Bizottságnak az uniós munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szakértői hálózata (FMOW) tagja volt 2004–2013 között, az EUCITAC 2008–2010 közt magyar állampolgársági jog jelentéstevője, az INTEC 2009–2010 magyar állampolgárság és migránsok beilleszkedése jelentéstevője, az ILO jelentéstevő 2004-ben a migráns munkavállalók Magyarországon projektben az Európa Tanács jelentéstevője. 2003-ban a migránsok jogairól, a diszkriminációs kérdésekről az IOM jelentéstevője volt 2008-ban. Az osztrák közigazgatási (menekültügyi) bíróság szakértője 1993–1995 között. Több éven át készített szakmai anyagot, véleményt az EU Régiók Bizottsága, az Európai Parlament LIBE Bizottsága számára. Az MTA rendészeti kérdésekkel foglalkozó szakmai bizottságának 2010 óta titkára, 2012-től pedig alelnöke. Véleménye szerint történelmi pillanatot megélve adódik a lehetőség valami egészen új létrehozására, amihez nemcsak szakmai érdeklődés és munkabírást kell, de szerencse is. Szerencsésnek tartja magát: különböző korosztályhoz tartozókkal dolgozhatott együtt a demokratikus jogállam megteremtésének, az emberi jogok

tiszteletének és az európai integrációba bekapcsolódásnak az időszakában. Szerinte, amit akkor létrehoztak, abból mára nem minden maradt meg, ezért visszatekintve is jelentőssé válik az akkori korszak, annak eredménye és légköre.

Ugróczy Mária

1942. július 6-án született Székesfehérváron. Tanulmányait a Janus Pannonius Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán végezte. Később közigazgatási szakvizsgát is tett. Ezt követően a közigazgatási képzési program keretén belül az Európai Unióból sikeres vizsgát tett, amelyet oklevéllel zárt. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának szaktanfolyamáról tanúsítványt szerzett.

Szakmai pályafutását a Budai Járási Hivatalban kezdte osztályvezetőként, majd a Budaörsi Városi Tanács vb-titkára lett. Ezt követően a Minisztertanács Tanácsi Hivatalában osztályvezetőként dolgozott. Szakmai pályafutásának következő lépcsője a Belügyminisztérium, ahol főosztályvezetőként dolgozott. A sok év alatt felhalmozódott jogi ismereteit az Alkotmánybíróságnál kamatoztatta főtanácsadóként. Államigazgatási pályája a Miniszterelnöki Hivatalnál teljesedett ki, ahol főtanácsosi minőségben folytatta munkáját. Szakmai ismereteit megosztja a közigazgatási szakemberek új generációival közigazgatási szakvizsgára felkészítő előadások keretén belül és a szakvizsgáztatásnál méri ezen szakemberek tudásszintjét. Az Országos Fordító és Fordításhitelesítő Irodában tanácsadóként alkalmazzák. A Szegedi Tudományegyetem címzetes docense. A Szegedi Egyetemen jelenleg is tart alkotmányjogi előadásokat, részt vesz az államvizsgáztatásban, foglalkozik az adatvédelem egyre növekvő jelentőségével. Kiemelt jogi szakterületei az alkotmányjog, a közigazgatási jog.

Valu Ferenc

1952. január 17-én született Balkányban. Tűzvédelmi mérnök, építész tűzvédelmi szakértő, 1985-ben végzett az Ybl Miklós Építőipari Műszaki Főiskolán. A főiskola elvégzése után a BM Tűzoltóság Országos Parancsnokságon kezdte szakmai pályafutását. A tűzoltási szolgálati szakterületen kapott beosztást, ahol a tűzoltási tevékenység ellenőrzésében, irányításában vett részt. Itt történt a szabályzatok, a szabályozók kidolgozása, a szakterületre vonatkozó felsőbb szintű jogszabályok előkészítése, felterjesztése, társszervekkel történő egyeztetése. Ekkor kezdett el foglalkozni a tűzoltóság kárelhárítási tevékenységének elemzésével, a katasztrófajellegű, -méretű események elhárítására való felkészültség helyzetével. Mint elsősorban érintett szervezeti egység, itt kezdődött meg a katasztrófák elleni védelemről szóló törvény koncepciójának, szabályozási elveinek kidolgozása.

1990 szeptemberében kapott felkérést a BM Polgári Védelmi Főosztály Tűzvédelmi Osztály állományába történő kinevezésre. Új munkaköre fő irányaként a tűzoltóság katasztrófavédelemmel kapcsolatos tevékenységének kialakításában, a katasztrófavédelemről szóló törvény előkészítésében történő részvételt határozták meg. Itt lehetősége adódott a hazai és a külföldi, főleg németországi tapasztalatok, jogszabályok tanulmányozására,

a hazai jogrenddel történő összevetésére. A főosztályról 1993. augusztus 1-jén helyezték át, amikor megalakult a BM Tűz- és Polgári Védelmi Országos Parancsnokság, ahol a titkárságvezetői beosztást töltötte be. 1995. március 1-jétől 1997. január 31-éig, nyugdíjba vonulásáig a BM Tűz- és Polgári Védelmi Intézet hivatalvezetője volt.

A kötet konzulensei

Balázs István

1956. június 24-én született Kaposváron. Az állam- és jogtudományok kandidátusa, egyetemi tanár. A Magyar Tudományos Akadémia Társadalomtudományi Kutatóközpont Jogtudományi Intézete Közigazgatás-tudományi Kutatócsoportjának vezetője, valamint a Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kara Közigazgatási Jogi Tanszékének vezetője.

Tudományos minősítését 1989-ben szerezte a közvetett közigazgatás és autonóm struktúrák szerepe a polgári államok közigazgatásában témakörben. Kutatási területe az összehasonlító közigazgatás, a helyi önkormányzatiság, a közigazgatási szervezeti rendszer és korszerűsítése, valamint a közszolgálati jog.

Felsőfokú tanulmányait az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán végezte 1980-ban, posztgraduális tanulmányait 1984–85 közt a Párizsi Nemzetközi Közigazgatási Intézetben (IIAP) folytatta. Eddigi több évtizedes szakmai pályafutása során egyaránt betöltött közigazgatási vezetői állásokat (Miniszterelnöki Hivatal, Belügyminisztérium stb.), valamint ellátott a közigazgatás terén tudományos kutatással és oktatással kapcsolatos feladatokat (többek között a Magyar Közigazgatási Intézetnél, a *Magyar Közigazgatás* című folyóiratnál, a szegedi és debreceni egyetemek Állam- és Jogtudományi Karán). A rendszerváltáskor a Magyar Közigazgatási Intézet vezetőjeként vett részt a helyi önkormányzati rendszer megalapozását szolgáló előkészítő munkákban, majd az új rendszer bevezetésében. Hosszabb időn át képviselte országunkat az Európa Tanács Helyi és Regionális Önkormányzatok Irányító Bizottságában (CDLR), illetve az OECD Közmenedzsment Bizottságában (PUMA). Jelenleg tagja a helyi önkormányzati autonómiát vizsgáló európai kutatóhálózat, az OLA Végrehajtó Bizottságának, és vezetője a magyar nemzeti szekciónak.

Bertók János

1961-ben született Szarvason. A szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán szerzett diplomát 1987-ben, majd PhD-tanulmányokat végzett az MTA Állam- és Jogtudományi Intézetében (1987–1990). 1990-től a rendszerváltozás Belügyminisztériumába hívta meg az akkori közigazgatási államtitkár. A Közigazgatási Államtitkárságon szakmai titkárként külföldi és hazai közigazgatási konferenciák szakmai előkészítését és lebonyolítását végezte. Közreműködött a kezdeti magyar sikerek külföldi tanácskozásokon való bemutatásában, szervezte az európai szakemberek tapasztalatátadó budapesti útjait. 1994 őszétől kezdve 1997-ig osztályvezetőként a Miniszterelnöki Hivatal Közigazgatás-korszerűsítési Kormánybizottságán a fentiekhez hasonló feladatokat látott el. 2017-ben

mintegy 100 jelentkező közül versenyvizsgálja alapján felvették a párizsi székhelyű OECD (Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet) munkatársának. 2012-ig a Közszektor Reform Főosztályának helyettes vezetőjeként, majd megbízott vezetőjeként olyan új területekre terjesztette ki az OECD tevékenységét, mint a Közszektor Innovációs Platformja. Majd az OECD Közkormányzati Igazgatóságának főosztályvezetőjeként vezette az OECD tevékenységét az integritás, a stratégiai közbeszerzés, a közszféra ellenőrzése, átláthatósága és elszámoltathatósága területén. Vezetésével az OECD élen jár az összehasonlító adatok nyújtásában, a joggyakorlatok feltérképezésében és a szakpolitikai iránymutatások és gyakorlati eszközök kidolgozásában. Az OECD úttörő munkája olyan nemzetközi standardokat is magában foglal, mint az OECD Tanácsának Ajánlásai a Közszféra Integritásáról (2017); a Közbeszerzésről (2015); a Lobbizás Átláthatóságáról és Integritásáról (2010), az Összeférhetetlenség Megelőzéséről (2003) és a Közszoigálati Etikáról (1997). Többek közt részt vett olyan globális standardok kialakításban, mint például a G20 Alapelvek kidolgozásában az összeférhetetlenség megelőzéséről (2018), a vámintegritásról (2017), a közbeszerzés átláthatóságáról (2015), a közérdekű bejelentők védelméről (2012). A Belső Ellenőrök Nemzetközi Szervezete (IIA) Felügyelő Tanácsának tagja.

Dános Valér

1972-ben kezdte meg rendőri pályafutását a Budapesti Rendőr-főkapitányságon mint bűnügyi nyomozó. A bűnügyek felderítésében és a bűnüldözés területén eltöltött néhány év meghatározó jelentőségűvé vált további pályafutása, szakmai és tudományos érdeklődése szempontjából. Kitüntetéses diplomája megszerzésének köszönhetően a Rendőrtiszti Főiskola parancsnokának első hívására a Rendőrtiszti Főiskola tanársegédje, később adjunktusa, majd docense lett. 1983-ban az Eötvös Loránd Tudományegyetem Jogtudományi Karán jogi diplomát szerzett. Az egyetemi évei alatt erősödött meg benne a tudományos kutatómunka iránti érdeklődése és a tudományos munka fontosságába vetett hite. Sorra jelentek meg publikációi, főiskolai jegyzetei, tankönyvei. Kiemelkedő szerepet vállalt a „gyermek éveiben járó” Rendőrtiszti Főiskola tudományos diákköri rendszerének kialakításában, a kiváló képességű és tenni akaró hallgatók felkutatásában, mentorálásában, tudományos vezetésében. Azt a szellemiséget és tudást akarta átadni, amelyet ő kapott kandidátusi témavezetőjétől, Szabó András akadémikus professzortól. A rendszerváltozást követő első kormány idején felkérték a Belügyminisztérium egyik főosztályvezető-helyettesi beosztásának betöltésére. Tudományszervezői munkásságának is köszönhető, hogy 1991-ben megalakult a Rendészeti Kutatóintézet, amelynek igazgatóhelyettese, majd megbízott igazgatója lett. Az intézet olyan nagy jelentőségű kutatásokat, fejlesztéseket indított el, amelyekre nem csupán a hazai szakmai és tudományos közélet, hanem a nemzetközi partnerek is felfigyeltek. Az általa vezetett magyarországi rendvédelmi, kriminálszociológiai tudományos kutatómunka, a publikált kutatási eredmények, a nemzetközi partnerekkel közösen végzett kutatások és projektek, a sikeresen lebonyolított konferenciák hatására az európai tudományos élet jegyzett szereplőjévé léptették elő az intézetet. A jogtudomány kandidátusa címének elnyerését is eredményező kutatómunkája, amelyet a szervezett bűnözés elemeinek megjelenése a hazai bűnözésben tárgykörében folytatott, kiemelt helyet foglal el a hazai tudományos életben és a saját tudományos karrierje szempontjából egyaránt. A szervezett bűnözés kutatását

a rendszerváltás előtti években kezdte, amellyel a hazai tudományos közélet figyelmét is felkeltette. Ezt követően egymás után jelentek meg publikációi az idegenforgalom és a bűnözés, az önkormányzat és a rendőrség, a rendőrség és a társadalom vagy a szerencsejáték társadalmi hatása tárgykörökben. 1994-ben a Rendőrtiszti Főiskola főigazgatójává nevezték ki. Rendszerszemlélettel, külső és belső szakértőkből álló tudós csapat segítségével egy alapos helyzetértékelés eredményeként olyan új, a szakmai szervek valós szükségleteihez igazodó képzési struktúra tervezetét, tantervét alakította ki, amelyben a generalista és a specialista képzési tartalmak egészséges harmóniájának létrehozására tett javaslatot. Szakmai meggyőződéssel vallotta, hogy az általa vezetett főiskolának egyik alapvető feladata a szakértelmiség kialakítása mellett az értelmiségi létre történő felkészítés is. E jelentős átalakító munka részeként kiemelt gondot fordított a tanári és a kutatói utánpótlás tudatos felkészítésére, a főiskola jövőjét biztosító emberi erőforrás építésére.

Az évek során számos névváltozáson átesett intézményben 1996 óta felel a rendőrség, majd később a belügyminiszter irányítása alá tartozó fegyveres szervek vezetőképzési rendszerének, a rendészeti szakvizsgáztatásnak a kialakításáért és működtetéséért, valamint a tárca tudományszervezési feladatainak ellátásáért. Nevéhez kapcsolódik a Bünmegelőzési Akadémia létrehozása. A Bünmegelőzési Akadémia életre hívásával olyan hazai intézményhálózat épült ki, amely akkreditált bünmegelőzési szakirányú szak-, valamint pedagógus-továbbképzési program működtetésével évekig hatékonyan szolgálta a bünmegelőzés ügyét, a társadalom legkülönbözőbb tagjainak felkészítését a rájuk leselkedő veszélyek felismerésére, megelőzésére és elhárítására. Szakmai munkássága egyik meghatározó sikerének tartja az integrált vezető kiválasztási és vezetőképzési rendszer normatív alapra helyezését és önjáróvá tételét. Számos doktoranduszhallgatót segített tanácsaival, útmutatásaival, sokuknak vállalta témavezetését. Különböző társadalmi szervezetek, tudományos társaságok munkáját segítette, illetve segíti. Meghatározó szerepet vállalt a Gábor Dénes Főiskola, majd a Tomori Pál Főiskola kialakításában és a képzések megindításában. Tanácsvezetőként irányította a gazdaságvédelmi és biztonságsszervezési szakirány alapítását, főiskolai tanárként pedig jogi, gazdaságvédelmi, rendészeti és kriminológiai tantárgyak oktatásában maga is részt vállalt. Jelenleg a Belügyminisztérium tudományos lapjának, a *Belügyi Szemlének* főszerkesztője.

Fürcht Pál

1940-ben született Pesterzsébeten. A csepeli Jedlik Ányos Gimnáziumban érettségizett, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán summa cum laude minősítéssel avatták doktorrá. Közigazgatási pályáját a Ráckevei Járási Tanácsnál kezdte, majd a Pest Megyei Tanácsnál folytatta. 1969-ben a Minisztertanács Tanácsi Hivatalánál részt vett a harmadik tanács törvény (az 1971. évi I. törvény) kidolgozásában. A következő években széles körben ismerhette meg a tanácsi igazgatást a négyévente minden megyében tartott felügyeleti vizsgálatok során. Az 1988-ban az MTTH megszűnése után került a Belügyminisztériumba. Innen már a szakmai pályafutása egybeforr az önkormányzati rendszerrel. 1995-től a BM Önkormányzati Főosztályát vezette, 2001-től az Alkotmánybíróságon dolgozott főtanácsadóként. 2010-től nyugdíjas.

László László

1937. március 14-én született Újpesten. 1955-ben Budapesti Magasépítőipari Technikumban érettségizett. Egyetemi tanulmányait az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetemen 1967-ben végezte (okleveles építészmérnök), majd a Budapesti Műszaki Egyetemen 1970-ben szakmérnök képzésben vett részt (városépítési és városgazdasági szakmérnök).

Munkaviszonyai a főbb feladatok megjelölésével: 1955–1956 ÉM. 25 Állami Építőipari Vállalat (lakó- és ipari épületek kivitelezése); 1957–1961 Budapesti Konzervgyár (beruházások előkészítése és műszaki ellenőrzés); 1962–1967 Könnyűipari Tervező Vállalat (lakó- és egyéb épületek tervezése); 1967–1970 Kazincbarcikai Városi Tanács műszaki osztályvezető (I. fokú építéshatósági feladatok); 1970–1972 Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Tanács osztályvezető helyettes főmérnök (II. fokú építéshatósági és városrendezési tervezési feladatok); 1972–1977 Miskolc Megyei Városi Tanács építési és közlekedési osztályvezető (II. fokú építéshatósági, városfejlesztési és rendezési feladatok, valamint az építőipari és kommunális vállalatok felügyelete); 1977–1983 Budapest Főváros III. Kerületi Tanács műszaki osztályvezető (I. fokú építéshatósági és rendészeti feladatok); 1983–1988 Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium városrendezési osztályvezető, építészeti és településfejlesztési főosztályvezető-helyettes (város- és községrendezési jogszabályalkotási, tervezési, pályáztatási, kutatási és oktatási feladatok); 1989–2001 Belügyminisztérium, terület- és településfejlesztési – 1992-től településfejlesztési és kommunális – főosztályvezető-helyettes, 1999-től főosztályvezető (településfejlesztési, településrendezési, jogszabályalkotási, kutatási, tervezési és terület-szervezési feladatok); 2002–2007 Magyar Közigazgatási Intézet főigazgatói tanácsadó, kutatásvezető (településfejlesztési, településrendezési és építésügyi kutatások).

Egyéb szakmai tevékenységek: 1968-tól ÉTE (Építéstudományi Egyesület), 1980–1982 között városfejlesztési tagozat titkára, majd 1983–1988 elnök, 2001–2010 között ÉTE-főtitkár; 1968–1988 között építészeti magántervező; 1992-től a felsőfokú oktatásban külső oktató (Államigazgatási Főiskola, Corvinus Egyetem és 2011-től Nemzeti Közszolgálati Egyetem); 1999–2011 Bírósági Igazságügyi Szakértő; 2007–2010 *Magyar Építőipar* folyóirat főszerkesztő.

Móré László

1945. november 8-án született Szikszón. Miskolcon 1964-ben gépészmérnöki, 1969-ben gépészmérnöki, 1974-ben gazdaságmérnöki oklevelet szerzett. 2000-ben közigazgatási szakvizsgát tett. A megyei tanács ösztöndíjasaként: a Borsod megyei vízmű, majd a vas- és fémipari vállalatoknál műszaki fejlesztési, ennek keretében többek között gyártóeszköz-tervezési, szolgáltatásfejlesztési feladatokat látott el. 1971–1979-ig a Megyei Tanács Ipari Osztályán csoport-, illetve osztályvezető-helyettesi munkakörben területi ipari, elsődlegesen, szolgáltatásfejlesztési, vállalatfelügyeleti tevékenységet végzett. Díjazott pályázati tanulmányban feldolgozta, elemezte a helyi iparvállalatok helyzetét, javaslatot tett az új funkciójuk ellátásához szükségesnek tartott gazdasági szabályozásra, szervezeti változtatásra.

Ebben az időszakban szakmai gyakorlatot vezetett a Miskolci Egyetemen, szervezés és vezetés témakörben előadásokat tartott a műszaki főiskola kihelyezett tagozatán, a technikus minősítőn. Ebben a munkakörben, megbízás alapján 1977-ben ellátta a miskolci

helyi ipari kiállítás és vásár operatív vezetését. 1979-ben a Minisztertanács Tanácsi Hivatal Ágazati Koordinációs Főosztályán dolgozott, kezdetben ipari, kereskedelmi és vízügyi szakreferensi, később ezeket kiegészítve Vas megyei referensi feladatokat végzett, előbb főosztályvezető-helyetessé, majd főosztályvezetővé nevezték ki. Kiemelt feladata volt a tanácsok szakigazgatási tevékenységének a segítése a felügyeleti, érdekképviselési feladatokban, valamint a reformfolyamatban többek között a kisüzemi gazdasággal, kisvállalkozásokkal foglalkozó munkálatokban való közreműködés. A hivatal 1988-ban jogutódlással a Belügyminisztériumba került, munkáját helyettes vezetőként, később vezetőként a Közzolgáltatás-gazdasági Osztályon a Tanácsi / Önkormányzati Gazdasági Főosztályon, majd a Stratégiai Koordinációs Irodában folytatta. Részt vett 1990-től az önkormányzatok működőképességének fenntartását, a fejlesztési feladatok folytatását, címzett és céltámogatási rendszer kialakítását biztosító szabályozási és végrehajtási, valamint az érdekképviselési, sajtós feladatokban. Később az önkormányzatokat érintően közreműködött az EU-s jogharmonizációs, tervezési, programmenedzselési, értékelési feladatokban, képviselte a tárcát több bizottságban. Ebben a témakörben tanulmányt készített az ÁSZ kutatóintézete felkérésére. Feladatkörében ellátott továbbképzési, kommunikációs teendőket is. Közel 15 éven át volt igazgatósági tag az Észak-dunántúli Vízmű Zrt.-nél.

Sömjéni László Géza

1946. január 8-án született Miskolcon. A szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán 1971-ben doktorrá avatták, majd 1986-ban ügyvédi és jogtanácsosi szakvizsgát tett. 1987-ig állami szervezetek és szövetkezetek jogi képviselőjeként tevékenykedett. 1987 közepétől a Termelőszövetkezetek Országos Tanácsa Főtitkári Titkárságán dolgozott jogi munkakörben. A Miskolci Egyetem megalakulását követően 8 évig az egyetem Civilisztika Intézetében volt óraadó, később másodállású tanársegéd. A rendszerváltást követően, 1990 novemberétől Horváth Balázs belügyminiszter kabinettitkára lett, 1993. december 21-étől Boross Péter belügyminiszter titkárságvezetője. A Boross-kormány egész időtartama alatt a Miniszterelnöki Titkárságot vezette. 1994 és 1996 júliusa között az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságának munkatársa volt, majd 1998-ig a volt miniszterelnökök titkárságán dolgozott. Az első Orbán-kormány teljes időtartama alatt főosztályvezető és kormány-főtanácsadó, majd 2010-ig a Miniszterelnöki Hivatal főosztályvezetője. 2010-től 70. életévé betöltéséig Pintér Sándor belügyminiszter politikai főtanácsadója volt.

Tarr Gyula

1955. augusztus 25-én született Budapesten. 1979-ben szerzett jogi diplomát az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. 1979. augusztus 1-jétől 1983. február 28-áig a Kultúra Külkereskedelmi Vállalatnál szerződésekkel, peres ügyekkel foglalkozott jogi előadóként. 1983. március 1-je és 1987. június 14-e között ellátta a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium Koordinációs, Miniszterhelyettesi Titkárság területén az osztályvezető-helyettesi feladatokat. 1987. június 15-étől 1990. május 31-éig az Országos Tervhivatalnál feladatai közé tartozott a tárcaközi egyeztetés, vezetői felkészítés osztály-

vezető-helyettesi minőségben. 1990. június 1-je és 1990. december 31-e között a Belügyminisztérium Miniszteri Titkárság vezetése tartozott feladatai közé, osztályvezetőként. 1991 januárjától 1993 februárjáig a Miniszterelnöki Hivatal Tárca Nélküli Miniszter Titkárságát vezette, majd 1993. március 1. – 1994. október 14. között a Pénzügyminisztérium Koordinációs Főosztály főosztályvezetőjeként dolgozott. 1994. október 15-étől a Miniszterelnöki Kormányiroda, a Miniszterelnökség, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium, a Miniszterelnöki Hivatal kormány-főtanácsadójaként dolgozik.

Zsinka András

1947-ben született Székesfehérváron. A középiskolát Budapesten végezte el. Pályája eleje az élsporthoz kapcsolódik. (Kiváló középtávfutóként olimpikon is volt.) A sport révén került kapcsolatba a Belügyminisztériummal. 1973-tól hivatásos állományú tűzoltóként dolgozott. 1975-ben a BM Zászlósképző Iskolán tornatanárként kezdte meg a tiszti pályáját. 1978-ban a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán tornatanári, majd 1982-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetemen nevelésszociológus diplomát szerzett. 1984-ben a rendőrtiszti végzettséget is megszerezte. A hivatásos szolgálat felső korhatárának elérését követően kormánytisztviselőként dolgozott tovább. 2012-ben a köztársasági elnök nyugállományú rendőr vezérőrnaggyá léptette elő.

Személyügyi területen 1985 óta dolgozik a Belügyminisztérium szerveinél. 1985 és 1989 között a BM Személyügyi Csoportfőnökségen beosztottként kezdte, 1989–1990-ben a Tűzoltóság Országos Parancsnokság egyik személyzeti vezetője. Egy rövid BM-s kitérő után 1992-től 1999-ig az Országos Rendőr-főkapitányságon a Személyügyi Főosztály vezetőjének helyettese volt. 1999 és 2007 között a BM, illetve a jogutód ÖTM személyügyi vezetője. 2007-től 2010-ig ismét az ORFK-n dolgozott mint a Személyügyi Szolgálat vezetője. A 2010-s kormányváltást követően a Belügyminisztérium Személyügyi Főosztály vezetőjeként, 2014-től helyettes államtitkárként ismét ő irányítja a belügyi személyügyi szakterület tevékenységét.

Vákát oldal

2. A Belügyminisztérium jelentősebb közreműködésével előkészített központi jogszabályok, jogszabálytervezetek jegyzéke

2.1. Elfogadott jogszabályok

Törvények

- 1990. évi X. törvény a különleges titkosszolgálati eszközök és módszerek engedélyezésének átmeneti szabályozásáról.*
- 1990. évi XVI. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmányának módosításáról.*
- 1990. évi XXI. törvény a honvédelemről szóló 1976. évi I. törvény módosításáról.*
- 1990. évi XXVI. törvény az 1945 és 1963 közötti törvénysértő elítélések semmissé nyilvánításáról.*
- 1990. évi XXVII. törvény a magyar állampolgárságtól megfosztó határozatok hatályának megszűnéséről.*
- 1990. évi XXVIII. törvény az 1956. októberi forradalom és szabadságharc jelentőségének törvénybe iktatásáról.*
- 1990. évi XXIX. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmányának módosításáról.*
- 1990. évi XXX. törvény a Magyar Köztársaság minisztériumainak felsorolásáról.*
- 1990. évi XXXI. törvény a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény módosításáról.*
- 1990. évi XXXII. törvény a magyar állampolgárságtól megfosztó határozatok hatályának megszűnéséről szóló 1990. évi XXVII. törvény módosításáról.*
- 1990. évi XXXIII. törvény az államtitkárok jogállásának átmeneti szabályozásáról.*
- 1990. évi XXXIV. törvény a tanácsok megbízatásának meghosszabbításáról.*
- 1990. évi XXXIX. törvény a közkegyelem gyakorlásáról.*
- 1990. évi XL. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmányának módosításáról.*
- 1990. évi XLIV. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmányának módosításáról.*
- 1990. évi XLV. törvény az országgyűlési képviselők választásáról szóló 1989. évi XXXIV. törvény módosításáról.*
- 1990. évi XLVI. törvény a népszavazásról és a népi kezdeményezésről szóló 1989. évi XVII. törvény módosításáról és kiegészítéséről.*
- 1990. évi LI. törvény az állam- és közbiztonságról szóló 1974. évi 17. törvényerejű rendelet módosításáról.*
- 1990. évi LIV. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmányának módosításáról.*
- 1990. évi LV. törvény az országgyűlési képviselők jogállásáról.*
- 1990. évi LVI. törvény az országgyűlési képviselők tiszteletdíjáról, költségtérítéséről és kedvezményeiről.*
- 1990. évi LIX. törvény a kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó büntetések vagy bánásmódok elleni nemzetközi egyezmény kihirdetéséről szóló 1988. évi 3. törvényerejű rendelet módosításáról.*
- 1990. évi LXIII. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmányának módosításáról.*

1990. évi LXIV. törvény a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásáról.
1990. évi LXV. törvény a helyi önkormányzatokról.
1990. évi LXVII. törvény a polgármesteri tisztség ellátásának egyes kérdéseiről.
1990. évi LXIX. törvény a polgármesteri tisztség ellátásának egyes kérdéseiről szóló 1990. évi LXVII. törvény módosításáról.
1990. évi LXXVIII. törvény a honvédelemről szóló 1976. évi I. törvény módosításáról.
1990. évi LXXXII. törvény a fegyveres erők és a fegyveres testületek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 1971. évi 10. törvényerejű rendelet módosításáról.
1990. évi LXXXIII. törvény a helyi önkormányzatok megalakulásával összefüggő kiegészítő és átmeneti szabályokról.
1990. évi XC. törvény a köztársasági megbízott jogállásáról, hivataláról és egyes feladatairól.
1990. évi XCIII. törvény az illetékekről.
1990. évi C. törvény a helyi adókról.
1990. évi CIV. törvény a Magyar Köztársaság 1991. évi állami költségvetéséről és az államháztartás vitelének 1991. évi szabályairól.
1991. évi XX. törvény a helyi önkormányzatok és szerveik, a köztársasági megbízottak, valamint egyes centrális alárendeltségű szervek feladat- és hatásköreiről.
1991. évi XXI. törvény a helyi önkormányzatok 1991. évi céltámogatásáról.
1991. évi XXIV. törvény a fővárosi és a fővárosi kerületi önkormányzatokról.
1991. évi XXXIII. törvény egyes állami tulajdonban lévő vagyontárgyak önkormányzatok tulajdonába adásáról.
1991. évi LXXIII. törvény az országgyűlési képviselők tiszteletdíjáról, költségtérítéséről és kedvezményeiről szóló 1990. évi LVI. törvény módosításáról.
1991. évi LXXV. törvény az 1996. évben megrendezendő világkiállításról.
1991. évi LXXVI. törvény a helyi önkormányzatok megalakulásával összefüggő kiegészítő és átmeneti szabályokról szóló 1990. évi törvény módosításáról.
1991. évi LXXXVII. törvény az állami népességnyilvántartás működésének átmeneti szabályairól.
1992. évi VII. törvény a Magyar Népköztársaság és a Román Szocialista Köztársaság között a kettős állampolgárság eseteinek megoldásáról és megelőzéséről Bukarestben 1979. július 13-án aláírt egyezmény kihirdetéséről szóló 1980. évi 2. törvényerejű rendelet hatályon kívül helyezéséről.
1992. évi VIII. törvény a Magyar Népköztársaság és a Bolgár Népköztársaság között kettős állampolgárságú személyek állampolgárságának rendezéséről Szófiában, 1958. június 27-én aláírt Egyezmény kihirdetésére vonatkozó 1959. évi 27. törvényerejű rendelet hatályon kívül helyezéséről.
1992. évi XXIII. törvény a kormánytisztviselők jogállásáról.
1992. évi XXVI. törvény a helyi önkormányzatok 1992. évi címzett és céltámogatásáról.
1992. évi XXXIV. törvény a helyi önkormányzatok 1992. évi kiegészítő céltámogatásáról.
1992. évi XLII. törvény az állami népességnyilvántartás működésének átmeneti szabályairól.
1992. évi LXVI. törvény a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról.
1992. évi LXXXIX. törvény a helyi önkormányzatok címzett és céltámogatási rendszeréről.
1992. évi LXVI. törvény a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról, egységes szervezetben a végrehajtásáról szóló 146/1993. (X. 26.) Korm. rendelettel.
1993. évi XII. törvény a társadalombiztosítási képviselők 1993. évi választásáról.
1993. évi XV. törvény a Magyar Köztársaság és az Osztrák Köztársaság közötti vasúti határforgalom ellenőrzéséről, 1992. július 5-én Bécsben aláírt Egyezmény kihirdetéséről.
1993. évi XXVI. törvény a Menekülteket Támogató Alapról.

1993. évi XXVII. törvény a Nemzeti Sport Alapról.
1993. évi XXXIV. törvény a Magyar Népköztársaság és az Osztrák Köztársaság között a közös államhatár láthatóságának biztosításáról és az ezzel összefüggő kérdések szabályozásáról Budapest, 1964. évi október 31-én aláírt szerződés módosításáról és kiegészítéséről szóló 1987. április 29-én aláírt szerződés kihirdetéséről.
1993. évi XXXV. törvény a Magyar Köztársaság és az Osztrák Köztársaság között a közúti és a vízi közlekedésben a határforgalom ellenőrzéséről szóló, Budapest, az 1992. évi május hó 15. napján aláírt Egyezmény kihirdetéséről.
1993. évi L. törvény a helyi önkormányzatok folyamatban lévő címzett és céltámogatásáról, továbbá a támogatási célok 1993. évi rangsoráról.
1993. évi LV. törvény a magyar állampolgárságról.
1993. évi LXXVIII. törvény a lakosság és a helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról.
1993. évi LXXXVI. törvény a külföldiek beutazásáról, magyarországi tartózkodásáról és bevándorlásáról.
1993. évi LXXXVII. törvény a helyi önkormányzatok 1993. évi új induló címzett támogatásáról, továbbá a felülvizsgált kórházrekonstrukciókról.
1994. évi XXXIV. törvény a Rendőrségről.
1994. évi LXIV. törvény a polgármesteri tisztség ellátásának egyes kérdéseiről és az önkormányzati képviselők tiszteletdíjáról.

Kormányrendeletek

- 1/1990. (VII. 3.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Németországi Szövetségi Köztársaság Kormánya között az 1990. évi március hó 24. napján jegyzékváltás útján megkötött, a vízumkényszer megszüntetéséről szóló megállapodás kihirdetéséről.
- 39/1990. (IX. 15.) Korm. rendelet a belügyminiszter feladat- és hatásköréről.
- 58/1990. (IX. 25.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Francia Köztársaság Kormánya között a rövid időtartamú tartózkodásokra vonatkozó vízumkötelezettség megszüntetéséről és az 1990. évi július hó 4. napján létrejött megállapodás kihirdetéséről.
- 67/1990. (X. 12.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Dán Királyság Kormánya között a vízumkényszer megszüntetésére vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 102/1990. (XII. 7.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyság Kormánya között vízumkényszer megszüntetésére vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 10/1991. (I. 18.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Osztrák Köztársaság Kormánya között Szombathelyen, az 1990. évi március hó 12. napján aláírt, a rönöki Szent Imre templom megközelíthetőségéről szóló egyezmény kihirdetéséről.
- 19/1991. (I. 29.) Korm. rendelet a Területi Államháztartási és Közigazgatási Információs Szolgálatról.
- 21/1991. (II. 5.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Argentín Köztársaság Kormánya között a vízummentességre vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 22/1991. (II. 5.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Svájc Szövetségi Tanács között a vízumkényszer megszüntetésére vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.

- 29/1991. (II. 26.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Amerikai Egyesült Államok Kormánya között a vízummentességre, illetve a vízumkönnyítésre vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 31/1991. (II. 26.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Izland Kormánya között a vízumkényszer megszüntetésére vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 32/1991. (II. 26.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Norvég Királyság Kormánya között a vízumkényszer megszüntetésére vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 59/1991. (IV. 19.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Benelux országok Kormányai között a vízumkényszer megszüntetésére vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 61/1991. (IV. 19.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és Kanada Kormánya között a vízummentességre, illetve vízumkönnyítésre vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 62/1991. (IV. 26.) Korm. rendelet az egyes szabálysértésekről szóló 17/1968. (IV. 14) Korm. rendelet módosításáról.
- 69/1991. (VI. 6.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Görög Köztársaság Kormánya között a vízummentességre, illetve vízumkönnyítésre vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 70/1991. (VI. 6.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság címere, valamint az állami felségjogra utaló egyes elnevezések és megjelölések használatának rendjéről szóló 7/1974. (II. 20.) MT rendelet módosításáról.
- 79/1991. (VI. 15.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Koreai Köztársaság Kormánya között a vízummentességre, illetve vízumkönnyítésre vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 80/1991. (VI. 15.) Korm. rendelet a rádióállomások forgalmi adatainak bejelentéséről szóló 26/1965. (XI. 28.) Korm. rendelet hatályon kívül helyezéséről.
- 85/1991. (VI. 27.) Korm. rendelet a Világkiállítási Alapról szóló 80/1990. (IV. 27.) MT rendelet, valamint az 1995. évi Budapest–Bécs Világkiállítás magyar kormánybiztosának feladatáról és hatásköréről szóló 82/1990. (IV. 26) MT rendelet módosításáról.
- 86/1991. (VI. 29.) Korm. rendelet az állami népességnyilvántartás és az egyéb államigazgatási, önkormányzati és igazságszolgáltatási személyi nyilvántartó rendszerek működésének feltételéről szóló átmeneti rendelkezésekről.
- 87/1991. (VIII. 28.) Korm. rendelet a sokszorosítógépekről szóló egyes jogszabályok hatályon kívül helyezéséről.
- 107/1991. (VIII. 28.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Uruguayi Keleti Köztársaság Kormánya között a vízumkényszer kölcsönös megszüntetéséről.
- 109/1991. (VIII. 28.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és Írország Kormánya között a vízummentességre, illetve a vízumkönnyítésre vonatkozó megállapodás kihirdetéséről.
- 115/1991. (IX. 10.) Korm. rendelet a kézilőfegyverekről és a löszerekről, a gáz- és riasztófegyverekről, valamint légfegyverekről és a lőterekről.
- 123/1991. (IX. 27.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Seychelles-i Köztársaság Kormánya között a vízumkötelezettség kölcsönös megszüntetéséről.
- 130/1991. (X. 16.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Olasz Köztársaság Kormánya között Rómában, 1990. január hó 17. napján aláírt vízummegállapodás kihirdetéséről szóló 37/1990. (II. 28.) MT rendelet módosításáról.
- 159/1991. (XII. 14.) Korm. rendelet a Belügyminiszter feladat- és hatásköréről szóló 39/1990. (IX. 15.) Korm. rendelet módosításáról.
- 166/1991. (XII. 26.) Korm. rendelet az útlevelel ügyekben eljáró szervekről.

- 7/1992. (I. 16.) Korm. rendelet az államtitokokról és a szolgálati titkokokról szóló 1987. évi 5. törvényerejű rendelet végrehajtásáról kiadott 17/1987. (VI. 9.) MT rendelet módosításáról.
- 15/1992. (I. 27.) Korm. rendelet a polgári védelemről.
- 16/1992. (I. 27.) Korm. rendelet a tűz elleni védekezésről és a tűzoltóságról szóló 1973. évi 13. törvényerejű rendelet végrehajtására kiadott, többször módosított 14/1973. (VI. 2.) MT rendelet módosításáról.
- 21/1992. (I. 28.) Korm. rendelet a belügyi igazgatás körébe tartozó államigazgatási feladat- és hatáskörökről.
- 33/1992. (II. 19.) Korm. rendelet Magyarország és Ecuador között a diplomata, hivatalos, speciális szolgálati és magánútlevelekre vonatkozó vízumkényszer megszüntetéséről.
- 36/1992. (II. 21.) Korm. rendelet a megyei (fővárosi) vagyonátadó bizottságokról szóló 63/1990. (X. 4.) Korm. rendelet módosításáról.
- 38/1992. (II. 28.) Korm. rendelet a nem lakás céljára szolgáló helyiségek bérletéről és a helyiség-gazdálkodásról szóló egyes rendelkezések módosításáról.
- 49/1992. (III. 13.) Korm. rendelet a Belügyminisztérium munkájának önkéntes segítőire vonatkozó egyes rendelkezések hatályon kívül helyezéséről.
- 56/1992. (III. 25.) Korm. rendelet a Világkiállítás megrendezésének szervezeti feltételeiről.
- 76/1992. (IV. 30.) Korm. rendelet a lakáscélú támogatásokról szóló 106/1988. (XII. 26.) MT rendelet módosításáról.
- 77/1992. (IV. 30.) Korm. rendelet a köztársasági megbízott egyes feladatairól.
- 78/1992. (V. 5.) Korm. rendelet a belügyminiszter feladat- és hatásköréről szóló 39/1990. (IX. 15.) Korm. rendelet módosításáról.
- 112/1992. (VII. 7.) Korm. rendelet a miniszterek munkáltatói jogáról.
- 118/1992. (VII. 29.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Chilei Köztársaság Kormánya között a magánútlevéllel érkező állampolgárok vízumkötelezettségének kölcsönös megszüntetéséről.
- 128/1992. (IX. 1.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Kínai Köztársaság Kormánya között, a kölcsönös vízummentességről szóló, Pekingben, 1992. április 28-án létrejött Megállapodás kihirdetéséről.
- 131/1992. (IX. 11.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Costa Rica-i Köztársaság Kormánya között a vízumkötelezettség kölcsönös megszüntetéséről a San Joséban 1992. május 13. napján létrejött megállapodás kihirdetéséről.
- 147/1992. (XI. 6.) Korm. rendelet az önkormányzatok tulajdonában lévő ingatlanvagyon nyilván tartási és adatszolgáltatási rendjéről.
- 165/1992. (XII. 17.) Korm. rendelet a köztisztviselők munkavégzéséről, munka- és pihenőidejéről, jutalmazásáról, valamint juttatásairól.
- 173/1992. (XII. 23.) Korm. rendelet a főtanácsadói és tanácsadói munkakörökről.
- 5/1993. (I. 13.) Korm. rendelet az egyes szabálysértésekről szóló 17/1968. (IV. 14.) Korm. rendelet módosításáról.
- 7/1993. (I. 13.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyság Kormánya között a kábítószeres és a pszichotrop anyagok tiltott termelése, kereskedelme és a visszaélés megelőzése területén való együttműködés tárgyában 1991. április 25-én aláírt Egyetértési Memorandum kihirdetéséről.
- 14/1993. (I. 22.) Korm. rendelet az Országos Nukleárisbaleset-elhárítási Rendszer létrehozásáról szóló 135/1989. (XII. 22.) MT rendelet módosításáról.

- 15/1993. (I. 27.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Németországi Szövetségi Köztársaság Kormánya kötött a szervezett bűnözés elleni harcban folytatott együttműködésről szóló Egyezmény kihirdetéséről.
- 22/1993. (II. 4.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Portugál Köztársaság Kormánya között a vízumkötelezettségének kölcsönös megszüntetéséről Budapesten, 1992. szeptember 2. napján létrejött megállapodás kihirdetéséről.
- 24/1993. (II. 12.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya, valamint a Lett Köztársaság Kormánya között a vízumkötelezettség kölcsönös megszüntetése tárgyában Rigában, 1992. augusztus 7. napján aláírt Megállapodás kihirdetéséről.
- 25/1993. (II. 12.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya, valamint a Litván Köztársaság Kormánya között a vízumkötelezettség kölcsönös megszüntetése tárgyában Vilniusban, 1992. augusztus 8. napján aláírt megállapodás kihirdetéséről.
- 33/1993. (II. 17.) Korm. rendelet az útlevél ügyekben eljáró szervekről szóló 166/1991. (XII. 26.) Korm. rendelet módosításáról.
- 43/1993. (III. 3.) Korm. rendelet a Menekültügyi és Migrációs Hivatal létrehozásáról.
- 44/1993. (II. 12.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Nemzetközi Migrációs Szervezet (IOM) között a szervezet magyarországi jogállásáról, kiváltságairól és mentességeiről szóló – 1992. április 7-én Budapesten aláírt – Megállapodás kihirdetéséről.
- 46/1993. (III. 17.) Korm. rendelet a helyi önkormányzatok címzett és céltámogatásának igénybejelentési, döntéselőkészítési és elszámolási rendjéről.
- 51/1993. (III. 31.) Korm. rendelet a közigazgatási és ügykezelői alapvizsgáról.
- 57/1993. (IV. 7.) Korm. rendelet az országgyűlési egyéni és területi választókerületek megállapításáról szóló 2/1990. (I. 11.) MT rendelet mellékletének módosításáról.
- 59/1993. (IV. 9.) Korm. rendelet a Céltámogatási Kiegészítő Keretből adható támogatásról.
- 61/1993. (IV. 15.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya, valamint a Szlovén Köztársaság Kormánya között a vízumkötelezettség kölcsönös megszüntetéséről szóló Egyezmény kihirdetéséről.
- 64/1993. (IV. 30.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Török Köztársaság Kormánya között a terrorizmus, a kábítószer tiltott forgalma és a szervezett bűnözés elleni harcban történő együttműködésről szóló Megállapodás kihirdetéséről.
- 68/1993. (V. 5.) Korm. rendelet a közszolgálati nyilvántartásról.
- 74/1993. (V. 12.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya, valamint az Észt Köztársaság Kormánya a vízumkötelezettség kölcsönös megszüntetése tárgyában Tallinnban 1992. augusztus 8. napján aláírt megállapodás kihirdetéséről.
- 77/1993. (V. 12.) Korm. rendelet a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény végrehajtásáról a helyi önkormányzatok által fenntartott szolgáltató feladatokat ellátó egyes költségvetési intézményeknél.
- 79/1993. (V. 12.) Korm. rendelet a rendőrség, a határőrség, a polgári védelem és a tűzoltóság szerveinek, valamint hivatásos állományú tagjainak anyagi felelősségét szabályozó egyes rendeletek módosításáról.
- 82/1993. (V. 21.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és a Dél-Afrikai Köztársaság Kormánya között a magánútlevelek vízummentességéről szóló megállapodás kihirdetéséről.
- 85/1993. (VI. 1.) Korm. rendelet a tűzvédelem és a polgári védelem központi irányításáról.

- 95/1993. (VI. 25.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Olasz Köztársaság Kormánya között Rómában, 1990. január 17-én aláírt és a 37/1990. (II. 28.) MT rendelettel hirdetett, valamint az 1991. július 6-án, Budapesten aláírt és a 130/1991. (X. 16.) Korm. rendelettel kihirdetett megállapodás módosításáról.
- 96/1993. (VII. 1.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és Mongólia Kormánya között a diplomata és a szolgálati útlevéllel rendelkező állampolgáraik kölcsönös vízummentességéről szóló, Budapest, 1992. szeptember 24. napján aláírt Egyezmény kihirdetéséről.
- 103/1993. (VII. 12.) Korm. rendelet a helyi önkormányzati irattárakban, illetve levéltárakban őrzött, a jogutód nélkül megszüntetett Állami Egyháziügyi Hivatal tevékenységéhez kapcsolódó iratok további kezeléséről.
- 116/1993. (VIII. 19.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és Malaysia Kormánya között korlátozott vízummentességi megállapodás kihirdetéséről.
- 120/1993. (IX. 2.) Korm. rendelet a fegyveres erők és fegyveres testületek hivatásos állományú tagjainak nyugdíjáról szóló 22/1971. (VI. 1.) Korm. rendelet módosításáról.
- 124/1993. (IX. 22.) Korm. rendelet a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről.
- 125/1993. (IX. 22.) Korm. rendelet a magyar állampolgárságról szóló 1993. évi LV. törvény végrehajtásáról.
- 143/1993. (X. 13.) Korm. rendelet a közszolgálati irattározás egyes kérdéseiről.
- 146/1993. (X. 26.) Korm. rendelet a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény végrehajtásáról.
- 147/1993. (X. 26.) Korm. rendelet a személyi igazolvány kiadásának és nyilvántartásának átmeneti szabályairól.
- 157/1993. (XI. 11.) Korm. rendelet az útlevél ügyekben eljáró szervekről szóló 166/1991. (XII. 26.) Korm. rendelet módosításáról.
- 166/1993. (XI. 30.) Korm. rendelet a Magyar Köztársaság Kormánya és az Osztrák Köztársaság Kormánya között a közúti és vízi határforgalom ellenőrzéséről szóló Egyezmény végrehajtását szolgáló Megállapodás kihirdetéséről.
- 55/1994. (IV. 16.) Korm. rendelet a magánútlevéllel rendelkező állampolgárok vízummentes utazásáról szóló, a Magyar Köztársaság Kormánya és Izrael Állam Kormánya között az 1993. évi november hó 12. napján létrejött megállapodás kihirdetéséről.
- 147/1994. (XI. 17.) Korm. rendelet a belügyminiszter feladat- és hatásköréről.

Miniszteri rendeletek

- 1/1990. (I. 10.) BM rendelet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Szolgálati Szabályzatáról.
- 2/1990. (I. 16.) BM rendelet az 1990. március 25-ére kitűzött választás eljárási határidőinek, határnapjainak naptár szerinti megállapításáról.
- 9/1990. (II. 7.) BM rendelet a rendőrség nyomozó hatóságainak hatásköréről és illetékességéről.
- 11/1990. (II. 18.) BM rendelet az őrizetnek, illetve az előzetes letartóztatásnak rendőrségi fogdában történő végrehajtásáról.
- 15/1990. (V. 14.) BM rendelet a rendezvények rendjének biztosításával kapcsolatos rendőri feladatokról.
- 18/1990. (VII. 17.) BM rendelet az 1990. július 29-ére kitűzött népszavazás eljárási határidőinek, határnapjainak naptár szerinti megállapításáról, a választási munkacsoportok feladatairól és a szavazatösszesítés rendjéről.

- 20/1990. (VIII. 6.) BM rendelet a közúti közlekedés rendőrhatalósági igazgatásáról.
- 21/1990. (VIII. 9.) BM rendelet az 1990. szeptember 30-ára kitűzött választás eljárási határidőinek, határnapjainak naptár szerinti megállapításáról.
- 23/1990. (VIII. 21.) BM rendelet a választási munkacsoportok feladatairól és a szavazatösszesítés rendjéről.
- 24/1990. (IX. 5.) BM rendelet a Repülőtéri Biztonsági Főigazgatóság létesítéséről, feladatáról és hatásköréről.
- 27/1990. (XI. 21.) BM rendelet a rendőr-főkapitányi és a rendőrkapitányi beosztások betöltésének pályázati rendjéről.
- 1/1991. (I. 25.) BM rendelet a belügyi rendelkezésű lakásokról.
- 2/1991. (I. 25.) BM rendelet a belügyminiszter irányítása alatt álló szervek dolgozóinak lakáscélú munkáltatói támogatásáról.
- 3/1991. (III. 6.) BM rendelet az 1991. évi illetmény-, illetve béremelésről.
- 4/1991. (IV. 13.) BM rendelet a Polgári Fegyveres őrég Működési és Szolgálati Szabályzatának Módosításáról.
- 5/1991. (IV. 13.) BM rendelet a közúti közlekedés rendőrhatalósági igazgatásáról szóló 20/1990. (VIII. 6.) BM rendelet módosításáról.
- 6/1991. (V. 7.) BM rendelet egyes utasítások hatályon kívül helyezéséről.
- 7/1991. (V. 16.) BM rendelet a belügyi rendelkezésű lakásokról szóló 1/1991. (I. 25.) BM rendelet kiegészítéséről.
- 8/1991. (VI. 15.) BM rendelet a rádióállomások forgalmi adatainak bejelentéséről szóló 26/1965. (XI. 28.) Korm. rendelet végrehajtására vonatkozó 1/1966. (II. 16.) BM rendelet hatályon kívül helyezéséről.
- 9/1991. (VII. 18.) BM rendelet a sokszorosítógépekkel kapcsolatos rendészeti feladatokról szóló 2/1984. (XII. 28.) BM rendelet hatályon kívül helyezéséről.
- 10/1991. (VIII. 12.) BM rendelet a lőfegyverek és lőszer, az ipari robbanóanyagok és pirotechnikai termékek forgalomba hozatalának, használatának ideiglenes korlátozásáról.
- 11/1991. (IX. 6.) BM rendelet a rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról.
- 12/1991. (X. 1.) BM rendelet az illetménymegállapítás és a folyósítás szabályairól szóló 19/1987. BM utasítás módosításáról.
- 13/1991. (X. 17.) BM rendelet a külföldiek magyarországi tartózkodásáról szóló 1982. évi 19. törvényerejű rendelet végrehajtására kiadott 7/1982. (VIII. 26.) BM rendelet módosításáról.
- 14/1991. (X. 31.) BM rendelet a kézilőfegyverekről, lőszer, gáz- és riasztófegyverekről, légfegyverekről és lőszer, gáz- és riasztófegyverekről szóló 115/1991. (IX. 10.) Korm. rendelet végrehajtásáról.
- 15/1991. (XII. 10.) BM rendelet az anyakönyvekről, a házasságkötési eljárásról és a névviselésről szóló 2/1982. (VII. 14.) MT–TH rendelkezés módosításáról.
- 1/1992. (I. 1.) BM rendelet a külföldre utazásról és az útlevélről szóló 1989. évi XXVIII. törvény végrehajtására kiadott 13/1989. (XII. 29.) BM rendelet módosításáról.
- 2/1992. (II. 13.) BM rendelet a Polgári Fegyveres őrég Működési és Szolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 7/1977. (XII. 24.) BM rendelet módosításáról.
- 3/1992. (IV. 1.) BM rendelet a külföldre utazásról és az útlevelekről szóló 1989. évi XXVIII. törvény végrehajtására kiadott 13/1989. (XII. 29.) BM rendelet módosításáról.
- 4/1992. (IV. 7.) BM rendelet a tűz elleni védekezésről és a tűzoltóságról szóló 3/1980. (VIII. 30.) BM rendelet, valamint az Országos Tűzvédelmi Szabályzat kiadásáról szóló 4/1980. (XI. 25.) BM rendelet módosításáról.

- 5/1992. (IV. 28.) BM rendelet a hivatásos tűzoltóság működési és illetékességi területének megállapításáról.
- 6/1992. (V. 5.) BM rendelet a Szolgálati Jel, a Bátorság Érdemjel kitüntető cím és a Miniszteri Díj alapításáról.
- 7/1992. (V. 19.) BM rendelet a polgári védelemről szóló 15/1992. (I. 27.) Korm. rendelet végrehajtásáról.
- 8/1992. (V. 19.) BM rendelet egyes miniszteri rendeletek módosításáról.
- 9/1992. (VI. 5.) BM rendelet a belügyi egészségügyi szolgálat igénybevételéről.
- 10/1992. (VI. 22.) BM rendelet a rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról szóló 11/1991. (IX. 6.) BM rendelet módosításáról.
- 11/1992. (VIII. 3.) BM rendelet a Munka Törvénykönyve egyes rendelkezéseinek alkalmazásáról a hivatásos állomány szolgálati viszonyára.
- 12/1992. (IX. 22.) BM rendelet a rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról szóló 11/1991. (IX. 6.) BM rendelet módosításáról.
- 13/1992. (XII. 11.) BM rendelet az Együttműködési Megállapodás kihirdetéséről.
- 14/1992. (XII. 29.) BM rendelet a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a belügyminiszter ágazati irányítása alá tartozó szerveknél történő végrehajtásáról.
- 15/1992. (XII. 30.) BM rendelet az 1993. évi társadalombiztosítási képviselőválasztás választói nyilvántartásának előkészítéséről.
- 1/1993. (I. 22.) BM rendelet a rendőrség, a határőrség, a polgári védelem és az állami tűzoltóság közúti járműveinek műszaki megvizsgálásáról, forgalomba helyezésének és forgalomban tartásának műszaki feltételeiről, továbbá környezetvédelmi felülvizsgálatáról és ellenőrzéséről.
- 2/1993. (II. 2.) BM rendelet az országgyűlési képviselőknek a rendőrség, a határőrség, a polgári védelem és a tűzoltóság működésére szolgáló területre történő belépéséről.
- 3/1993. (II. 25.) BM rendelet a Szolgálati Jel, a Bátorság Érdemjel kitüntető cím és a Miniszteri Díj alapításáról szóló 6/1992. (V. 5.) BM rendelet módosításáról.
- 4/1993. (II. 25.) BM rendelet a rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról szóló 11/1991. (IX. 6.) BM rendelet módosításáról.
- 5/1993. (III. 26.) BM rendelet az 1993. május 21. napjára kitűzött társadalombiztosítási képviselőválasztás eljárási határidőinek, határnapjainak naptár szerinti megállapításáról.
- 6/1993. (III. 26.) BM rendelet az 1993. május 21. napjára kitűzött társadalombiztosítási képviselőválasztást előkészítő és lebonyolító választási munkacsoport feladatairól.
- 7/1993. (IV. 15.) BM rendelet az 1993. évi társadalombiztosítási képviselőválasztás előkészítése és lebonyolítása pénzügyi normatíváiról, tételeiről, az elszámolás és a munkabér-visszaigénylés rendjéről és a munkáltatók szavazókori költségeiről.
- 8/1993. (V. 21.) BM rendelet a hivatásos tűzoltók működési és illetékességi területének megállapításáról szóló 5/1992. (IV. 28.) BM rendelet módosításáról.
- 9/1993. (V. 21.) BM rendelet a polgári védelemről szóló 15/1992. (I. 27.) Korm. rendelet módosításáról.
- 10/1993. (VIII. 10.) BM rendelet a Belügyminisztérium szerveinél hadkötelezettség alapján katonai szolgálatot teljesítők pénzbeli járandóságairól szóló 23/1991. (BK. 12.) BM utasítás módosításáról.
- 11/1993. (VIII. 10.) BM rendelet a Nemzeti Sport Alap kezelési és működési szabályairól.
- 12/1993. (VIII. 12.) BM rendelet a rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról szóló 11/1991. (IX. 6.) BM rendelet módosításáról.

- 14/1993. (XII. 6.) BM rendelet az országgyűlési képviselők 1994. évi választására a választói nyilvántartás és a szavazóköri technikai előkészítéséről.
- 15/1993. (XII. 10.) BM rendelet az illetménymegállapítás és folyósítás szabályairól szóló 19/1987. BM utasítás módosításáról.
- 16/1993. (XII. 14.) BM rendelet a közszolgálati nyilvántartás egyes kérdéseiről.
- 1/1994. (I. 27.) BM rendelet a választójoggal nem rendelkező személyekről történő adatszolgáltatás rendjéről és a határidejéről.
- 4/1994. (II. 11.) BM rendelet az 1994. május 8-ra kitűzött országgyűlési képviselő-választás eljárási határidőinek és határnapjainak naptár szerinti megállapításáról.
- 5/1994. (II. 25.) BM rendelet az 1994. május 8. napjára kitűzött országgyűlési képviselő választások választási szervei mellett működő választási munkacsoportok feladatairól.
- 7/1994. (III. 22.) BM rendelet a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásából teljesített adatszolgáltatásokért fizetendő igazgatási szolgáltatási díjról.
- 9/1994. (IV. 30.) BM rendelet a külföldiek beutazásáról, magyarországi tartózkodásáról és bevándorlásáról szóló 1993. évi LXXXVI. törvény, valamint a 64/1994. (IV. 30.) Korm. rendelet végrehajtásáról.
- 14/1994. (VI. 28.) BM rendelet az állam tulajdonában és a Belügyminisztérium kezelésében lévő lakóépületek, lakások, nem lakás céljára szolgáló helyiségek elidegenítéséről.
- 15/1994. (VII. 14.) BM rendelet a rendőrség nyomozó hatóságainak hatásköréről és illetékességéről.
- 17/1994. (VII. 29.) BM rendelet a választók, a választójoggal nem rendelkezők és a szavazóköri nyilvántartásának technikai előkészítése az önkormányzati képviselők és polgármesterek választására.
- 20/1994. (X. 11.) BM rendelet az önkormányzati képviselők és polgármesterek 1994. december 11-re kitűzött választása eljárási határidőinek és határnapjainak naptár szerinti megállapításáról.
- 21/1994. (X. 11.) BM rendelet az 1994. évi helyi és kisebbségi önkormányzati képviselő-választások lebonyolítása pénzügyi normatíváiról, tételeiről, az elszámolás és a munkabér-visszaigénylés rendjéről, a kisebbségi jelöltek választási kampányának támogatásáról.
- 22/1994. (X. 21.) BM rendelet a választási munkacsoportok feladatairól szóló 1993. évi LXXXVI. törvény, valamint a 64/1994. (IV. 30.) Korm. rendelet végrehajtására kiadott 9/1994. (IV. 30.) BM rendelet módosításáról.

2.2. Az 1994 első félévében részben előkészített jogszabályok

Az Országgyűléshez benyújtott törvényjavaslatok

A katasztrófák elleni védekezésről és veszélyhelyzetben alkalmazható szabályokról.

A rendvédelmi és rendészeti szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról, valamint társadalombiztosítási ellátásáról.

A tűz elleni védekezésről és műszaki mentésről.

Az Alkotmánynak a katasztrófák elleni védekezésről és a veszélyhelyzetben alkalmazható szabályokkal kapcsolatos módosításáról.

Előkészítés alatt álló törvényi koncepciók és tervezetek

A fővárosi és a fővárosi kerületi önkormányzatokról szóló 1991. évi XXIV. törvény módosítása.
A helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásáról szóló 1990. évi LXIV. törvénynek a megyei közgyűlés tagjainak és elnökének megválasztására vonatkozó szabályainak módosítása.
A helyi önkormányzatok és szerveik, a köztársasági megbízottak, valamint az egyes centrális alárendeltségű szervek feladat- és hatásköréről szóló 1991. évi XX. törvény módosítása.
A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény módosítása.
A köztársasági megbízott jogállásának és hivatala szervezetének és működésének újraszabályozása.
A polgármesteri tisztség ellátásának egyes kérdéseinek újraszabályozása.
Az Alkotmánynak a bejelentés és a panasz jogáról szóló törvénnyel összefüggő módosításáról
Az Alkotmánynak a helyi önkormányzatokkal kapcsolatos módosítása.
Koncepció a menekültügy törvényi szabályozásáról.
Koncepció a szabálysértési törvény újraszabályozására.
Koncepció az államigazgatási eljárás általános szabályainak reformjára.
Törvénytervezet a bejelentés és a panasz jogáról.
Törvénytervezet a helyi önkormányzati jelképekről.
Törvénytervezet a külföldre utazásról és a hazatérésről.
Törvénytervezet a Magyar Köztársaság államhatáráról és a határőrségről.
Törvénytervezet a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény módosításáról.
Törvénytervezet a tudományos kutatás, a közvélemény-kutatás és piackutatás, valamint a közvetlen piacszerzés céljára felhasznált személyes adatok védelméről.
Törvénytervezet az állam- és a hivatali titok védelméről.
Törvénytervezet az anyakönyvekről, a házasságkötésről és a névviselésről.
Törvénytervezet az önkormányzati képviselők tiszteletdíjáról, juttatásairól és költségtérítéséről.

Kormányrendeletek és miniszteri rendeletek tervezetei

A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény végrehajtási rendeletei:

- a fedővállalkozások létrehozásának és fenntartásának szabályai (Korm. rendelet),
- a személyes javak rendőri intézkedés keretében történő igénybevétele és a kártalanítással kapcsolatos eljárás szabályai (Korm. rendelet),
- a rendőrség ellenérték fejében végezhető szolgáltatási tevékenysége (Korm. rendelet),
- a kerékbilincs alkalmazásának feltételei (Korm. rendelet),
- a rendőrség személyi állományával kapcsolatos egyes kérdések átmeneti szabályai (Korm. rendelet),
- a vállalkozás keretében végzett személyi és vagyonvédelem, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályai (Korm. rendelet),
- a bírói engedélyhez kötött különleges eszközök és módszerek igénybevétele engedélyezésének szabályai (min. rendelet),
- a rendőrség nyomozó hatóságainak hatásköre és illetékessége (min. rendelet),

- a rendkívüli halálesetekben követendő rendőri eljárás szabályai (min. rendelet),
- a rendőrség általános bűnmegelőzési feladatai (min. rendelet),
- a rendőrség fogdaszolgálati szabályzata (min. rendelet),
- a vízi rendészettel és vízi közlekedéssel kapcsolatos feladatok, a szabad vízen tartózkodás alapvető szabályai (min. rendelet),
- a rendőrségi feladatok ellátásának rendje a fontosabb közúti, vasúti, vízi és légi szállításokkal kapcsolatban, valamint a rendőrség légiközlekedés-rendészeti és repülésbiztonsági feladatai (min. rendelet),
- a közlekedésrendészeti intézkedések végrehajtásának módja (min. rendelet),
- a közterületen szabálytalanul elhelyezett járművek elszállítása (min. rendelet),
- a rendőrségi adatok kezelésére jogosult szervek feladatai, az adatkezelés részletes szabályai (min. rendelet),
- a rendőr képesítési és egyéb alkalmassági követelményei, valamint az alkalmassági feltételek ellenőrzésének szabályai (min. rendelet),
- a rendőrség szolgálati szabályzata (min. rendelet),
- a rendőri szervek feladata és hatásköre, illetékessége (min. rendelet),
- az állam működése, illetőleg a lakosság ellátása szempontjából kiemelten fontos létesítmények köre (min. rendelet),
- a szolgálati fegyver viselésével és tárolásával kapcsolatos szabályok (min. rendelet),
- a pirotechnikai termékek gyártásának, forgalomba hozatalának, szállításának, tárolásának és kezelésének szabályai (min. rendelet).

A köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény végrehajtási rendeletei:

- a tartósan külföldön foglalkoztatott köztisztviselők, ügykezelők, fizikai alkalmazottak közszolgálati jogviszonyára vonatkozó további szabályok,
- a köztisztviselők képesítési előírásai,
- a közigazgatási szakvizsga.

Az adatok védelmével, kezelésével összefüggő jogszabályok:

- a személyi igazolvány kiadásának és nyilvántartásának technikai szabályai (min. rendelet),
- a külföldre utazásról és az útlevélről szóló 1989. évi XXVIII. törvény végrehajtásáról szóló 13/1989. (XII. 29.) BM rendelet módosítása (min. rendelet),
- az anyakönyvvezetői tanfolyamról és vizsgáról (min. rendelet).

Egyéb jogszabályok:

- az Országos Nukleárisbaleset-elhárítási Rendszer Sugárfigyelő, Jelző és Ellenőrző Szervezetének létrehozásáról és működtetéséről (Korm. rendelet),
- a belügyminiszter feladat- és hatásköréről szóló 39/1990. (IX. 15.) Korm. rendelet módosításáról (Korm. rendelet),
- a Menekülteket Támogató Alapról szóló 1993. évi XXVI. törvény végrehajtásáról (Korm. rendelet),
- az egyes állami vezetők és külföldi személyiségek védelmének és egyes objektumok őrzésének, valamint a hivatali gépjárműellátás és használat szabályozásáról (Korm. rendelet),

- a parancsnoki nyomozásról (min. rendelet),
- a tartalékos hadkötelesek mozgósítása esetén történő meghagyásról (min. rendelet),
- a BM szolgálati lakások elidegenítésével kapcsolatos szabályok (min. rendelet),
- az egyes fontos tisztségeket betöltő személyek ellenőrzéséről szóló 1994. évi XXIII. törvény végrehajtása.

Az 1994. évi munkatervben szereplő, részben teljesített jogalkotási feladatokról

Törvények:

- A katasztrófavédelem egységes irányítási rendszeréről és az Alkotmány ezzel összefüggő módosításáról.
- A tűz elleni védekezésről és a tűzoltóságról.
- A polgári védelemről.
- Az államhatár őrzetéről és a határőrségről.
- A helyi önkormányzatok feladatkörébe tartozó közszolgáltatások egyes kérdéseiről.
- Az államtitok és a hivatali titok védelméről. (A tervezet első változata elkészült.)
- A menedékjogi törvény koncepciójáról.
- Az országos és helyi népszavazásról.
- A köztisztviselők jogállásáról szóló törvény módosításáról. (Egyeztetés alatt.)

Kormányrendeletek:

- A köztisztviselők képzési előírásairól. (Egyeztetés alatt.)
- A közigazgatási szakvizsgáról. (Egyeztetés alatt.)
- A köztisztviselők továbbképzéséről.
- A tartósan külföldön foglalkoztatott köztisztviselők közszolgálati jogviszonyáról.
- A Menekülteket Támogató Alapról szóló törvény végrehajtásáról. (Szakmai egyeztetés alatt.)
- A rendőrség ellenérték fejében végezhető tevékenységéről. (Egyeztetés alatt.)
- A fegyveres biztonsági őrzés feltételeiről. (A törvényi koncepció elkészült, egyeztetés alatt.)
- A védett objektumok őrzéséről és a védett vezetők biztosításáról. (Az egyeztetés második fordulója befejezés előtt.)
- Az Országos Nukleárisbaleset-elhárítási Rendszer működéséről szóló kormányrendelet módosításáról. (Egyeztetés alatt.)

Vákát oldal

3. Táblázatok és ábrák¹

1. táblázat
Önkormányzatok testvérkapcsolatai
(1994. március 1.)

Albán Köztársaság	
Dunaújváros	Elbasan
Amerikai Egyesült Államok	
Budapest Főváros	Fort Worth, New York
Csongrád megye	Toledo
Feldebrő	Buffalo, Massachusetts
Nyíregyháza	Youngstown
Pécs	Seattle, Tucson
Siófok	Walnut Creek (California)
Tatabánya	Fairfield, Christchurch
Belga Királyság	
Nagykőrű	Bruxelles
Pécs	Namur
Szekszárd	Binghampton
Veszprém	Otignes
Bolgár Köztársaság	
Pécs	Sliven
Székesfehérvár	Blagojevgrad
Veszprém	Haskovo
Zalaegerszeg	Dobric
Dán Királyság	
Bács-Kiskun megye	Viborg megye
Csongrád megye	Storstroms megye
Eger	Aarhus
Fejér megye	Eyn
Gyöngyös	Ringsted
Győr-Moson-Sopron megye	Arhaus
Kerekegyháza	Stoholm
Kiskunfélegyháza	Kjellerup
Kiskunmajsa	Aalestrup
Öskü	Odense
Pécs	Horsens
Szabolcs-Szatmár-Bereg megye	Ribe megye
Székesfehérvár	Odense

¹ A szerző gyűjtése.

Szombathely	Kolding
Tiszaalpár	Kjellerup
Veszprém	Gladsaxe
Észtország	
Siófok	Pärnu
Finn Köztársaság	
Ajka	Rovaniemi
Balatonfüred	Kouvola
Békéscsaba	Nikkeli
Budapest	Helsinki
Budapest, XX. ker.	Juankoski, Alpillia
Csongrád	Raisio
Debrecen	Jyväskylä
Eger	Pori
Esztergom	Espoo
Gödöllő	Forssa
Gyöngyös	Pieksämäki
Győr	Kuopio
Hajdúböszörmény	Siilinjärvi
Hatvan	Kokkola
Kaposvár	Rauma
Kecskemét	Hyvinkää
Komárom	Lieto
Körmend	Heinävesi
Miskolc	Tampere
Nagykanizsa	Salo
Nyíregyháza	Kajaani
Oroszlány	Kuhmo
Pécel	Lisalmi
Pécs	Lahti
Püspökladány	Hämeenlinna
Salgótarján	Vantaa
Sátoraljaújhely	Lohja
Siófok	Oulu
Siófok	Pärnu
Sopron	Seinäjoki
Szarvas	Keuruu
Szeged	Turku
Székesfehérvár	Kemi
Szekszárd	Tornio
Szentendre	Uusikaupunki
Szolnok	Riihimäki
Szombathely	Lappeenranta
Tapolca	Lempäälä
Veszprém	Rovaniemi

Vác	Järvenpää
Vásárosnamény	Vammala
Zalaegerszeg	Varkanus
Francia Köztársaság	
Bács-Kiskun megye	Vienne
Budapest	Paris
Debrecen	St. Yrieix
Eger	Macon
Esztergom	Cambrai
Győr	Colmar
Heves megye	Loire-Atlantique
Hódmezővásárhely	Vallais
Jászkisér	Saint-Amand
Karcag	Desvres, St. Gilles
Kecskemét	Arcnail
Kiskunfélegyháza	Bagnols-sur-Cèze, Die
Komló	Eragny
Mesterszállás	Fores l'Abbaye
Mohács	Wattrelos
Nyíregyháza	Massy
Paks	Blaye
Sárospatak	Schalon-sur-Saone
Szabolcs-Szatmár-Bereg megye	Amneville
Szeged	Finistere, Nice
Székesfehérvár	Versailles
Szekszárd	Bezons
Szigetvár	Besancon, Montbeliard
Tápiószecső	Antony
Tápiószentmárton	Tours
Tata	Demmarie Les Lys
Tatabánya	St. Lou, St. Ghislaiu
Vác	Deuil la Barre
Zalaszentlászló	Manneville
Zsámbok	Orell
Görög Köztársaság	
Budapest Főváros	Szaloniki, Athén
Makó	Lefkada
Székesfehérvár	Petrasz
Holland Királyság	
Balatonfüred	Castricung
Budapest Főváros	Amsterdam
Budapest II. kerület	Amstelveen
Budapest VII. kerület	Rotterdam
Buzsák	Gorseel
Csorna	Heumen

Csurgó	Markelo
Fertőd	Milligen Aan De Rijn
Gödöllő	Wageningen
Győr	Heerlen
Hatvan	Maaslius
Heves megye	Aalbourg
Hódmezővásárhely	Haarlemmeer, Hoofddorp
Kecskemét	Eidhaveen
Keszthely	Stad Delden
Mátészalka	Zevenaar
Miskolc	Enschede
Nagykőrös	Haaksbergen
Nagytarcsa	Dippenheim Hengelo
Pápa	Kampen
Pincehely	Uitgeest
Polgárdi	Verseloo
Püspökladány	Hattem
Sárkeresztes	Kempen
Sátoraljaújhely	Franekeradeel
Szeged	Rotterdam
Székesfehérvár	Alselo
Szolnok	Borno
Tata	Alkamaar
Zalaegerszeg	Hengelo
Horvátország	
Mohács	Manastir
Pécs	Eszék
Székesfehérvár	Rijeka
Izrael	
Budapest Főváros	Tel Aviv
Budapest VII. kerület	Cionisták Világszövetsége, Tel Aviv
Győr	Nazareth-Ilit
Kecskemét	Naharya
Kisvárd	Karmiel
Siófok	Netanya
Somogy megye	Jesreel Valley
Szeged	Jeruzsálem
Szombathely	Ramat-Gan
Záhony	Orakiva
Japán	
Debrecen	Toyama város
Hajdú-Bihar megye	Toyama megye
Kanada	
Miskolc	Toronto

Kínai Népköztársaság	
Tolna megye	Szecsuan tartomány
Lengyel Köztársaság	
Emőd	Nowy Tomyśl
Hajdúnánás	Ustron
Kiskőrös	Tarnov
Paks	Gubin
Pécs	Krakkó
Salgótarján	Gilwice
Litván Köztársaság	
Debrecen	Klaipeda
Hódmezővásárhely	Kelme
Luxemburgi Nagyhercegség	
Iváncsa	Becgerich
Moldávia	
Nógrád megye	Kisinyov
Mongólia	
Kaposvár	Danhar
Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága	
Hat magyar önkormányzati szövetség	Birmingham
Budapest VIII. kerület	Islington
Dunaújváros	Coventry
Heves megye	Cwbran (Wales)
Kaposvár	Bath
Kecskemét	Coventry
Komárom-Esztergom megye	Midlothian, Dalkeith
Miskolc	Leeds, Bradford
Szeged	Cambridge
Székesfehérvár	Chorley
Veszprém	Blackpool
Záhony	Ware
Németországi Szövetségi Köztársaság	
Ágfalva	Schefflenz
Ajka	Unna, Dortmund
Almáskamarás	Leimen
Apc	Winkelhaid
Aszód	Obernburg
Babarc	Willingshausen (Loshausen)
Bácsalmás	Backnang
Bácsbokod	Walzbachtal
Baja	Waiblingen, Emmendingen megye
Balatonfüred	Germering, Ludwigsburg megye
Balatonkenese	Bad Urbach
Baranya megye	Rems-Murr megye
Barcs	Sinsheim

Bátaszék	Besingheim
Bátmonostor	Königseggwald
Békés megye	Tuttlingen megye
Biatorbágy	Herbrechtingen
Bikal	Wolfegg
Bikal	Emmingen Liptingen
Bóly	Stöhlinfwn
Bóly	Taunisstein
Bonna	Ulm
Bonyhád	Wernau
Budajenő	Gaildorf
Budakeszi	Neckarsulm
Budaörs	Bretzfeld
Budapest Főváros	Berlin, Frankfurt am Main, Bonn, Babenhausen, Herndorf
Budapest-Pesthidegkút	Mosbach
Budapest IV. kerület	Berlin (Marzahn)
Budapest XV. kerület	Berlin (Helersdorf)
Budapest XX. kerület	Nürtingen
Csákvár	Markt Pyrbaum
Császártöltés	Neu Ansprach, Deggenhausertal
Csengele	Eringinn
Csobánka	Wertheim
Csolnok	Jettingen-Schep-pach
Debrecen	Lage
Diósd	Alsbach-Hahnlein
Dombóvár	Kernen im Remstal
Dorog	Wendlingen/Neckar
Döbrente	Neurath
Dunabogdány	Leutenbach
Dunaföldvár	Weikerschein
Dunaharaszti	Markt Neuburg
Dunakeszi	Westernhorn
Eger	Esslingen a.N, Kiel, Siegen, Wechta
Egyházaskozár	Gerlingen (bei Stuttgart)
Elek	Gerozhofen
Esztergom	Bamberg
Esztergom	Maintal, Ehingen
Etyek	Lauffen a/Neckar, Remschalden-Geradstetten
Fejér megye	Göttingen
Fejér megye	Sigmaringen megye
Felsőtárkány	Dickenschied
Fertőszentmiklós	Pleidelsheim
Fonyód	Leipheim

Gana	Naurath
Gánt	Eschwege
Geresdlak	Erbach-Delmensingen, Blaustein
Gödöllő	Giessen
Gölle	Rednitzheim
Gyöngyös	Pirmasens
Győr	Erfurt, Sindelfingen, Ingolstadt
Győrköny	Weisenbach
Gyula	Ditzigen
Hajdúböszörmény	Neckargmünd
Hajdúszoboszló	Bad Dürkheim, Freigericht
Hajós	Hirrlingen
Harkány	Bruchköbel
Harta	Lossburg
Herceghalom	Mehrstetten
Herend	Marktleuthen Wunsiedel
Héreg	Langweid
Heves megye	Mittelfranken megye
Hidegkút	Schwarzenfeld
Himesháza	Rosdorf
Hódmezővásárhely	Ulm
Hőgyész	Brochen
Isztimér	Hemhofen
Jászberény	Wechta
Jász-Nagykun-Szolnok megye	Rendsburg megye
Kalocsa	Kirchheim/Teck
Kaposfő	Westerröföd
Kaposvár	Glinde
Kapuvár	Bad Brinbach
Karcag	Alkoven
Katymár	Waldstetten
Kecskemét	Rüsselheim
Kisbér	Eslohe
Kisdorog	Burgrieden
Kiskunfélegyháza	Braunfels
Komárom	Naumburg
Komárom-Esztergom megye	Main-Kinzig
Komló	Neckartenslingen, Osnabrück
Kőszeg	Alzey, Vaihingen/Enz
Kunbaja	Dinkelscherben
Kunszentmárton	Teterow
Kurd	Hasselroth
Leányvár	Heilbronn
Lippó	Felheim

Mágocs	Zwingenberg
Majs	Eching
Makó	Rheine
Mány	Leimen
Marcali	Künzelsau
Máriakálnok	Gäufelden
Máriakéménd	Altheim
Martonvásár	Baienfurt
Mecseknádasd	Unterensingen
Mezőberény	Münsingen, Spaichingen, Gronau
Mezőberény	Reichenbach
Mezőkövesd	Bad Salzung
Miskolc	Aschaffenburg, Stuttgart
Mohács	Bensheim
Mór	Freudenburg
Mórággy	Essingen
Mosonmagyaróvár	Hattersheim/Main
Mosonszolnok	Gäufelden
Nagybajom	Tiefenbach
Nagykőrös	Espelkamp
Nagymányok	Plüderhausen
Nagynyárád	Seigertshausen
Nagytevel	Karlsruhe-Neureut
Nagyvenyim	Altonmünster
Nemesnádudvar	Neibshiem (Bretten)
Németkér	Büchenbach
Nógrád megye	Altenstadt megye, Ingolstadt megye
Nyergesújfalu	Karlsdorf-Neuthard, Neu Wulmstorf
Nyíregyháza	Iserlohn
Orosháza	Weimar-Schöndorf
Páka	Wessendorf
Paks	Lauda-Königshofen, Reichertshofen
Pápa	Schweitzingen
Pápakovácsi	Naurath
Pécs	Fellbach
Pécsvár	Külsheim
Pétervársára	Eberdingen
Pilisborosjenő	Steinheim am Albuch
Piliscsaba	Winnenden
Pilisszentiván	Marktleugast
Pilisvörösvár	Gerstetten, Gröbenzell, Wehrheim, Zweibrücken
Pomáz	Oberhausen-Rheinhausen
Pusztavám	Geretsried
Salgótarján	München

Sárvár	Steinheim/Murr
Soltvadkert	Bodenhausen
Solymár	Wüstenrot
Somberek	Langenau
Somogyfajsz	Schanckenburg
Somogy megye	Ludwigsburg megye, Rhein-Neckar megye
Sopron	Kempten/Allgäu, Bad Wimpfen
Sümeg	Aichtal
Szakmár	Theilheim
Szeged	Darmstadt
Székesfehérvár	Weissenburg, Schwäbisch Gmünd
Szekszárd	Aalen, Bietigheim-Bissingen
Szendehely	Kürnach, Türkheim
Szentendre	Weirtheim/Main
Szentes	Markgröningen
Szerencs	Geisenheim, Malchin
Szigetszentmárton	Wellmar
Szigetújfalu	Waghäusel
Szigetvár	Eppingen
Szikszó	Waldems
Szilvásvár	Berlin/Zehndorf kerület
Szolnok	Reutlingen
Szombathely	Schwäbisch-Bmünd, Kaufbeuren
Tab	Dettenhausen
Taksony	Henfeld
Tapolcafü	Naurath
Tarján	Staufenberg
Tát	Schrattenbach, Dietmansried
Tata	Gerlingen
Tatabánya	Aalen
Téglás	Affelterbach
Tiszafüred	Neuss
Tiszakécske	Lübbecke
Tiszakécske	Lübeck
Tiszaújváros	Ludwigshafen
Tóalmás	Feldafingen
Tokaj	Oesterich-Wingel
Tököl	Klein-Rännau
Tolna	Stutensee
Tolna megye	Main-Tauber megye
Tótvázsony	Dobel
Tök	Wettenberg
Törökbálint	Süssen, Graben-Neudorf
Várgesztes	Eschwege

Városlőd	Wiesthal
Vaskút	Mutlagen, Türkheim
Vecsés	Rheinstetten
Vértesacsá	Wendlingen (Loshausen)
Vértesboglár	Pyrbaum
Veszprém	Bottrop
Veszprém megye	Wunsiedel megye
Villány	Eislingen/Fils
Vokány	Leonberg
Zalakaros	Puchheim
Zala megye	Mannheim, Waldshut
Zsámbék	Launsbach, Wettenberg
Zirc	Pohlheim
Zalaegerszeg	Kusel
Zala	Waldshut
Olasz Köztársaság	
Albertirsa	Brembio, Gaggiano
Bács-Kiskun megye	Modena megye
Debrecen	Chieti
Délegyháza	Bisenti
Dunakeszi	Casalgrande
Dunaújváros	Terni
Encs	Massa-Marittima
Győr-Moson-Sopron megye	Trieste
Gyula	Mudrio
Hajós	Minerbio
Hatvan	Tavernelle
Heves	Breganze
Hosszúhetény	Mordo
Jánoshalma	Granarolo dell Emilia
Jászberény	Conselle
Jász-Nagykun-Szolnok megye	Pescara
Kaposvár	Schio
Komló	Ascoli
Marcali	Cmaiore
Miskolc	Trento, Riva del Garda
Mosonmagyaróvár	Arese
Nagyatád	San Vito al Tagliamento
Nagykát	Alfonsine
Nógrád megye	Calabria
Nyíregyháza	Gorizia
Sárospatak	Collegno
Somogy megye	Vincenza
Százhalombatta	Sanazzaro de Burgondi
Szécsény	Coderiga

Székesfehérvár	San Salvo
Szekszárd	Ravenna
Szikszó	Dro
Veszprém	Lecce megye
Orosz Föderáció	
Bács-Kiskun megye	Szimferopol (Krimi Közt.)
Jász-Nagykun-Szolnok megye	Kazany
Kaposvár	Tver
Nagyköre	Rosztov
Szeged	Szverdlovszk
Székesfehérvár	Luganszk
Tatabánya	Izsevszk (Udmurt Köztársaság)
Osztrák Köztársaság	
Bábolna	Sieghartskirchen
Budapest Főváros	Bécs
Császártöltés	Häfflein
Detk	Ampflwang
Dunaújváros	Linz
Gógánfa	Eisenstadt
Gyöngyös	Zeltweg
Győr-Moson-Sopron megye	Mattersburg
Gyula	Krampendorf
Hajós	Lengenfeld
Hajdú-Bihar megye	Voralberg (Land)
Heves megye	Oberösterreich (Land)
Jász-Nagykun-Szolnok megye	Innsbruck, Wiener Neustadt
Kaposvár	Villach
Kecskemét	Dornbirn
Kiskőrös	Ried
Kiskőrös	St. Polten Judendorf-Stassengel
Kisújszállás	Eberschwang
Körmend	Fürstenfeld
Pécs	Graz
Sármellék	Nussdorf ob der Traisen
Szajol	Neumarkt am Wallensee
Szászvár	St. Radegund
Székesfehérvár	Wiener Neustadt
Szombathely	Oberwart
Tiszakécske	Hallein
Vámosszabadi	Siegendorf, Neudorf
Portugália	
Budapest	Lisszabon
Románia	
Békés megye	Dolja megye, Moldva
Budapest XV. Kerület	Maroshévíz

Eger	Gyergyószentmiklós
Gödöllő	Csíkszereda
Gyöngyössolymos	Kápolnásfalu
Győr	Brassó
Győr-Moson-Sopron megye	Karánsebes, Leszpény, Krassó-Szörény megye
Gyula	Csíkszereda
Hatvan	Kézdivásárhely
Hódmezővásárhely	Arad
Jász-Nagykun-Szolnok megye	Nagyvárad, Máramaros megye
Kaposvár	Csíkszereda
Kiskőrös	Margitta
Kiskunfélegyháza	Korond
Komló	Belényes
Mohács	Aranyosgyéres
Pécs	Kolozsvár
Rém	Gyimesbükk
Siófok	Gyergyószentmiklós
Somogy megye	Hargita megye
Szekszárd	Lugos
Szentendre	Kézdivásárhely, Zilah
Veszprém	Tusnádfürdő
Vésztő	Igazfalva, Vergyes
Zala megye	Csíkszereda, Zilah megye, Székelyszáldobos
Tab	Tusnádfürdő
Tatabánya	Sepsiszentgyörgy
Svájci Államszövetség	
Abaliget	Knonau
Alsótold	Vernate
Debrecen	Zürich
Dombóvár	Leukerbad
Ecseg	Obernhelfenschwil
Heves	St. Gallen
Jászágó	Heitenried
Jáskisér	Niederlenz
Jászladány	Bassersdorf
Mindszentgodisa	Niederhelfenschwil
Nagykőrös	Thun
Sásd	Neftenbach
Szeged	Saenen
Tar	Malleray
Szlovák Köztársaság	
Bátonyterenye	Rimaszombat
Budaörs	Dunaszerdahely
Dunakeszi	Galánta

Encs	Hnúšťa, Szepsi
Galgaguta	Árva
Gödöllő	Dunaszerdahely
Győr-Moson-Sopron megye	Galántai járás
Hajdúhadház	Jeneské
Jászberény	Kokava nad Rimavicou
Kazincbarcika	Komárno
Kiskunhalas	Liptovský Mikuláš
Komárom	Komárno
Nagykáta	Lučenec (Losonc)
Nyíregyháza	Eperjes
Ózd	Marcelová
Paks	Nové Mesto nad Váhom
Pápa	Nova Dubnica
Salgótarján	Besztercebánya
Székesfehérvár	Pozsony
Szombathely	Nagyszombat
Tata	Rimaszombat
Tatabánya	Komárno
Tiszaújváros	Roznava
Szlovén Köztársaság	
Szombathely	Maribor
Szerbia	
Hódmezővásárhely	Zenta
Lórév	Kovin
Ráckeve	Kovin
Szentendre	Kruševac
Ukrán Köztársaság	
Bács-Kiskun megye	Krím Tartomány
Encs	Kolomia
Gödöllő	Beregszász
Hatvan	Beregszász
Jász-Nagykun-Szolnok megye	Ungvár
Miskolc	Ungvár
Nyíregyháza	Ungvár
Pécs	Lvov
Szombathely	Munkács
Tatabánya	Dnyepropetrovszk
Török Köztársaság	
Budapest Főváros	Ankara, Isztambul
Nyíregyháza	Asyon
Pécs	Kutahya
Sárospatak	Rodostó

2. táblázat
Hazai új városok 1991–1994 között

Sor-szám	Városnév	Várossá nyilvánítás éve	Terület [ha]	Népességszám [fő]		Korábbi közig. státusz	
				1996. 01. 01.	1999. 01. 01.	Mezőváros	Járási székhely
1.	Aszód	1991	1 620	5 772		1761–1896	1912–1965
2.	Derecske	1991	10 358	9 179		1572–1871	1851–1979
3.	Mezőcsát	1991	10 307	6 675		1687–1882	1883–1982
4.	Jászárokszállás	1991	7 717	8 589		1745–1886	
5.	Téglás	1991	3 833	6 108		1703–1886	
6.	Balatonlelle	1991	4 323	4 890			
7.	Enying	1992	8 278	7 277		1829–1886	1867–1961
8.	Lőrinci	1992	3 329	5 989			
9.	Nyíradony	1992	9 659	7 407			1881–1950
10.	Tiszalök	1992	5 872	5 927		1756–1893	1870–1970
11.	Újfehértó	1992	14 088	13 334		1836–1886	
12.	Balatonföldvár	1992	1 532	2 152			
13.	Hévíz	1992	831	4 397			
14.	Lengyeltóti	1992	3 957	3 397			1871–1950
15.	Abony	1993	12 797	15 221		1748–1882	1840–1950
16.	Jászfényszaru	1993	7 616	5 730		1831–1871	
17.	Polgár	1993	9 747	8 184		1613–1802	1950–1970
18.	Tiszaöldvár	1993	8 034	11 514		1875–1890	1886–1950
19.	Kecel	1993	11 448	8 968			
20.	Pécsvárad	1993	3 603	4 038		1333–1871	1849–1966
21.	Lajosmizse	1993	16 466	10 994			
22.	Soltvadkert	1993	10 886	7 576			
23.	Baktalórántháza	1993	3 525	3 590		1847–1896	1912–1972
24.	Mindszent	1993	5 939	7 542			1884–1950
25.	Ibrány	1993	6 042	6 657			
26.	Tótkomlós	1993	12 540	7 109			
27.	Máriapócs	1993	2 209	2 179		1816–1872	
28.	Nagyhalász	1993	4 434	5 941			

3. táblázat

A helyi önkormányzatok részesedése a központi költségvetésből (1991–1994)

Megnevezés	1991. évi teljesítés	1992. évi teljesítés	1993. évi teljesítés	1994. évi várható
A központi költségvetés kiadási főösszege millió Ft-ban	973 038	1 189 637	1 240 793	1 637 695
Ebből: A helyi önkormányzatok támogatása millió Ft-ban	190 672	219 452	266 869	296 450
A helyi önkormányzatok támogatása	19,60%	18,45%	21,51%	18,10%

4. táblázat

Helyi önkormányzatok bevételeinek megoszlása jogcímenként, településsorosan 1991–1994. évben

Sor-szám	Megnevezés	1991. évi teljesítés (Mrd Ft)	1992. évi teljesítés (Mrd Ft)	1993. évi teljesítés (Mrd Ft)	1994. évi várható (Mrd Ft)
1.	Helyi adók	2,5	3,4	4,7	4,6
2.	További saját folyó bevételek	13,3	14,3	12,7	11,5
3.	Átengedett bevételek	12,2	13,0	8,8	8,7
4.	Felhalmozási bevételek	3,9	5,5	7,9	10,7
5.	Állami hozzájárulások és támogatások	49,3	43,7	44,2	39,8
6.	Államháztartás más alrendszeréből származó további bevételek együtt	17,8	17,3	17,0	17,6
7.	Államháztartáson kívülről származó egyéb bevételek, átutalások	0,6	1,8	1,1	1,0
8.	Hitel	0,3	0,8	3,1	5,9
9.	Értékpapírok értékesítéséből származó bevételek	0,1	0,2	0,5	0,2
10.	Mindösszesen	100,0	100,0	100,0	100,0
	Bevételelnövekedés az előző évhez képest %-ban	131,0%	127,0%	117,0%	114,0%
	A helyi önkormányzatok összes bruttó (GFS) kiadásai, a GDP-hez viszonyítva %-ban	14,6%	16,5%	16,4%	16,8%
	Fogyasztói árindex alakulása az előző évhez képest (%-ban)	135,0%	123,0%	122,5%	118,8%
	A helyi önkormányzatok központi költségvetésből származó állami hozzájárulások jogcímeinek száma (db-ban)	36	45	48	53

Megjegyzés: Bevétel összesen (milliárd Ft-ban), ennek nominális növekedése évente, infláció mértéke évenként (%-ban)

5. táblázat

A helyi önkormányzatok bevételei, bevételtípusonként, milliárd HUF-ban (1991–1994)

Sor-szám	Megnevezés	1991. évi teljesítés (Mrd Ft)	1992. évi teljesítés (Mrd Ft)	1993. évi teljesítés (Mrd Ft)	1994. évi várható (Mrd Ft)
1.	Intézményi tevékenység bevétele	43 592	41 091	54 202	55 000
2.	Illetékbevétele	8 522	9 283	10 534	10 000
3.	Helyi adóbevétele	9 478	17 221	27 100	27 000
4.	Kamatbevétele	9 353	15 588	9 076	7 000
5.	Egyéb különféle bevételek	5 435	7 847	5 065	7 800
6.	SAJÁT FOLYÓ BEVÉTELEK ÖSSZESEN (= 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6)	76 380	91 030	105 977	106 800
7.	Személyi jövedelemadó átengedett összege	47 019	62 986	48 953	61 298
8.	Gépjárműadó-bevétele		2 331	2 480	2 600
9.	ÁTENGEDETT BEVÉTELEK ÖSSZESEN (= 7 + 8)	47 019	65 317	51 433	63 898
10.	FELHALMOZÁSI ÉS TŐKEBEVÉTELEK ÖSSZESEN	15 587	28 458	48 945	61 300
11.	Normatív állami hozzájárulás	148 528	169 787	207 545	210 828
12.	SZJA kiegészítése	6 931	7 340	6 480	6 561
13.	Egyéb támogatások és átcsoportosított pénzeszközök	35 213	42 325	42 557	79 061
14.	ÁLLAMI HOZZÁJÁRULÁSOK ÉS TÁMOGATÁSOK ÖSSZESEN (= 11 + 12 + 13)	190 672	219 452	256 582	296 450
15.	Társadalombiztosítási Alaptól átvett pénzeszközök	67 087	80 765	91 625	94 200
16.	Központi költségvetési szervezetektől és elkülönített pénzalapoktól átvett pénzeszköz	839	2 954	7 132	6 900
17.	ÁLLAMHÁZTARTÁSON BELÜLI ÁTUTALÁSOK ÖSSZESEN (= 15 + 16)	67 926	83 719	98 757	101 100
18.	Államháztartáson kívüli átutalás, költségvetési kieg., visszatérítés, egyéb elszámolás	3 096	20 421	15 997	8 000
19.	Hitelfelvételből származó hitel tőkebevétele	4 843	7 494	25 279	47 000
20.	EGYÉB BEVÉTELEK ÖSSZESEN (= 18 + 19)	7 939	27 915	41 276	55 000
21.	HELYI ÖNKORMÁNYZATOK ÖSSZES BEVÉTELE (6 + 9 + 10 + 14 + 17 + 20)	405 523	515 891	602 970	684 548

6. táblázat

A helyi önkormányzatoknak nyújtott normatív hozzájárulás, milliárd HUF-ban (1991–1994)

Sor-szám	Megnevezés	1991. évi teljesítés (Mrd Ft)	1992. évi teljesítés (Mrd Ft)	1993. évi teljesítés (Mrd Ft)	1994. évi várható (Mrd Ft)
1.	Községek általános támogatás	5 806	5 830	5 836	5 840
2.	Települési üzemeltetés támogatása		31 578	41 612	40 221
3.	Kommunális tevékenység végzésének támogatása	14 766			
4.	Inaktív lakosokra jutó támogatás	14 283			
5.	Állandó lakosok után járó támogatás	21 095			
6.	Gazdasági, társadalmi szempontból elmaradt települések támogatása			1 691	1 683
7.	Lakásgazdálkodási tevékenységhez kapcsolódó támogatás	750	5 000	6 999	7 104
8.	Üdülőhelyi feladatokhoz kapcsolódó támogatás		865	806	1 076
9.	Szociálpolitikai feladatokhoz kapcsolódó támogatás		16 080	27 686	32 436
10.	Gyermekek- és ifjúságvédelmi feladatokhoz kapcsolódó támogatás	5 983	6 202	6 350	6 175
11.	Szociális otthoni, intézeti ellátáshoz kapcsolódó támogatás	5 788	6 883	7 445	
12.	Ápoló, gondozó otthoni és rehabilitációs intézményi ellátáshoz kapcsolódó feladatok támogatása				6 559
13.	Felnőttkorú fogyatékosok ápoló, gondozó otthoni ellátásához kapcsolódó támogatás				1 413
14.	Idősek és fogyatékosok nappali intézményi ellátása	999	1 109	1 231	1 247
15.	Idősek és fogyatékosok szállást biztosító intézményi ellátásának támogatása	106	226	228	
16.	Átmeneti elhelyezést nyújtó intézményi ellátás támogatása				275
17.	Hajléktalanok átmeneti szállásának támogatása				235
18.	Fiatalkorúak gyermekotthoni és pedagógiai intézményi ellátásának támogatása	1 475	1 607	2 272	2 309
19.	Óvodai ellátás támogatása	5 669	7 236	10 451	10 539
20.	Nemzetiségi és etnikai óvodai ellátás támogatása	90	134	175	188

Sor-szám	Megnevezés	1991. évi teljesítés (Mrd Ft)	1992. évi teljesítés (Mrd Ft)	1993. évi teljesítés (Mrd Ft)	1994. évi várható (Mrd Ft)
	ALAPFOKÚ OKTATÁS TÁMOGATÁSA ÖSSZESEN	36 778	42 656	46 972	45 632
	<i>EBBŐL:</i>				
21.	Általános iskolai oktatáshoz kapcsolódó támogatás	33 374	38 508	41 880	40 252
22.	Alapfokú zenei képzésben részesülők támogatása	1 419			
23.	Alapfokú művészeti oktatásban részesülők támogatása		1 690	2 245	2 433
24.	Fogyatékos gyermekek oktatásához kapcsolódó támogatás	1 985	2 458	2 847	2 947
	KÖZÉPISKOLAI OKTATÁS TÁMOGATÁSA ÖSSZESEN:	30 100	35 906	39 995	40 105
	<i>EBBŐL:</i>				
25.	Gimnáziumi oktatáshoz kapcsolódó támogatás	5 503		9 729	
26.	Szakközépiskolai oktatáshoz kapcsolódó támogatás	10 888			13 550
27.	Szakközépiskolai, szakiskolai oktatáshoz kapcsolódó támogatás		13 507	13 074	
28.	Gimnáziumi, szakiskolai oktatáshoz kapcsolódó támogatás		6 610		9 764
29.	Szakmunkásképzés elméleti oktatásához kapcsolódó támogatás	6 926	7 855	7 709	7 214
30.	Szakmunkásképző iskola tanműhelyének működéséhez kapcsolódó támogatás	1 356	1 585	2 045	2 146
31.	Nemzetiségi, etnikai és két tanítási nyelvű középiskola támogatása	893	1 199	1 590	1 697
32.	Diákotthoni ellátáshoz kapcsolódó támogatás	4 534	5 150	5 321	5 207
33.	Sportfeladatokhoz kapcsolódó támogatás			527	527
34.	Helyi közművelődési tevékenységek támogatása	1 055	2 105	2 634	2 632
35.	Megyei, fővárosi önkormányzatok igazgatási és közművelődési feladatainak támogatása	1 000		5 162	5 159
36.	Térségi feladatok támogatása		4 210		
37.	Lakáskamat támogatása		2 159		
38.	Gyógy- és üdülőhelyi díjak támogatása	875			
39.	Helyi önkormányzati tulajdonban lévő vidéki színházak támogatása	920			
40.	Fővárosi önkormányzat tulajdonában lévő színházak támogatása	630			

7. táblázat
Teljesítések, 1991–1994.

Sor-szám	Megnevezés	1991. évi teljesítés (Mrd Ft)	1992. évi teljesítés (Mrd Ft)	1993. évi teljesítés (Mrd Ft)	1994. évi várható (Mrd Ft)
1.	Béralap	110 736	133 831	166 293	192 000
2.	Társadalombiztosítási járulék	47 352	59 288	74 780	84 410
3.	Egyéb működési kiadások	131 678	169 023	201 901	204 350
4.	MŰKÖDÉSI KIADÁSOK ÖSSZESEN	289 766	362 142	442 974	480 760
5.	Kamatfizetés	2 217	2 177	2 771	6 000
6.	FOLYÓ KIADÁSOK ÖSSZESEN	291 983	364 319	445 745	486 760
7.	Felhalmozási és tőke jellegű kiadások	63 460	96 941	111 499	119 300
8.	Lakossági pénzbeli juttatások	12 635	18 338	27 953	32 000
9.	Egyéb elszámolások, vállalkozások támogatása, ált. céltartalék	5 411	18 311	16 004	12 000
10.	Hitel visszafizetése	5 073	7 337	10 577	12 000
11.	TÁRGYÉVI KIADÁSOK ÖSSZESEN	378 562	505 246	611 778	662 060

8. táblázat
A települési önkormányzatok népességszám* szerinti megoszlása

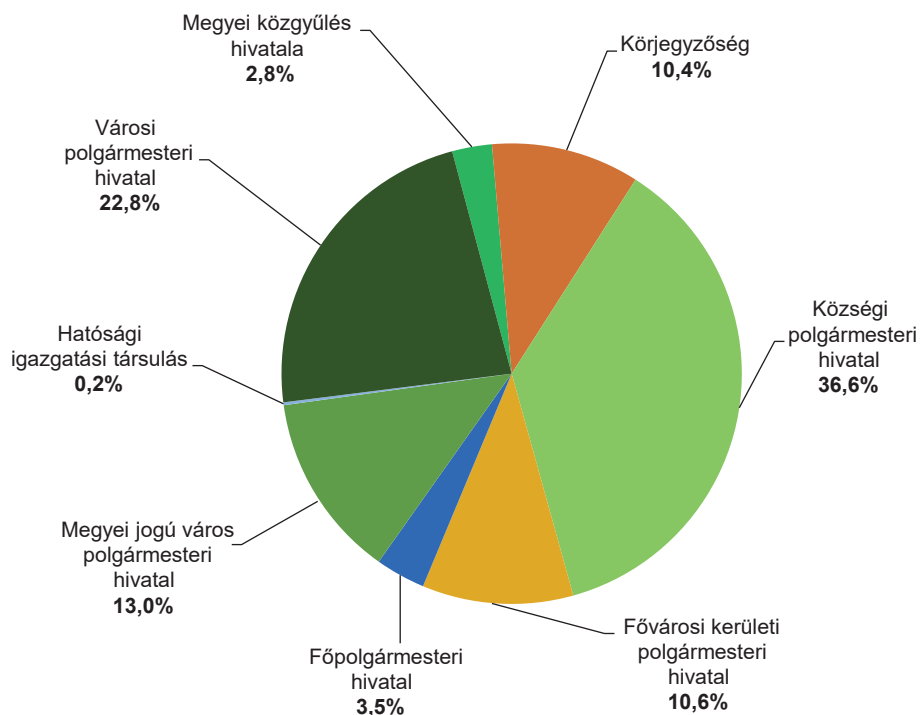
Népességszám*	Települések száma	%
0 – 99	70	2,25
100 – 199	205	6,58
200 – 299	248	7,96
300 – 499	441	14,16
500 – 699	337	10,82
700 – 999	390	12,52
1000 – 1499	397	12,75
1500 – 1999	267	8,57
2000 – 4999	489	15,70
5000 – 9999	131	4,21
10000 – 19999	78	2,50
20000 – 49999	40	1,28
50000 – 99999	12	0,39
100000 – 199999	7	0,22
200000 – fő fölé	2	0,06
Összesen: 10 374 823 fő	3114	100

* Az 1990. évi népszámlálási adatokból képzett csoportok

9. táblázat

*Az önkormányzatoknál közszolgálati jogviszonyban állók száma
(1993. január 1.)*

Foglalkoztatottak	Fő
Teljes munkaidőben foglalkoztatottak	39 990
Nem teljes munkaidőben foglalkoztatottak	3 515
Összesen	43 505

1. ábra

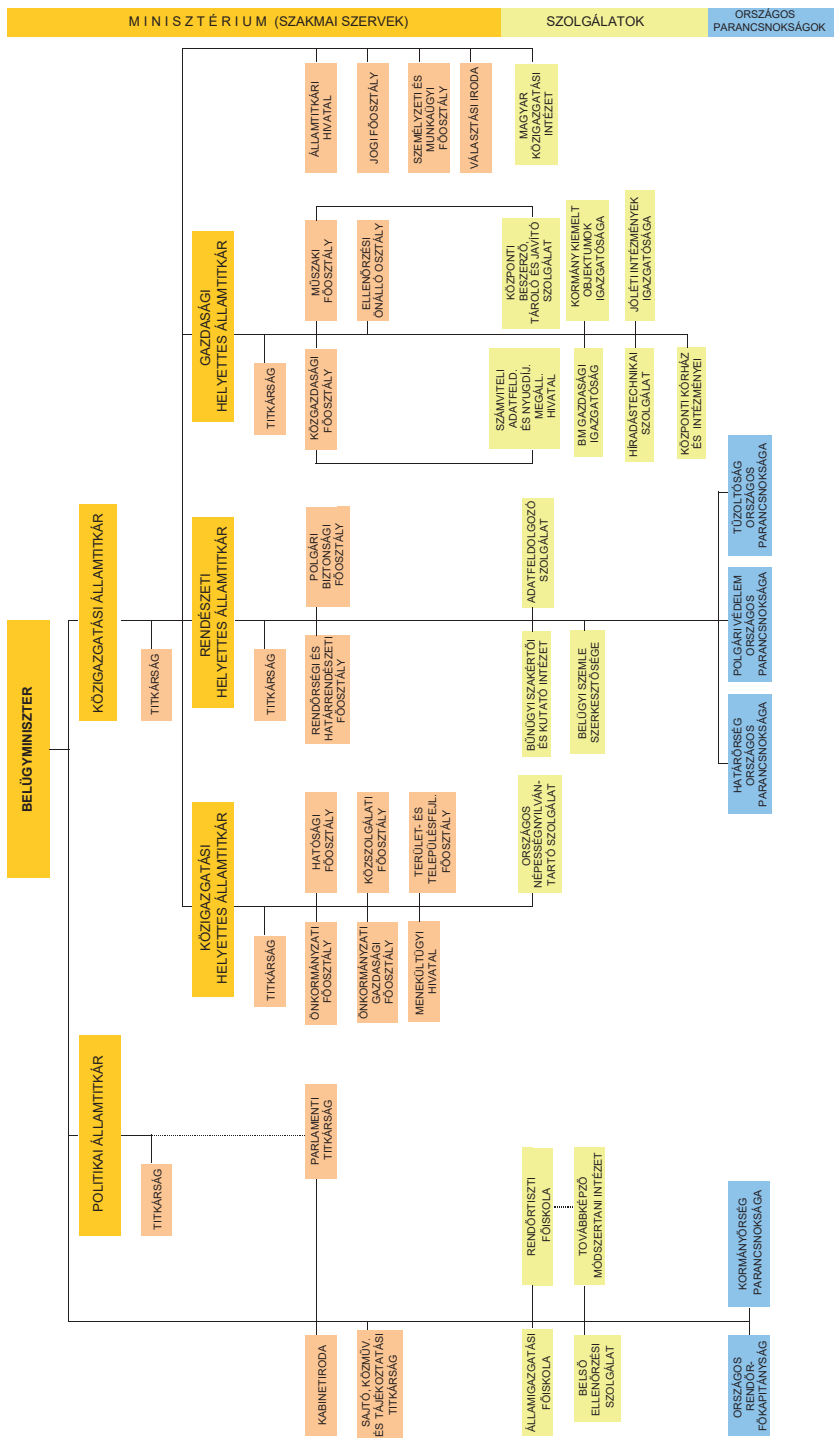
Az önkormányzati igazgatásban dolgozók megoszlása

10. táblázat
A képviselő-testületek döntései (1992–1993)

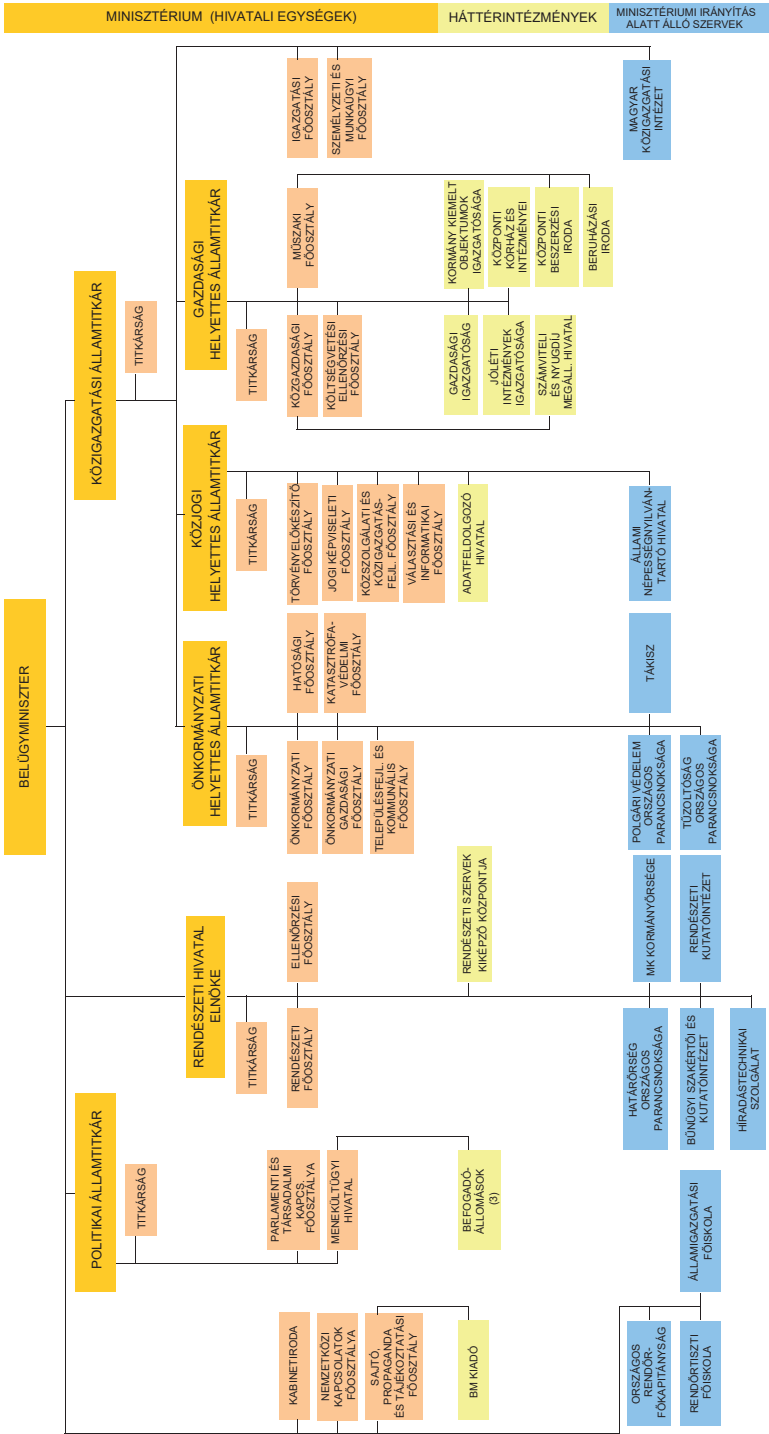
Önkormányzat típusa	Egy önkormányzatra jutó rendeletek száma		Egy önkormányzatra jutó határozatok száma	
	1992	1993	1992	1993
Községi önkormányzatok	8	7	74	70
Városi önkormányzatok	23	20	211	190
Megyei jogú városi önkormányzatok	35	39	337	285
Megyei önkormányzatok	14	12	126	106
Fővárosi önkormányzatok	28	47	1536	1446
Fővárosi kerületi önkormányzatok	14	25	590	570
Országos összesen	9	8	87	81

11. táblázat
*A képviselő-testületek döntéseinek törvényessége
 (1992–1993)*

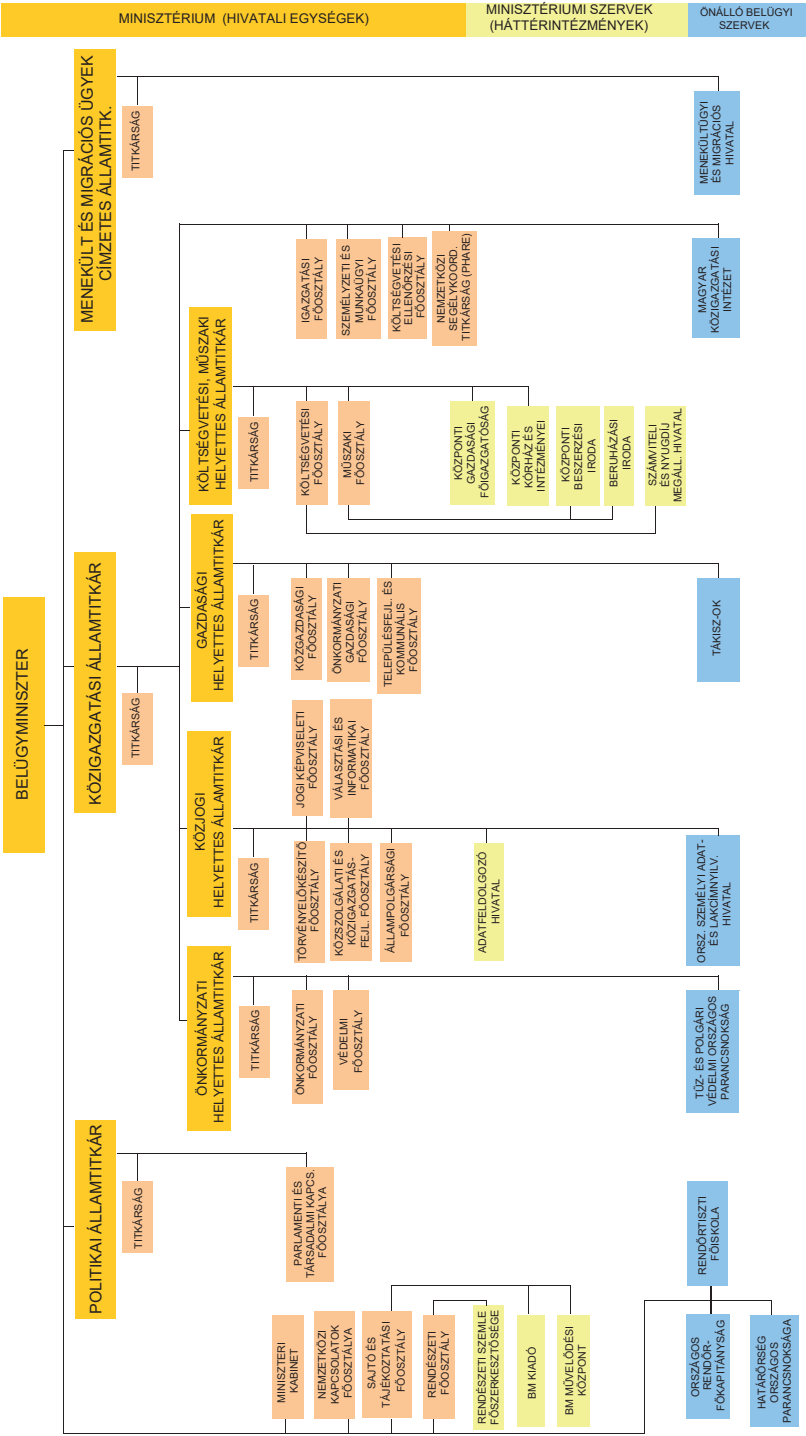
Önkormányzat típusa	Egy önkormányzatra jutó törvénysértő rendeletek száma		Egy önkormányzatra jutó törvénysértő határozatok száma		Egy önkormányzatra jutó mulasztásos tör- vénysértések száma	
	1992	1993	1992	1993	1992	1993
Községi önkormányzatok	0,4	0,4	1,0	0,7	0,6	0,8
Városi önkormányzatok	0,9	0,8	1,3	0,9	0,5	0,4
Megyei jogú városi önkormányzatok	2,1	1,7	1,4	1,6	0,8	0,4
Megyei önkormányzatok	0,2	0,3	0,6	0,1	0,3	0,1
Fővárosi önkormányzatok	7,0	4,0	106,0	24,0	5,0	2,0
Fővárosi kerületi önkormányzatok	4,3	3,8	123,7	42,4	0,6	0,9
Országos összesen	0,5	0,5	1,9	1,0	0,6	0,7

2. ábra

3. ábra

5. ábra

12. táblázat

*A Belügyminisztérium hivatali szervezeti egységeinél a betöltetlen státusok
(1991. december állapot)*

Szervek megnevezése	Rendszerezített státusok száma	Betöltetlen státusok száma
<i>Miniszteri közvetlen szervek</i>		
Kabinetiroda	15	2
Nemzetközi Kapcsolatok Főosztálya	20	4
Sajtó-, Propaganda és Tájékoztatási Főosztály	16	4
Rendészeti Hivatal	45	2
<i>Politikai államtitkári közvetlen szervek</i>		
Titkárság	7	1
Parlamenti és Társadalmi Kapcsolatok Főosztálya	11	4
Menekültügyi Hivatal	26	7
<i>Közigazgatási államtitkári közvetlen szervek</i>		
Titkárság	6	1
Igazgatási Főosztály	47	1
Személyzeti és Munkaügyi Főosztály	53	1
<i>Önkormányzati közvetlen szervek</i>		
Titkárság	6	–
Önkormányzati Főosztály	32	3
Önkormányzati Gazdasági Főosztály	31	4
Településfejlesztési és Kommunális Főosztály	24	3
Hatósági Főosztály	77	12
Katasztrófavédelmi Főosztály	24	5
<i>Közbiztonsági államtitkári közvetlen szervek</i>		
Titkárság	5	2
Törvény-előkészítő Főosztály	32	1
Jogi Képviselői Önkormányzat	7	–
Közbiztonsági és Közigazgatás-fejlesztési Főosztály	18	3
Választási és Informatikai Főosztály	28	12
<i>Gazdasági helyettes államtitkári közvetlen szervek</i>		
Titkárság	5	–
Közigazgatási Főosztály	35	4
Műszaki Főosztály	46	4
Költségvetési Ellenőrzési Főosztály	19	3
Minisztérium összesen:	635	83
Közigazgatási államtitkár és helyettes államtitkár	+4	

13. táblázat

*A Belügyminisztérium hivatali szervezeteinél rendszeresített státusok számáról
(1994. január 1. – 1994. december 31.)*

Szervek megnevezése	Rendszeresített státusok száma összesen	
	Jan. 1.	Dec. 31.
<i>Miniszteri alárendeltségben működik</i>		
Miniszteri Kabinet (július 31-éig Miniszteri Titkárság és Kabinetiroda együtt)	28	–
Miniszteri Titkárság	–	7
Kabinetiroda	–	16
Nemzetközi Főosztály (augusztus 31-éig Nemzetközi Kapcsolatok Főosztálya)	19	22
Sajtó és Tájékoztatási Főosztály	15	15
Rendészeti Főosztály	*8	*8
<i>Politikai államtitkári alárendeltségben működik</i>		
Politikai Államtitkár Titkársága	6	6
Parlamentari Titkárság (november 30-áig Parlamenti és Társadalmi Kapcsolatok Főosztálya)	10	5
<i>Közigazgatási államtitkári alárendeltségben működik</i>		
Közigazgatási Államtitkár Titkársága	6	6
Igazgatási Főosztály	46	46
Személyzeti és Munkaügyi Főosztály	53	53
Költségvetési Ellenőrzési Főosztály	24	24
Nemzetközi Segélykoordinációs Titkárság (szept. 1-jétől Nemzetközi Főosztályban)	7	–
<i>Önkormányzati helyettes államtitkári alárendeltségben működik</i>		
Önkormányzati Helyettes Államtitkár Titkársága	5	5
Önkormányzati Főosztály	52	52
Településfejlesztési és Lakásügyi Főosztály (márc. 15-éig Közgazdasági Helyettes Államtitkárnál)	23	30
Védelmi Iroda	4	4
<i>Közjogi helyettes államtitkári alárendeltségben működik</i>		
Közjogi Helyettes Államtitkár Titkársága	4	4
Törvényelőkészítő Főosztály	29	29
Jogi Képviselői Főosztály	9	10
Közigazgatásfejlesztési Főosztály	23	23
Választási és Informatikai Főosztály	24	24
Állampolgársági Főosztály	63	63
<i>Közgazdasági helyettes államtitkári alárendeltségben működik</i>		
Közgazdasági Helyettes Államtitkár Titkársága	5	5
Közgazdasági Főosztály (márc. 16-ától Költségvetési Főosztállyal összevonva)	3	33
Műszaki Főosztály (márc. 15-éig költségvetési-műszaki helyettes államtitkárnál)	49	49
Önkormányzati Gazdasági Főosztály	41	34

Szervek megnevezése	Rendszeresített státusok száma összesen	
	Jan. 1.	Dec. 31.
<i>Költségvetési-műszaki helyettes államtitkári alárendeltségben működik</i>		
Költségvetési-Műszaki Helyettes Államtitkár Titkárság (márc. 16-ától megszűnt)	5	–
Költségvetési Főosztály (márc. 16-ától Közgazdasági Főosztállyal összevonva)	30	–
Összesen: <i>Közigazgatási államtitkár és helyettes államtitkár</i>	591 + 5	+4

Megjegyzés: * a Rendszeti Főosztályhoz a közszolgálati jogviszonyba tartozó 8 státuson kívül további 29 hivatalos státust – az ORFK-tól (23) és a határőrségtől (6) – vezényléssel biztosítanak.

14. táblázat

A Belügyminisztérium hivatali egységeinek 1994. évi ügyiratforgalma

A hivatali egység		
Neve	Ügyiratforgalma	
	Főszámra iktatott iratok száma	Alsószámra iktatott iratok száma
<i>A belügyminiszter alárendeltségében működő hivatali egységek</i>		
Nemzetközi Főosztály	1 781	3 636
Sajtó- és Tájékoztatási Főosztály	185	767
Rendszeti Főosztály	2 710	1 990
<i>A politikai államtitkár alárendeltségében működő hivatali egységek</i>		
Politikai Államtitkár Titkársága	1 675	0
Parlamenti Titkárság	334	0
<i>A közigazgatási államtitkár alárendeltségében működő hivatali egységek</i>		
Közigazgatási Államtitkár Titkársága	4 125	839
Igazgatási Főosztály	7 606	8 507
Személyzeti és Munkaügyi Főosztály	6 742	1 369
Költségvetési Ellenőrzési Főosztály	630	10
<i>Az önkormányzati helyettes államtitkár alárendeltségében működő hivatali egységek</i>		
Helyettes Államtitkár Titkársága	3 437	988
Önkormányzati Főosztály	1 791	703
Településfejlesztési és Lakásügyi Főosztály	2 600	610
Védelmi Iroda	658	137
<i>A közjogi helyettes államtitkár alárendeltségében működő hivatali egységek</i>		
Helyettes Államtitkár Titkársága	190	361
Törvény-előkészítő Főosztály	1 435	11 611
Jogi Képviselési Főosztály	1 519	4 958
Közigazgatás-fejlesztési Főosztály	1 109	2 002

A hivatali egység		
Neve	Ügyiratforgalma	
	Főszámra iktatott iratok száma	Alsószámra iktatott iratok száma
Választási és Informatikai Főosztály	2 393	3 894
Állampolgársági Főosztály	11 267	17 258
<i>A közigazdasági helyettes államtitkár alárendeltségében működő hivatali egységek</i>		
Helyettes Államtitkár Titkársága	1 392	442
Önkormányzati Gazdasági Főosztály	5 358	3 374
Közigazdasági Főosztály	1 794	610
Műszaki Főosztály	2 336	1 962
A hivatali egységek ügyiratforgalma összesen:	63 067	66 028

4. Jelentés az OECD-tagországok reformtevékenységéről (OECD PUMA 1990. Párizs)

Ez a jelentés az OECD-tagországok folyamatban lévő közigazgatási reformtevékenységének áttekintése, az állami hivatalok által közölt adatokon alapul. A különböző országok közlései azt bizonyítják, hogy a legtöbb tagország kormánya állandó érdeklődést tanúsít a közszektor hatékonyságának kérdései és a közhivatalok irányítási módjai iránt. A fontossági sorrend és a nemzeti politika természetesen változó. Ugyanakkor feltűnő hasonlóságok tapasztalhatók a vizsgálatra szoruló kérdéseknek és a kormányok célkitűzéseinek meghatározásában, amiből kirajzolódik a közös megközelítés. Ma minden tagország kormánya elismeri, hogy a közigazgatás tökéletesítése szerves részét alkotja a felépítmény azon módosításainak, amelyek nélkülözhetetlenek a gazdasági teljesítmények növeléséhez az állandóan változó világban. Egyre nagyobb teret hódít magának a gondolat, hogy a közszektor hatékonyságának növelése megkívánja a közigazgatás „kultúrájának” gyökeres átalakítását. Ez a változat azt jelenti, hogy kitartó erővel kell átalakítani a közhivatalokat az eredményekre is odafigyelő szervezetekké. A magas rangú tisztviselőknek, akik eddig megszokták, hogy szemmel kísérik a törvények, szabályok betartását és rutin eljárások szerint fektessék be a közpénzt, át kell alakulniuk a célok megvalósításáért és az elért eredményekért felelős ügyintézőkké. Egyének és szervezetek teljesítményének kritériumai a jövőben a termelékenység és az alkalmazkodási készség a közönség igényeihez. A kormányokra többszörös nyomás nehezedik: hosszú távú gazdasági megfontolások, közvetlenebb költségvetési megfontolások és annak szüksége, hogy megfeleljenek a lakosság azon igényének, amely gyorsabb haladást kíván a közigazgatás tökéletesítésében. A vizsgálatban ismertetett programok és intézkedések mutatják, hogyan próbálnak megfelelni az OECD-tagországok kormányai a közös kihívásnak.

Hatékony és gazdaságos közszektor a jobb gazdasági teljesítmények szolgálatában

1. 1989 júniusában az OECD miniszteri tanácsülésén a tagországok megegyeztek, hogy a folyamatos, munkaalkalmakat teremtő és nem inflációs növekedés érdekében olyan politikát dolgoznak ki, amely rendbehozza „a pénzügyeket és [...] elősegíti a hatékony közigazgatást”. Ugyancsak megegyeztek abban, hogy a közkiadások összetételét szigorúbban kellene ellenőrizni és általában jobban kézben kellene tartani. Reformokat kellene életbe léptetni a közszektor hatékonyságának fokozására és „a makroökonómiai politika hatékonyságának növelésére”.
2. A tanács által kiadott közleményben a kormányok hivatalosan és kollektíven először ismerik el, hogy a közszektor hatékonysága és a nemzetgazdaság általános teljesítménye összefüggésben van egymással. Úgy vélekednek, hogy a nemzetgazdaság hatékonysága a közszektor és a magánszektor hatékonyságából következik. A közszektor jelentősen befolyásolja a gazdasági teljesítményeket. Mint a javak és szolgáltatások vásárlója és eladója közvetlen hatást fejt ki. Közvetve befolyásolja a termék- és munkaerőpiacokat. Rossz közigazgatással, helytelen vagy haszontalan

- szabályozásokkal korlátozhatja a magánszektor. A felépítményen végrehajtott javítások érdekében az egyik célkitűzés a közigazgatás reformja
3. Ez az átfogó látásmód, amely túlmutat a hagyományos célkitűzésen, a szervezet és a módszerek ésszerűsítésén vezetett a közszektor teljesítmódjainak újravizsgálatához. Egyes országok megkérdőjelezték a közigazgatás feladatait és új feladatmegosztást próbáltak bevezetni a közszektor és a magánszektor között. Elsősorban az állami vállalatok, de néhány hagyományos közszolgáltatás privatizálását is célzó nagy programokat vezettek be 1989-ben Kanadában, az Egyesült Államokban, Japánban, Új-Zélandban, Hollandiában, az Egyesült Királyságban. Portugáliában törvényeket fogadtak el a közeljövőben esedékes privatizációs program megvalósításának megkönnyítése érdekében.
 4. A legtöbb tagországban nem kérdőjelezték meg a közszektor tevékenységi területét. Általában az a vélemény, hogy a gazdaság nem képes önszabályozásra; a társadalom és a gazdaság jó működésének biztosításához egyensúlyba kell hozni a piacon alapuló és a piacon kívüli intézményeket. Ezért 1989-ben egyetlen új államosítási vagy privatizációs programot sem kezdeményeztek. A közhivatalok belső működésének közelebbi vizsgálatára helyezték a hangsúlyt, azért, hogy csökkentsék a költségeket, javítsák a minőséget, egyáltalán hatékonyabban hasznosítsák az adófizetők pénzét.
 5. Folyamatos erőfeszítést igényelt néhány rövid távú, sürgető tevékenység. A legtöbb országban a költségvetési hiány csökkentése indokolta elsősorban a közigazgatás javítását. A kiadások csökkentése egyike azoknak az elsőrendűen fontos szempontoknak, amelyek tíz éve indokolják a közszektor reformját.
 6. Új és erős készletet jelentett a közszektor intézményes reformjának bevezetésében az a szükségszerűség, hogy alkalmazkodni kell a gazdaság gyorsütemű nemzetközi szintűvé válásához és versenyképesnek kell maradni a nemzetközi téren. A nemzetközi kérdések kezelése többé nem az azzal hagyományosan megbízott szervezetek, például a Külügyminisztérium vagy a Külkereskedelmi Minisztérium feladata. A jövőben minden minisztériumnak, sőt a regionális és helyi szervnek is tudnia kell nyomon követni, megérteni és foglalkozni a nemzetközi jellegű kérdésekkel, például az egyezmények tárgyát képező normákkal, szabályzatokkal, amelyek a társadalom és a nemzetgazdaság minden területére kiterjednek. Ez nemcsak a Közös Piac tagországai számára fontos tényező, a nagy piac 1992-ben történő megnyitása miatt, hanem azoknak az országoknak (például Svédország, Svájc, Törökország) szempontjából is, amelyek nem oda tartoznak.
 7. A közszolgáltatások minőségének javítása egyre inkább befolyásolja a tagországok tevékenységét a közigazgatási reform terén. Tükrözi a közhatalom által megvalósított programok eredményeinek és hatékonyságának tulajdonított fokozott jelentőséget. Két tényező magyarázza, hogy miért tartják fontosnak a szolgáltatások minőségét. Az egyik a lakosság reagálása, amikor jólétük és kényelmük szempontjából fontos kérdések hatósági intézése miatt szembekerülnek az általuk túlzottan bonyolultnak tartott felépítményekkel, szabályokkal és hivatali eljárásokkal. A másik, hogy a közszolgáltatások minőségétől és versenyképességétől függ például a lakosság egészségi állapota, oktatási és képzési szintje, a pénzügyi adminisztráció hatékonysága vagy a kisvállalatok fejlődése. Ezek a területek a tagországok többségében a közszektorhoz tartoznak.

8. A két nagy program, amelyet 1989-ben Kanadában és Franciaországban indítottak el magas rangú politikai vezetők támogatásával, figyelembe veszi a lakosság, valamint a közigazgatás által a szolgáltatások minőségének javítása érdekében kifejtett nyomást. A *Közhivatal 2000* című kanadai tervezet, amelyet a miniszterelnök terjesztett elő, céljának tekinti a közszolgáltatások javítását és hangsúlyozza, hogy javítani kell a tisztviselők munkakörülményeit. Különböző változásokat irányoz elő a közigazgatási funkciók biztosításának módjaiban. A tervszettel kapcsolatos érdekes újítások között szerepel egy hatósági fórum. Ez a munkáltatók, a munkavállalók és a közigazgatás képviselőit tömöríti, célja a helyzet és a szerepek jobb értésének elősegítése.
9. A francia kormány 1989-ben ugyancsak elkezdett egy fontos programot a közszektor megújítására. A program ugyancsak a közkiadások csökkentését tekinti az adminisztráció egyetlen lehetséges reformjának és új megközelítéseket szorgalmaz. A reform a szolgáltatások hatékonyságának növelése és minőségének javítása szempontjából döntő tényezőknek tekinti a tisztviselők szellemét és hatékonyságát. A foganatosított politika elemzése a francia közszektor korszerűsítésének kulcs tényezője. Az a vélemény, hogy a hatékonyság mérése ugyanolyan nyomást gyakorol a közigazgatásra, mint a piac a magánvállalatokra.
10. Az intézkedések általában közismert területekre vonatkoznak. A nemzeti stratégiák (például Dániában, Spanyolországban, Portugáliában) olyan rendelkezéseket tartalmaznak, amelyeknek célja az adminisztratív folyamatok egyszerűsítése és a lakosság szükségleteinek jobban megfelelő egyedi fiókokhoz hasonló felépítmények létrehozása. Folyamatban van (például Franciaországban) tájékoztató kampányok kidolgozása, amelyek megindokolják a politika, a szabályozások, az ellenőrzések és adók létezését.
11. A döntési hatalom decentralizálása, a regionális és helyi hatóságok javára, amelyet több kormány továbbra is célul tűz ki, nagymértékben hivatott növelni a közintézmények tevékenységének minőségét (például Belgiumban, Kanadában, Olaszországban, Törökországban). Számos országban mindenekelőtt azt az eljárást próbálják módosítani, ahogy a parlament és a kormány irányítja és ellenőrzi az igazgatási tevékenységet (például Kanadában és Svédországban). A részletes törvényeket és szabályokat központi szinten meghatározott normák váltják fel, amelyeket a helyi hatóságok rugalmasan alkalmazhatnak (példaként idézzük az északi országok helyi hatóságainak autonómia-kísérleteit).
12. Még mindig vita tárgyát képezi az a kérdés, ki és hogyan irányítsa és biztosítsa a közintézményeket. A kérdés valamennyi területre vonatkozik, például a szolgáltatási hatáskör decentralizálására és a hivatalok termékeire; azokra a szektorokra, amelyek esetében leginkább elképzelhető kívülálló bevonása a szolgáltatások és a legalkalmasabb módszerek szempontjából; a magánintézmények által nyújtott szolgáltatások minőség-ellenőrzési módszereire a lakosság szempontjai figyelembevételének módszereire; és azokra a mechanizmusokra, amelyek lehetővé teszik a szolgáltatásokban a piaci fegyelem és rugalmasság előnyeinek összeegyeztetését a méltányosság megőrzésének szükségével.
13. Több ország arra a következtetésre jutott, hogy a közintézmények minőségének javításához fel kellene hagyni a szabályok szigorú ellenőrzésén és alkalmazásán

alapuló adminisztratív stílussal és át kellene térni a közintézmény „kultúrájára”, amely jobban figyelembe veszi a lakosság szükségleteit. Több tervezet előirányozta a közintézmények vezetőinek és személyzetének viselkedésében végrehajtandó változásokat. A Kanadai Főellenőri Iroda tanulmánya szerint az úgynevezett teljesítőképes szervezetek két lényegi kritériuma az, hogy figyelembe veszik a lakosság igényeit és érzékenyek a közintézmények feladataira. A finn kormány jóváhagyott egy, a közszolgáltatásról szóló elvi nyilatkozatot, amelyhez minden közintézménynek csatlakoznia kell. Több országban léteznek a közintézményeket is magukba foglaló képzési programok (például Portugáliában és Svédországban).

14. Ha a kormányok javítani akarják a közintézmények szolgáltatásait, nagyon fontos, hogy ne kényszerítsenek felesleges terheket és költségeket az emberekre. Írországban Iparköltség-ellenőrzési Csoportot (Industrial Cost Monitoring Group) állítottak fel, amely értékeli az adminisztratív eljárások visszahatását a vállalatokra. Több országban, például Kanadában, Hollandiában és az Egyesült Királyságban a szabályok betartását magukban foglaló költségértékelési eljárásokat dolgoztak ki. Ausztráliában kiszámították, hogy ha vállalati tanácsadó és tájékoztató szolgáltatást állítanak fel, amely leegyszerűsítene a vállalatok és a hivatal kapcsolatát, ez jelentős megtakarítást jelentene a közintézmények és a vállalatok szempontjából. Franciaországban bizottságot állítottak fel a miniszterelnök jogkörében, amely megvizsgálja a közintézmények költségeit és teljesítményét.
15. A költségvetésben és a pénzügyi irányításban az utóbbi tizenkét hónapban végrehajtott változások nagymértékben a néhány éve megvalósított reformokon alapszanak. Számos ország további módosításokat hajtott végre költségvetési és pénzügyi rendszerein, fokozottan áthelyezve a hangsúlyt a tevékenységi eredményekre, kiemelve a közintézmények hatékonyságának kimutatható növelését.
16. Az eredmények megvalósításának elősegítése érdekében már nem a részletes szabályokra és betartásuk ellenőrzésére helyezik a hangsúlyt, hanem szélesebb körben alkalmazzák a végrehajtó tisztviselők cselekvési autonómiáját és kezdeményező-készségét. Ma a legtöbb ország olyan politikát folytat, amelynek célja a központi ellenőrzés könnyítése, a költséggráfordítások jogának átruházása, a minisztériumok és technikai szervek rugalmasabbá tétele, olyan intézkedések kidolgozása, amelyek az eredmények fokozására serkentik a programok vezetőit. A reformok között, amelyeket számos ország kezdeményezett, érdemes idézni azokat a rendelkezéseket, amelyek értelmében az a megtakarítás, amelyet a közszolgáltató szervek a központi előírt célokon felül eszközöltek, megtarthatók, ahelyett, hogy azokat a központi költségvetés automatikusan elvonná. A szervezeteken belül az operatív tisztviselők nagyobb önállóságot élveznek a módszerek megválasztásában, a költségek ütemezésében, a program-, illetve tevékenységek közti újrabefektetésben, a lakosságtól behajtott tartozásokban és az ebből befolyt jövedelmek felhasználásában.
17. Új-Zéland 1989-ben elindította a pénzügyi irányítási reform (Financial Management Reform) átfogó programját, amely egyaránt vonatkozik az idézett hatalomáttruházásra, hatáskörökre és felelőségekre. A program célja a közszektor és a magánszektor „versenylehetőségeinek” fokozása. Franciaország intézkedéseket tett, hogy a pénzügyminiszter beruházási jogkörének egy részét fokozottabb mértékben ruházza át a minisztériumokra és szolgáltatási szervekre. Norvégiában vizsgáló-

- bizottság tanulmányozta a serkentő mechanizmusokat a költségvetési folyamat megvalósításában. Azt javasolta, hogy a szolgáltatási szervekre is terjesszék ki a költségvetés készítésének szokását. Írország és Svédország bevezették a minisztériumok és közhivatalok adminisztratív kiadásának finanszírozására szánt, konszolidált költségvetési hitelrendszert.
18. Ezen túl a minisztériumok és közintézmények vezetői fokozott számadással tartoznak tevékenységükért. Mivel a szabályok pontos betartásának ellenőrzése nem élvez elsőbbséget többé, nagyobb jelentőséget tulajdonítanak a teljesítménymutatók és stratégiai tervek kidolgozásának, a szolgáltatási szervezetek különleges célkitűzései meghatározásának és megtárgyalásának, a központi költségvetésnek vagy a parlamentnek szóló jelentésekben, a minták és normák szélesebb körű használatának.
 19. Hogy felhívják a felelősök figyelmét a tevékenységek eredményére, több ország (Ausztrália, Belgium, Dánia, Finnország, Portugália) elfogadta a programonkénti költségvetés készítését. Az elsősorban tervezésre és a programok elemzésére vonatkozó korábbi költségvetés-összerűsítési rendszerrel ellentétben, a jelenlegi reformok az irányítás köré szerveződnek, elsőrendű céljuk a szervezetek tevékenysége és működése, ezek felelőssé tételének módjai. Az új rendelkezések költségvetési és egyéb szempontból kívánják serkenteni a vezetőket, hogy jobban vegyék figyelembe a költségeket és az eredményeket, és arra ösztönzik őket, hogy a termelékenyebb tevékenységekbe fektessék be újra a pénzt.
 20. Az államilag biztosított tevékenységek terén több állam új, hangsúlyozottabban kereskedelmi jellegű, szervezési és működési formákkal kísérletezik. A hatékonyabb szolgáltatás érdekében a hagyományos adminisztratív szervezetektől eltérő új struktúrákat dolgoznak ki. Új-Zéland olyan programot indított el, amelynek célja közhivatalok közjogi társaságokká alakítása. Bevezetik, hogy bizonyos tevékenységi területeken a közhivatalok és szervek úgy működjenek, mint kereskedelmi társaságok, miközben állami vállalatokká alakulnak át (State-Owned Enterprise, SOE). Mivel a SOE igazgatóinak elsőrendű feladata a vállalatok virágzásának biztosítása, ők dönthetnek a termelési eszközök felhasználásáról, az árak megállapításáról, a termékek forgalomba hozataláról, de figyelembe kell venniük az előzetesen lefektetett teljesítménycélokat. Ausztráliában átalakítják a közüzemeket (Government Business Enterprises); a reform lényege, hogy meghatározott célhoz kapcsolódóan nagyobb vezetési önállóságot adnak a vállalatoknak. A közintézmények szolgáltatásaiban bevezetett – kvázi – kereskedelmi szabályok azt jelentik, hogy a közintézményben szolgáltatók versenybe lépnek a magánszektorral. Az eredményeket a beruházott tőke hozama alapján értékelik.
 21. A programok vezetői jogkörének kiszélesítése és növekvő felelősségük hatására több országban megerősítették és tökéletesítették a létező pénzügyi vezetési rendszert, hogy jobban alkalmazkodjék a programok eredményeiért felelős hivatalok és szervek szükségleteihez. Sok intézkedés célja az önköltségi ár meghatározási módjának és a költségek tételenkénti felosztásának javítása, azért, hogy megkönnyítse a döntéshozatalt, javítsa a pénzfelhasználási információ minőségét, és arra serkentse a programok vezetőit (például Dániában, Finnországban, Új-Zélandban), hogy vegyék figyelembe a költségeket. A hasonló típusú reformok Új-Zélandban

- vannak a leginkább előrehaladott állapotban, párhuzamosan a költségvetési év könyvelésének fokozatos bevezetésével minden hivatalban és közintézménynél.
22. Miközben a minisztériumok és közintézmények nagyobb rugalmassággal intézhetik ügyeiket a viszonylag tág költségvetési kereteken belül, sok országban megerősítették a kiadások ellenőrzésének és a költségvetés tervezésének hagyományos módszereit. Számos intézkedést fogantatosítottak az átfogó költségek csökkentésére, az intézményi rendelkezések módosítására, azért, hogy javítsák a kiadások vizsgálatának folyamatait, a közköltségek hosszú távú tervezésének vagy előirányzati értékelésének módszereit (például Ausztráliában, Kanadában, Írországon, Olaszországban és az Egyesült Királyságban).
23. Bár a tagországok széleskörű reformokat dolgoztak ki, a közületi szektor teljesítményének javulása továbbra sem ad okot nyugalomra. Először: több országban úgy tűnik, hogy a minisztériumok és szervezetek továbbra is szoros és központosított ellenőrzés alá vonják a pénzt, amelyről a költségvetés lemond. Ez a jelenség akadályozza a vállalati légkör és kultúra, a mentalitás, az értékek és viselkedések állandó fejlődését, ami elengedhetetlen a közszektor reformjának sikeréhez.
24. Másodszor, minden országban elismerik a teljesítménymutatók fontosságát, amelyekből felmérhető a közszektor eredményeinek fejlődése. Ezen a téren minimális előrelépés történt. A helyzet talán annak a következménye, hogy a reformokat szakaszokként vezetik be, a mérés és értékelés az utolsó fázisban valósul meg. Valószínű, hogy a jelenség oka az adekvát teljesítménykritériumok koncepciójával kapcsolatos nehézségekben keresendő.
25. Eddig különösen nagy figyelemre tarthattak számot a hatékonysági/termelékenységi mutatók. Ezek általában a közületi összkiadások kis hányadára (az adminisztratív költségekre) vonatkoznak. Kidolgozásukkor oksági kapcsolatot tételeztek fel a költségszökkentés és a termelékenység között. A közszektor eredményeinek változásaira vonatkozó, megbízható mutatók hiányában nem tudjuk, növeli-e a hatékonyságot a pénz csökkentése, vagy a termelés egyenlő arányú csökkenését idézi elő. A programok hatékonyságának értékeléséhez lenne leginkább szükség teljesítménymutatókra, amelyek a téren hiányoznak a leginkább. Általános vélemény szerint a közkiadások csökkentésének és ésszerűsítésének legjobb módja a program eredményeinek, megalapozottságának, koncepciójának teljes átvizsgálása.
26. Az 1989-ben bevezetett politikából ítélve az intézmények továbbra is azt tartják a legfontosabbnak, hogy a közszektorban kidolgozzák az emberi erőforrások kezelésének integráltabb, fejlettebb stratégiai jellegű megközelítését, amely összefüggésben van az általánosabb szervezeti célokkal és elősegíti azok megvalósítását. Ez a lépés bizonyítja azt, hogy elismerik, miszerint az emberi tényező a kulcseleme egy termelékenyebb, hatékonyabb közintézmény felépítésének; ez annak elismerésére is utal, hogy a szervezeti célok megvalósítása a szervezetek vezetési módokaitól függ. Egyre nő azoknak az országoknak a száma, amelyek rugalmasabb, kevésbé nehézkes szervezeteket akarnak kidolgozni az emberi erőforrások kezelésére. Lépések történtek arra, hogy a személyzet adminisztrációjával megbízott központi szervek hatáskörét átruházzák a szakmai minisztériumokra és a minisztériumokon belül az operatív személyzetre.

27. Az emberi erőforrások kezelésével kapcsolatos hatáskör átruházása általában a költségvetés-készítés és a pénzügyi irányítás területén történő decentralizálás és hatalomátruházás következménye. Ez a folyamat Ausztráliában és Új-Zélandon van a leginkább előrehaladott állapotban, ahol a politika megvalósítása nagyrészt a minisztériumok és közintézmények feladata. Ennek következtében a személyzet adminisztrációjával foglalkozó központi szervek nagyságát csökkentették; funkciójuk a továbbiakban nem a mélyreható szabályozások kidolgozása és alkalmazásuk, hanem a stratégiai politika kidolgozása. Svédországban folytatódik az adminisztratív szervek decentralizálása és autonómmá tétele. „A minisztériumi felelősség és hatalom növelése” tervezet keretében Kanada egyezményekről tárgyal a tartományokkal.
28. 1989 folyamán sok országban folytatódott a munkahelyek csökkentése a közszektorban. Kanada például 1988/89-ben szövetségi szinten évente kétezer fővel csökkentette az állományt a közszektorban; 1989/90-ben további évi ezer fős csökkentést irányoztak elő. A közszektorban történt újabb létszámcsökkenésről számolt be Írország, Japán és Hollandia.
29. A nemrég megkezdett reformok egyike legfontosabb oldala az emberi erőforrások kezelési rendszereinek egyszerűsítése és korszerűsítése, az összefüggés és a rugalmasság növelésére. Az 1989. évi fejlemények között megemlíthető a belga hatóságok és a közhivatali szakszervezetek egyezménye a köztisztviselők egyszeri rendtartásairól; a Kanadában kidolgozott *Közhivatal 2000* tervezet, amely többek között előírja a személyzet irányítása egyszerűbb rendszerének bevezetését; Portugáliában pedig a közhivatali vezető tisztviselők új rendtartása, amely lehetővé teszi a szélesebb körű utánpótlást, és fokozottabb felelősséget ró ezekre az alkalmazottakra.
30. A reform által érintett egyik legfontosabb terület a fizetési rendszer. Az egyes országok mindinkább törekszenek a fizetési rendszerek és a besorolások rugalmasabbá tételére, annak érdekében, hogy a közszektor jobban állhassa a versenyt az álláspiacon, visszatartsa az alkalmazottakat és megjutalmazhassa a jó teljesítményeket. A legtöbb országban a központi adminisztráció még mindig közelről ellenőrzi a fizetésmegállapítási mechanizmusokat, de a fizetési rendszerek mozgékonyabbak, a minisztériumok és a közintézmények nagyobb önállóságot élveznek az eredményekhez mért fizetés és a kezdő fizetés területén.
31. A közelmúlt kezdeményezései között meg lehet említeni az új fizetési struktúrát és a magas állású vezetők teljesítményértékelését (Ausztrália); póthitelek kiutalását a bérek rugalmassá tételére (Dánia); több finnországi közintézménynél a teljesítmény-premizálási kísérletet; egyes magas állású írtisztviselők esetében az eredménytől függő bérezést; a rugalmas bérezés folytatódó kidolgozását (Hollandia); a portugál fizetési rendszer ésszerűsítésének folytatását; a teljesítmény-premizálási rendszer bevezetésére irányuló kísérleteket (Törökország); a rugalmas bérezési rendszer és az eredményektől függő fizetések bevezetésére irányuló kísérleteket (Törökország); rugalmas bérezési rendszer és az eredményektől függő fizetések bevezetésére irányuló erőfeszítéseket (Egyesült Királyság).
32. Rugalmasabbak lesznek az utánpótlási és kiválasztási módszerek. Évek óta tapasztalható, különösen az alacsonyabb munkaköröknél, a minisztériumokra és közható-

ságokra történő hatalom átruházás. Megemlíthetjük, hogy a belga minisztériumok és közintézmények nagyobb önállóságot kaptak, az Egyesült Királyságban bejelentették, hogy 1991-től kezdve az utánpótlást az esetek többségében decentralizálják. Norvégiában és Új-Zélandon egyre gyakrabban tapasztalható a magas rangú tisztviselők meghatározott időre történő szerződtetése. Ausztráliában, Kanadában és más országokban, a munkaerőpiac fejleményeinek (különösen a fiatal munkaerő-kínálat csökkenésének) és az alkalmazási esélyek egyenlőségének fényében felülvizsgálják az utánpótlási kritériumokat.

33. Fontosabbá válik a munkaerő továbbfejlesztése és képzése, figyelembe véve olyan tényezőket, mint az irányítási kapacitás javítására irányuló erőfeszítések, a szolgáltatás minősége javításának és a termelékenység növelésének igénye, az új információs technikához való alkalmazkodás szükséglete, és a tanulmányaikat befejező fiatalok számának csökkenése. Az utóbbi években nagyobb jelentőséget tulajdonítanak a közintézmények vezető tisztviselői képzésének. Több országban, például Ausztráliában, Kanadában, Dániában, Hollandiában és az Egyesült Királyságban új továbbképzési programokat vezettek be. Ezt több alkalommal olyan központok felállítása kísérte, amelyeknek célja a szóban forgó alkalmazottaknak a felhasználása. Belgium, Franciaország és Törökország szerepelnek azon országok között, akik jelezték, hogy 1989-ben új képzési terveket vezettek be.
34. Bár egyes országok elismerik, hogy a közszektor emberi erőforrásai méltányosabb és hatékonyabb irányítása szempontjából fontosak az egyenlő elhelyezkedési esély-programok. Csak Ausztrália jelezte ilyen új programok bevezetését.
35. Egyre elterjedtebb az a vélemény, hogy fontos szerepet játszik az informatikai politika, amely kiegészíti a korszerűsítési programokat. Érdeklődnek iránta politikusok és magas rangú tisztviselők, mert tudatában vannak, hogy növelheti a hatékonyságot. Ezen túl egyre inkább ráébrednek az információ mint szervezeti erőforrás értékére. Az informatika iránti érdeklődést állandóan magas szinten tartja a magánszektor azon igénye, amely szerint a közigazgatásnak nagyobb erőfeszítéseket kellene fektetnie az informatikába, továbbá a közintézmények személyzetének törekvése, miszerint korszerűbb környezetben kíván dolgozni.
36. A legtöbb közigazgatásnál az informatikára fordított összegek felülmúlták az általános költségvetés növekedési hányadát (például Németországban, Portugáliában, Svájcban). Továbbra is a lehető legnagyobb haszonra törekcsenek az informatikai beruházásokban. Az informatikai beruházások maximálisan jövedelmezővé tétele és a kínált potenciál teljes realizálása felhívta a figyelmet, hogy stratégiailag a szervezeti módok mélyreható átalakítására irányuló erőfeszítésekkel összhangban kell felhasználni az informatikát. Már nem a műszaki kérdésekre és a korlátozott alkalmazási területekre irányul az informatika felelőseinek érdeklődése, hanem a szervezet egészét átfogó stratégiai problémákra. Ebből a szempontból növekszik a stratégiai tervezés érdekessége. A magas rangú tisztviselők számára elsőrendű fontosságú feladat részt venni az informatikai politika alkalmazásában.
37. Az országok minél nagyobb hasznot akarnak húzni a rendelkezésükre álló információkból. Beható érdeklődést tanúsítanak a különböző közigazgatási ágazatok közötti információcsere és a rendszerek jobb integrálása iránt, a jobb szolgáltatások biztosítása érdekében. Ebből a szempontból fontos feladat a különböző informatikai

- rendszerek összekapcsolása, a különböző software és hardware típusok kompatibilitásának biztosítása. Néhány ország (Ausztrália, Kanada, Finnország, Svájc) jelezte, hogy tevékenyen részt vesznek nemzetközi normák kidolgozásában. Több közigazgatás elsőbbséget ad a közintézményeknek szóló adatok továbbító hálózatai kidolgozásának a szervezetek közti kommunikáció megkönnyítésére (például Ausztriában, Írországbán és az Egyesült Királyságban). Fontos, mindenképpen figyelembe veendő elemként jelentkezik a magánszféra védelme és a rendszerek biztonsága.
38. Az informatika területén is fontos problémát jelentenek a személyzet problémái. Miután a képzett állomány szakadatlanul áramlik át a magánszektorba, egy sor intézkedést kellett foganatosítani. Ilyen például a prémiumfizetés és a korábbi szabályoktól való eltérés az utánpótlás szempontjából. Figyelembe véve a képzett állomány erős rotációját, sok, az informatikai politikáért és az informatikai szolgáltatásokért felelős közintézmény felülvizsgálta funkcióit, pontosabban körülhatárolta tevékenységi területét (például az Egyesült Államokban, Írországbán és az Egyesült Királyságban informatikai téren fokozottabban folyamodott a magánszektorhoz).
39. Néhány éve megfigyelhető egy erős tendencia, amely az informatikai politika decentralizálására irányul. Ennek következtében a szakminisztériumok általában nagyobb mozgási teret élveznek az üzletkötésben és a prioritások meghatározásában. Központi szinten olyan intézkedések szavatolják a koordinációt, mint a stratégiai vezetés, az irányvonalak a szerződéskötéshez, a költségvetés, az évi jelentések és a műszaki normák. A helyzet lényegi eleme az informatikai politika nemzetközi dimenziója.
40. Miután a közigazgatás hatékonyságát a nemzetgazdaság hatékony működése alapvető elemének tekintik, a közhatalom figyelme a rendeletalkotó rendszerek felé fordult. Tavaly több kormány folytatta rendeletalkotó tevékenységének vizsgálatát ugyanúgy a belső szabályozás, mint általában a gazdasági teljesítményre gyakorolt hatás szempontjából.
41. Mivel a rendeletek alkotása hatással van a gazdaságra, a rendeletek pedig összefügenek a felépítmény módosításával, fokozott nyomás tapasztalható a rendeletalkotás reformjával és felülvizsgálatával kapcsolatos programok kidolgozása érdekében. Fontos szerepet játszik a közigazgatás működésének általános javítására irányuló igény, különös tekintettel a rendeletek kidolgozásával és annak minőségével kapcsolatos módszerekre. Az utóbbi 40 év folyamán látványosan megsaporodtak a rendeletek, mivel azonban ez a folyamat mindig lökésszerűen játszódott le, nehéz volt ellenőrizni. Ma elfogadott, hogy a politika megvalósításának legfőbb eszközeiként használt rendeletek gyakran hatástalanok és nem feltétlenül a legjobb eszközt képezik a kormány által kitűzött célok elérésére.
42. Rendkívül eltérőek azok a problémák és a reformcélkitűzések, amelyekről a tagországok beszámoltak a rendeletalkotási területen. Bizonyos országokban, például az Egyesült Államokban és Új-Zélandon a reform egyszerűen a dereglementációra irányul. Másutt az a célja, hogy a rendeletalkotás aktualizálásával és tisztázásával, kodifikálásával egyszerűsítse a rendeletalkotási rendszert; ugyancsak célja bizonyos rendelkezése felszámolása, a kettős szerep és az átfedések kiküszöbölésére, valamint a rendeletalkotási folyamatok javítása annak érdekében, hogy a lakosság jobban értse a rendeleteket.

43. A vállalatok és a közintézmények privatizálása arra kényszerítette a kormányokat, hogy foglalkozzanak olyan iparágakkal, amelyek korábban saját belső adminisztratív szabályaiknak engedelmeskedtek (például Japánban és az Egyesült Királyságban). Emiatt még szükségessé vált új rendeletek elfogadása és új, végrehajtásukkal megbízott szervezetek felállítása. A pénzügyi szektor és a közlekedés bizonyos tevékenységeinek dereglementációja után a rendeletalkotáshoz való visszatérésre történő felszólítások növelik a nyomást, hogy a kormányok javítsák a rendeletalkotási eljárásokat, megfelelő gazdasági és rendeletalkotási eszközökkel biztosítsák a kitűzött célok megvalósulását.
44. Sok ország új módszereket tanulmányoz és vezet be a rendeletalkotási tevékenység ellenőrzésére vagy felülvizsgálatára. A felülvizsgálati folyamatok módosításainak a célja, hogy elejét vegyék annak, hogy a hatóság kedvenc eszközhöz, az automatikus rendeletalkotáshoz folyamodjanak.
45. 1989-ben az OECD-tagországok kormányainak háromnegyede létrehozott olyan, a rendeletalkotásért felelős szerveket, amelyeket megbíztak a rendeletalkotási rendszer tervezésével, irányításával, koordinációjával és felülvizsgálatával. A nemzetgazdasági felépítménymódosítás megkönnyítését célzó erőfeszítések keretében ezek a szervek rendeletalkotó politikát dolgoznak ki. Ausztráliában például bővítették a vállalatokra érvényes rendeletekkel megbízott különleges egységek funkcióit, miután hozzácsatolták az ausztrál ipar globális felépítménymódosítását elősegítő egységhez. Kanadában a Privatizációs és a Rendeletalkotó Hivatal a külügyminisztériumhoz tartozik. Finnországban a pénzügyminiszter illetékességét a törvénynek megfelelően megerősítették. Viszont Új-Zélandon felszámolták a Gazdasági Fejlődési Bizottságot (Economic Development Commission), amely magában foglalta a rendeletek felülvizsgálatáért felelős egységet. Bár a kereskedelmi és igazságügyi minisztérium funkciói átfedték a bizottság funkcióit, az új, érvényben levő rendeletek és rendelkezések értékelésének egyes feladatai továbbra sincsenek biztosítva.
46. A rendeletalkotás felülvizsgálatával és reformjával megbízott szervezetek feladata megvizsgálni a rendeletalkotó eszközöket, a forma és a törvényes előírásokkal való egyezés szempontjából. Ugyanezek a szervek arra használják lehetőségeiket, hogy értékeljék a rendeletalkotás alapjait. Gyakoribb, hogy új rendeletalkotási kezdeményezéseket tanulmányoznak, mint hogy globálisan felülvizsgálják az érvényben lévő rendelkezéseket. Még mindig korlátozott azoknak az országoknak a száma – bár a múlthoz képest fejlődés tapasztalható –, ahol a felülvizsgálati folyamat keretében elemzik az előírányozható rendeleteket és más lehetséges megoldásokat. Az országok hajlamosak módosítani a rendeletalkotás formáit. Például a felhasználandó információk vagy a követendő eljárások részletes szabályai helyett teljesítménynormákat állapítanak meg. Bizonyos országok előírják a „keret”-rendeletek szélesebb körű használatát.
47. Sok ország törekszik a rendeletek hatásának jobb értékelésére. Az elemzés első sorban a vállalatok szempontjából tapasztalható gazdasági következményekre és a közigazgatási költségekre irányul. Egyre fontosabb lesz a társadalmi hatás módszeres elemzése, főleg az egészség, a biztonság és a környezet területén.

48. A rendeletalkotás hatásainak értékelése részben lehetővé teszi, hogy a hatóságok meghatározhassák, milyen hatást gyakorol a rendeletalkotás a technológiai haladásra és a nemzeti versenyképességre. Folyamatban vannak Kanadában, az Egyesült Államokban, az Egyesült Királyságban és Svédországban fontos munkálatok, amelyeknek célja a hatások értékelési módszerének kidolgozása. Ennek ellenére még sok tennivaló van hátra.
49. A közigazgatási alanyokkal folytatott tanácskozásokra és más, a párbeszédet lehetővé tevő eljárásokra került sor Ausztráliában, Kanadában, az Egyesült Államokban, Hollandiában és Svédországban. Sikerrel működtek konzultatív bizottságok például Japánban.
50. A rendeletalkotás nemzetközi jellegűvé válása előtérbe tolja a rendeletalkotás összehangolására vonatkozó nemzeti törekvéseket. Bizonyos széles jogkörű regionális szervek, például az Európai Közösségek Bizottsága rendkívül fontos szerepet játszanak ezen a téren. Mivel a nemzetközi és nemzeti rendeletalkotó rendszerek kapcsolatai egyre bonyolultabbak, az országok tanulmányozzák, miként nézhetnek szembe a szabályalkotás dömpingjével, hogyan javíthatnák módszereiket, hogyan szerezhetnek információkat a határainkon túl folyó rendeletalkotó tevékenységről.
51. Országonként változó a rendeletalkotás felülvizsgálatának és reformjának, valamint az átfogó közigazgatási reformnak a kapcsolata. A rendeletalkotás felülvizsgálata és reformja gyakran az általános közigazgatási reformprogramokon kívül történik és a reformok különböző szervek felelősségére valósulnak meg. Bizonyos országokban a rendeletalkotás reformja az átfogó korszerűsítési programon belül zajlik. Általában elfogadott, hogy a folyamatban levő intézményes változások, megteremtve az erőfeszítések fokozásához szükséges dinamikát, növelik a rendeletalkotási reform megvalósításának lehetőségét és szükségességét.
52. A közigazgatási reformprogramok módszeres és ésszerű megvalósítása szükségessé teszi az értékelést. Ma nem ez a helyzet. Egyetlen ország sem közölte, folynak-e elmélyült tanulmányok annak megállapítására, hogy a kívánt eredményekkel jártak-e a lépések, növelték-e a közigazgatás hatékonyságát, javították-e a közintézmények szolgáltatásainak minőségét.
53. Ma elsősorban olyan rendszeres eljárásokat és módszereket igyekeznek kidolgozni, amelyek lehetővé teszik az értékelési folyamatos és a köztes célok megvalósítását. Norvégiában minden minisztérium költségvetésében szerepel egy, a korszerűsítési javaslattervezeteknek szentelt fejezet, amelyhez csatolják a jelentést az előző évben elért eredményekről. Ugyancsak szemmel követik az eredményeket Dániában, ahol 1989-ben nyilvánosságra hozták a személyzeti politikáról szóló jelentést, valamint Kanadában, ahol ugyancsak nyilvánosságra hozták a „Minisztériumi hatáskörök és felelősségek növelése” című tervezetről szóló jelentést. Az Egyesült Államokban különböző nyomonkövetési rendszereket alkalmaznak a számítástechnika egyre növekvő felhasználásával, a közigazgatás tökéletesítését szolgáló programok megvalósításának ellenőrzésére. Ugyanebből a célból Hollandiában igazgatói bizottságokat állítottak fel; az Egyesült Királyság kormánya megköveteli, hogy rendszeres eszmecserére kerüljön sor a kincstár és a szakosztályok között. Bizonyos országok beszámolnak róla, hogy a központi

közigazgatásban semmiféle módszeres tevékenységre vagy kezdeményezésre nem került sor a reformtervek megvalósításának nyomon követése érdekében (ilyen például Németország, Belgium és Görögország), viszont folyamatban vannak a megfelelő módszertan kidolgozására irányuló munkák (például Új-Zélandon, az Egyesült Királyságban és Svédországban).

54. A módszeresebb nyomon követés eredményei arra utalnak, hogy változások vannak folyamatban. Ausztrália jelenti, hogy a stratégiai irányításhoz jobban alkalmazkodó felépítményeket hoztak létre és az irányítás területén rugalmasabb keret van kialakulóban, a hatalom átruházása folyamatban van. Dánia azt jelenti, hogy a modernebb közigazgatási megközelítések nyomán eltűnnek a változások akadályai, a szolgáltatás gyorsabb, egyszerűbb rendeleteket fogadtak el, a hivatalnokok egyharmadánál bevezették a teljesítmény értékelését, ugyanez az arány részt vesz a módszeres képzési programokban. Ezekből a jelentésekből nem derül ki, elérték-e a közigazgatás hatékonyságának növelését, és ha igen, hogyan.
55. Bizonyos országokban kötelező időnként módszeresen értékelni a közigazgatási programokat. Ez a rendelkezés érvényes a közigazgatási reformprogramokra. Ausztrália jelenti, hogy a pénzügyi igazgatási fejlesztési programot (Financial Management Improvement Programme) kétszer értékelték. Az Egyesült Államok kormánya jelenleg vizsgálja felül a programok értékelését. Franciaországban különleges rendelkezéseket hoztak olyan értékelési rendszer létrehozására, amely lehetővé tenné a tájékoztatást, többek között, a közigazgatás hatékonyságáról.
56. A közigazgatási fejlesztési programok módszeresebb értékelésének az a legfőbb akadálya, hogy nincsenek megbízható mutatók, amelyekkel a közszektor termelékenységét mérni lehetne. Még mindig komoly problémát jelent olyan módozatok kidolgozása, amelyekkel minőségileg lehetne értékelni a közigazgatás hatékonyságát, alkalmazkodóképességét a lakosság igényeihez. Bizonyos országok felhívták a figyelmet erre a nehézségre.
57. Az értékelés problémáját az országok különböző módokon próbálják megoldani. Portugáliában és Törökországban közvélemény-kutatásokat végeztek a fejlődés értékelésére, a közigazgatás fogékonyságának és a szolgáltatások minőségének szempontjából. Svédország rendszeresen vizsgálatokat és ellenőrzéseket folytat a lakosság körében, hogy nyomon követhesse a szolgáltatások javulásában bekövetkezett fejleményeket. Egyetemi és kutatóintézeti külső szakembereket kértek fel, hogy dolgozzák ki az értékelési gyakorlatok módszertanát és megvalósítását (például Norvégiában és Svédországban).
58. A közigazgatási reform eredményes megközelítéseiről szóló információgyűjtemény létrehozása a tagországokban folyamatban levő elmélyült eseti tanulmányok megvalósulásától függ. Ezzel a kérdéssel foglalkozik az 1989-es évi tevékenységi jelentés, az ausztráliai Pénzügyi Igazgatási Fejlesztési Programról (Financial Management Improvement Programme). A jelentés szerint, az értékelő tanulmányok során nem szabad túlbecsülni a mennyiségi mérések fontosságát. A jelentés leszögezi: „miután egy program vagy egy tevékenység céljait meghatározták, különböző módszerek alkalmazhatók a tevékenységek megvalósításában elért fejlődés vizsgálatában

és értékelésében. A technikai tervezetek keretében a kritikai elemzést és más módszereket alkalmaznak. Hasonló típusú, adaptált módszerek alkalmazhatók a közprogramokra és politikára [...] feltéve, ha a célokat és forrásokat félreérthetetlenül meghatározzák.”

59. A lakosság és a politikai körök – mindenekelőtt a parlamenti képviselők – megnövekedett érdeklődése a közszektor reformja iránt az elkövetkező években jelentős nyomást fog gyakorolni a reformprogramok elmélyült elemzésére. Egyre növekszik azoknak az országoknak a száma, ahol például Ausztráliában, Dániában, az Egyesült Államokban és Finnországban rendszeresen jelentést terjesztenek a képviselők elé. Ugyancsak fejlődik például Írországból a programokat értékelő számvizsgálói irodák szerepe. Az eredményekről szóló tájékoztatás szükségességét a gyakran költséges vizsgálatok elvégzéséhez elegendő erőforrások felhasználhatósága írja elő. A tanulmányok eredményeinek a legfontosabb elemek közé kellene tartozniuk, amelyek a jövőben a reformprogramok koncepciójának, kidolgozásának és irányításának további tökéletesítésére ösztönöznek

Vákát oldal

5. Fotók

1. fotó

A Belügyminisztérium központi épülete (1051 Budapest, József Attila utca 2–4.)

Forrás: BÁTONYI Péter (2014): A Belügyminisztérium épülettömbje. Budapest, BM Kiadó. 26.

2. fotó

Az 1989. évi magyar–francia belügyminiszteri találkozó

Megjegyzés: A kép jobb oldalán a francia belügyminiszter, Pierre Joxe, vele szemben Horváth István belügyminiszter és Verebélyi Imre közigazgatási miniszterhelyettes

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

3. fotó

Németh Miklós (miniszterelnök) középen, Pozsgay Imre (államminiszter) balra, Grósz Károly (az MSZMP főtitkára) jobbra 1989-ben

Forrás: RÁKAY Philip (2015): *Szabadság tér 89. A rendszerváltoztatás aktái I. 1989. január – 1989. augusztus.* Budapest, Magánkiadás. 212.

**PÁNEURÓPAI PIKNIK
SOPRONBAN,
a „vasfüggöny”
helyén!**

**MEGHÍVJUK ÖNÖKET
1989. aug. 19-én, 15⁰⁰-tól**

dr. Habsburg Ottó és Pozsgay Imre
(Egyetlen Parlament elnökei)

Program:

15.00 - 15.30: A rendszerváltoztatás története, Berni akadémia politikusai (pl. GROSZ LÁSZLO, KISS LÁSZLO) beszéde. Nemzeti dalok - és dicsőítőversek bemutatása.

16.30 - 18.00: „Bontsd és vidd!”
A székelykeresztény kultúra és a magyar nyelv története és jelképeinek bemutatása.

18.30 - 20.00: A SZÉKELY KÖZSÉG ÉS A SZÉKELY KÖZSÉG KÖZSÉGE.

20.00-tól: Székelyi énekek, tánckorlatok, székelyi énekek, székelyi énekek, székelyi énekek.

KÖRÖM (KÖRÖM) SZÉKELYI ÉNEKEK ÉS TÁNCOK.

KÖRÖM (KÖRÖM) SZÉKELYI ÉNEKEK ÉS TÁNCOK.

KÖRÖM (KÖRÖM) SZÉKELYI ÉNEKEK ÉS TÁNCOK.

4. fotó

A páneurópai piknik hirdetése

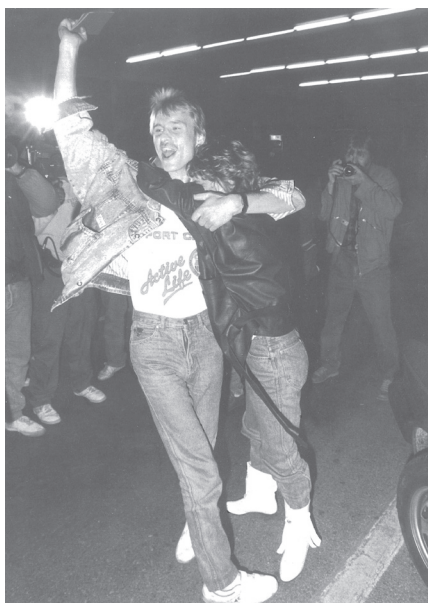
Forrás: BORBÉLY József szerk. (1999): *Áttörés. Páneurópai piknik. 1989.* Győr, Ad-Art Stúdió. 167.

5. fotó

NDK-s áttörés a páneurópai pikniken

Forrás: BORBÉLY József szerk. (1999): Áttörés. Páneurópai piknik. 1989. Győr, Ad-Art Stúdió. 78.

6. fotó

Az 1989. okt. 11-i határnyitás az NDK-állampolgárok előtt

Forrás: BORBÉLY József szerk. (1999): Áttörés. Páneurópai piknik. 1989. Győr, Ad-Art Stúdió. 145.

7. fotó

Az Ellenértéki Kerekasztal (1989)

Megjegyzés: Első sorban jobbról balra: Orbán Viktor, Szabad György, Antall József (miniszterelnök). Második sorban jobbról balra: Salamon László, Timkó Iván, Horváth Balázs, Varga Csaba

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

8. fotó

Boross Péter az MDF képviseletében az 1990. évi budapesti Nemzetközi Önkormányzati Tanácskozáson

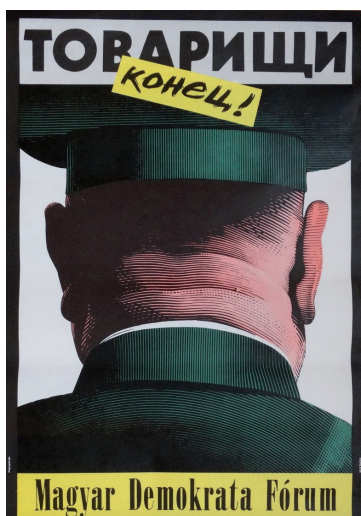
Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

9. fotó

Torgyán József a Független Kisgazdapárt képviselőjében és Borbély Endre a Magyar Szociáldemokrata Párt képviselőjében az 1990. évi budapesti Nemzetközi Önkormányzati Tanácskozáson

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

10. fotó

A szovjet csapatok kivonulását követelő MDF-plakát (1989)

*Forrás: A húszéves plakát. Elérhető: www.moksha.hu/art/a-huszeves-plakat-tovaris-konyec
(A letöltés dátuma: 2019. 04. 05.)*

11. fotó

Az SZDSZ választási plakátja (1990)

Forrás: MINK András (2018): Rendszerváltás. Budapest, Osiris. 563.

12. fotó

Az FKgP választási plakátja (1990)

Forrás: MINK András (2018): Rendszerváltás. Budapest, Osiris. 523.

13. fotó

Az MSZP választási plakátja (1990)

Forrás: MINK András (2018): Rendszerváltás. Budapest, Osiris. 543.

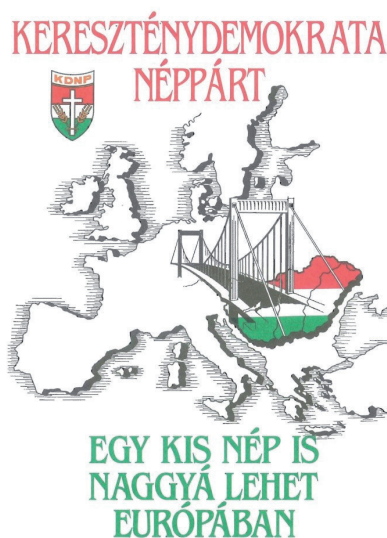

14. fotó

A FIDESZ választási plakátja (1990)

Forrás: MINK András (2018): Rendszerváltás. Budapest, Osiris. 563.

ESZTÁSI PLAKÁT,
1990

15. fotó

A KDNP választási plakátja (1990)

Forrás: MINK András (2018): Rendszerváltás. Budapest, Osiris. 572.

16. fotó

Antall József kormányának tagjaival

Megjegyzés: Kormányának tagjai 1990. május 23-án a Magyar Demokrata Fórum részéről: Andrásfalvy Bertalan művelődésügyi és közoktatási miniszter, Balsai István igazságügyi miniszter, Für Lajos honvédelmi miniszter, Horváth Balázs belügyminiszter, Jeszenszky Géza külügyminiszter, Kádár Béla nemzetközi gazdasági kapcsolatok minisztere, Keresztes K. Sándor környezetvédelmi és területfejlesztési miniszter, Rabár Ferenc pénzügyminiszter, Siklós Csaba közlekedési, hírközlési és vízügyi miniszter, Mádl Ferenc bizonyos külügyi feladatokért, tudománypolitikáért, bankfelügyeletért felelős miniszter, a Független Kisgazda Földmunkás- és Polgári Párt részéről: Győriványi Sándor munkaügyi miniszter, Gerbovits Jenő a földtulajdonnal kapcsolatos rehabilitáció tárca nélküli minisztere, Kiss Gyula kárpótlásért és kárrendezésért felelős tárca nélküli miniszter, a Kereszténydemokrata Néppárt részéről: Surján László népjóléti miniszter

Forrás: MARINOVICH Endre szerk. (1992): Félúton, 1992. A Nemzeti Megújulás Programjának első két éve. Budapest, Miniszterelnöki Sajtóiroda.

17. fotó

Az Országgyűlés Önkormányzati Bizottsága tagjainak és az önkormányzati törvény szakmai előkészítéséért felelős BM Közigazgatási Államtitkárnak az Egyesült Államok önkormányzati rendszerét vizsgáló delegációja, 1990. augusztus 4. – augusztus 30.

Megjegyzés: Magyar résztvevők ülő sor jobbról balra: Sóvágó László, Szabó Erika, Horváth Tivadar; álló sor jobbról balra: Bárdos Balázs, Verebélyi Imre, Kövér László, Illési István. Az álló sor két szélén az amerikai kollégák állnak.

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

18. fotó

Az Országgyűlés 1990. májusában megalakult Önkormányzati, Közigazgatási, Belbiztonsági és Rendőrségi Bizottsága egyes tagjai a 10 éves „ünnepi nosztalgiaünnepségen”

Megjegyzés: balról jobb irányba haladva: Gáspár Miklós, Seszták László, Tóth-Kurucz János, Verebélyi Imre, Tóth Tihamér, Wekler Ferenc, Mezey Károly, Kóródi Mária, Böröcz István, Tarnóczy Attila, Hodosán Róza, Bárdos Balázs, Tirts Tamás, Horváth Tivadar

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

19. fotó

1990. október 26. Taxisbloká

Forrás: Taxisbloká. Elérhető: www.delmagyar.hu/szeged-es-kornyeke/taxisblokad-csak-szikra-volt-a-benzi-naremeles-2245435/ (A letöltés dátuma: 2019. 04. 05.)

20. fotó

A köztársasági megbízottak a havi belügyminisztériumi értekezleten

Megjegyzés: Balról jobbra: Bögner Miklós, Skultéty Sándor, Gyulai Gábor, Hegedűs Tamás, Horváth József, Kara Pál, Farkas László, Szentgyörgyvölgyi Péter, Virágh Pál

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

21. fotó

Catherine Lalumière, az Európa Tanács főtitkára és Verebéli Imre, a Belügyminisztérium közigazgatási államtitkára 1992. április 6-án Strasbourgban aláírja Magyarország a Helyi Önkormányzatok Európai Chartájához való csatlakozásának nemzetközi dokumentumát

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

22. fotó

*A magyar közigazgatás modernizációjával foglalkozó budapesti nemzetközi konferencia
1992. december 3-i megnyitó ülése*

Megjegyzés: előadást tart a német Joachim Jens Hesse, az elnökségben helyet foglal jobbról balra prof. Lőrincz Lajos akadémikus, a brit prof. Kenneth Davey, Kajdi József, a Miniszterelnöki Hivatal közigazgatási államtitkára, prof. Rácz Attila, az elnökség képen nem látható szélén a francia prof. Guy Braibant

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

23. fotó

Boross Péter belügyminiszter beszédet mond a társadalombiztosítási képviselői választások záró rendezvényén

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

24. fotó

A Belügyminisztériumban 1994. március 15-én tartott Emlékülés Elnöksége

Megjegyzés: Balról jobbra Pintér Sándor, az ORFK vezetője, Bukovics István, az Országos Katasztrófavédelmi Igazgatóság vezetője, Kónya Imre belügyminiszter, Verebélyi Imre közigazgatási államtitkár, Józsa Fábián politikai államtitkár, Szentgyörgyvölgyi Péter köztársasági megbízott, címzetes államtitkár a köztársasági megbízottak képviselőjében

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

25. fotó

A leköszönő Kónya Imre belügyminiszter tiszteletére rendezett vacsora, 1994.

Megjegyzés: Jobbról balra: Józsa Fábán politikai államtitkár, Kónya Imre belügyminiszter, Horváth Balázs volt belügyminiszter, Verebélyi Imre közigazgatási államtitkár

Forrás: A Demokratikus Helyi Közigazgatás Fejlesztéséért Alapítvány dokumentumtára

26. fotó

Horn Gyula kormányának tagjaival (1996)

Megjegyzés: Balról jobbra: Kuncze Gábor belügyminiszter, Vastagh Pál igazságügyi miniszter, Kiss Péter munkaügyi miniszter, Keleti György honvédelmi miniszter, Magyar Bálint oktatási miniszter, Csiha Judit privatizációs tárca nélküli miniszter, Horn Gyula miniszterelnök, Baja Ferenc környezetvédelmi miniszter, Nikolits István titkosszolgálati tárca nélküli miniszter, Kökény Mihály egészségügyi miniszter, Nagy Frigyes földművelésügyi miniszter, Lotz Károly közlekedési és hírközlési miniszter, Fazakas Szabolcs ipari és kereskedelmi miniszter, Kovács László külügyminiszter, Medgyessy Péter pénzügyminiszter

Forrás: STEMLER Gyula szerk. (2003): *Magyar miniszterelnökök 1848–2002*. Budapest, Kossuth. 215.